

DIXIE
BROWNING

Loveswept

Avantajele căsătoriei

DIXIE BROWNING
AVANTAJELE CĂSĂTORIEI

Traducere de Cornelia Cernetchi Pascu

Editura Miron
1982

CAPITOLUL 1

Știa; pur și simplu știa! Îl privi o singură dată pe bărbatul tânăr, înalt și înfocat, care stătea la birou, cu ochelarii cu ramă de baga și „personalitatea” descheiată la gât... o singură dată îl privi cum se uita la ea, și Frances își dădu seama că fusese încă o dată oferită pe tavă unuia dintre potențienții mătușii Helen. După ce se ferise de eforturile familiei de a-i găsi o partidă, timp de atâția ani, începuse să-și formeze o părere proprie despre bărbați, dar astăzi nu avea niciuna. Intrase direct în biroul firmei *Combs și Webster* entuziasmată de ideea de a avea propria ei casă, iar acum, înainte de a trece la afaceri, urma să facă față încă unei întâlniri la care era silită să emită o remarcă nepoliticoasă, sau să suporte pentru o seară compania unui bărbat anost.

Ooof, mătușă Helen! mai ales după ultimul... comis-voiajorul care mersese atât de departe, încât își făcuse deja socoteala banilor pe care i-ar economisi la chirie și cumpărături, dacă s-ar fi mutat împreună!

Bărbatul vorbea la telefon, iar Frances fu invitată să se așeze în timp ce el mormăia în receptor și dădea din cap; lentilele groase ale ochelarilor mascau oarecum interesul cu care o examina, din vârful pantofilor scumpi, până-n detaliile coloristice ale pălărioarei de pai de pe cap. Ea își fixase privirea pe o reproducere a unei picturi de mână a treia și rememora ce se întâmplase cu trei seri în urmă. Luase cina cu mătușă Helen și unchiul Jerrold, la *Durham*, iar discuția se concentrase în jurul proprietății Cairington, de pe Haw River.

— Din întâmplare am aflat că e scoasă la vânzare,

spusese mătușa Helen, deși știa, dar nu aproba intenția lui Frances de a-și cumpăra o casă. Cred că se vinde și casa administratorului, de pe malul râului. Amândouă sunt de vânzare. Mai ia din salata de napi, Fancey. Frances se servi, absentă, gândindu-se deja cum va intra în căsuța vopsită în galben, de pe deal, cu vedere spre întinderile albe ale râului Haw. Își aminti proprietatea mai mică, de la poalele dealului, deși nu se gândise că aveau același proprietar, dar se dovedi că urmau să fie vândute fie separat, fie împreună, iar mătușa Helen îl cunoștea pe agentul de vânzări care le avea în evidență. Faptul că mătușa Helen o trimitea la agent ar fi trebuit să o pună pe gânduri, fiindcă Frances știa prea bine că fiecare rubedenie de-a ei deplângea hotărârea ei de a trăi singură, de a avea casa ei, fără ajutorul sau contribuția nici unui bărbat. Iat-o acum primită de parcă ar fi trebuit să dea răspunsul la rugămintea unui burlac, numai fiindcă avea o slujbă bună, un cont de economii și pentru că era îndeajuns de atrăgătoare ca să contrabalanseze efectul puternicei sale personalități. Domnul Combs insistă să-i arate fotografiile altor proprietăți de vânzare, iar fiindcă ea intenționa să găsească un loc destul de îndepărtat față de influențele prietenilor și rudelor binevoitoare, le examina pe toate. Adică se uită la ele până ce-și dădu seama că se atinge de ea în timp ce întoarce paginile.

Când agentul începu să-i răspundă la întrebări, cu buzele practic cufundate în părul ei, de parcă mustața lui i-ar fi pătruns direct în creier, Frances se ridică și-și puse mâinile în șolduri.

- Ascultă, domnule Combs...
- Spune-mi Bobbie, sări el îngâmfat.
- Domnule Combs, mă interesează casa cea mică de

pe proprietatea Cairington.

Este sau nu de vânzare, iar dacă da, se încadrează în limitele cerute de mine?

— Păi, sunt sigur că am putea să...

— Dacă este liberă, aş vrea cheile, vă rog, insistă ea ameninţător.

— Oh, să-ţi spun, Frances... pot să-ţi spun aşa, ținând cont că sunt oarecum un prieten de-al familiei? o întrebă el insinuant, iar Frances începea să-şi imagineze consecinţele neplăcute pe care le va suferi iubita ei mătuşă. Şi cum eşti ultima mea clientă, ce-ar fi să luăm un coş şi să mergem la picnic chiar acolo? Putem să vedem şi casă, iar eu vă voi oferi, toate avantajele locale, apoi putem să stăm la picnic pe malul apei. Vă garantez că e răcoare în comitatul Chatham, adăugă el, iar ochelarii i se aburiră numai la ideea de a merge cu ea.

— Vă mulţumesc, domnule Combs, dar prefer să văd casa singură, spuse ea scârbită.

— Oh, dar Frances... mătuşa ta îţi spune Fancey, zise el afectat... însă cu un te cunosc prea bine... încă. Nici nu luă în seamă săgeţile ameninţătoare din ochii ei verzi şi continuă cu entuziasm. Am tot timpul de pe lume. Pot să-ţi spun totul despre... ăă, sistemul de încălzire! Ştiai că acolo se face foc cu lemne? Putem să ne gândim împreună cum se poate îmbunătăţi sistemul, la un pahar de vin *Catawba* cu biscuiţi. Frances tresări la acest gând şi se dădu înapoi, iar el avansa şi îşi opri privirea undeva, la ultimul ei nasture descheiat, care era cel de-al treilea de sus.

— Nu poţi obţine împrumut de la bancă pentru o casă cu încălzire cu lemne, ştii... mormăi el, privind către

decolteul ei.

— Domnule Combs! Vreți să vindeți casa sau nu? Pe mine mă interesează casa, nu atențiile dumneavoastră destrăbălate, iar dacă vreți să mi-o vindeți, vă sfătuiesc să vă luați locul în partea opusă a biroului și să rămâneți acolo! Acum, primesc cheia, sau nu? Sunt și alți agenți în Carolina de Nord, să știți!

Până la urmă primi cheia. O azvârli în poșeta ei încăpătoare din pânză și piele în timp ce ieșea din birou, prea furioasă ca să mai poată vedea pe unde merge. În anticamera mică mai era o persoană, și spre ghinionul ei, acesta stătea cu picioarele întinse și era îmbrăcat cu niște pantaloni impecabil călcați, dar se găsea în calea ei. Pași grăbită peste o pereche de pantofi măsura patruzeci și doi, reuși să-și păstreze echilibrul printr-o săritură athletică, dar se enervă și mai tare, mai ales fiindcă își dădea seama că persoana auzise cu siguranță conversația din birou.

— Bădăran neglijent! Nu poți să-ți ții picioarele lângă tine? strigă ea, privindu-l pe bărbatul uimit, care tocmai întinsese mâna să o susțină. Ea se feri de el de parcă ar fi fost ciumat, apoi se încruntă cu indignare, fără să fie impresionată de surâsul lui amuzat și de ochii lui căprui.

— Bărbați! zise ea printre dinți și o luă la goană, iar poșeta voluminoasă i se răsuci pe umăr și se lovi de tocul ușii. O trase violent înapoi, o lipi de corp, simțindu-se înfierbântată de mânie și lași pe ușă în soarele fierbinte al după-amiezii. Până ce ajunse la mașină și descuie portiera, lăsând-o puțin deschisă, ca să iasă căldura, își veni în fire. Probabil că tipii pe care-i lăsase în urma ei tocmai spuneau: „*Femeile!*” pe același ton enervat, recunoscuseră ea; și pe bună dreptate. Fusesse nejustificat de nepoliticoasă cu acel străin.

Bine, își întinsese picioarele în dreptul ușii. Cu asemenea picioare lungi trebuia să faci ceva, iar biroul firmei *Combs și Webster* nu oferea spațiul necesar unei asemenea desfășurări.

Frances surâdea în timp ce scurtă drumul spre casa mult-dorită prin curtea universității. Mai ales că, dacă el ar fi fost acela care să-i fi făcut propunerea, poate că nu s-ar fi grăbit să-l refuze. Acesta nu era dintre aceia care să-i apară la ușă cu vreo invenție că ar fi un văr îndepărtat din familie, sau vreun frate al prietenei ei. Asemenea bărbați drăguți, după cum îi spuneau și prietenii și familia, arătau ca el.

Peste cinci săptămâni casa era a ei. Familia o avertizase și o dezaprobase, desigur. Consideraseră hotărârea ei de a locui în propria-i casă, drept o dovadă că avea de gând să rămână fată bătrână, soartă necunoscută de femeile din familia Harris. Toate erau frumoase și recunoscute ca viitoare mame și gospodine devotate, de la vârsta fragedă când primiseră prima păpușă Betsy-Wetsy și un serviciu de ceai. Era o ușurare că plecase din oraș. Chapel Hill era o combinație uluitoare de oraș din Sud, cosmopolitan și liniștit, îndeajuns de mic în lunile de vară, dar invadat de studenți la universitate în timpul anului școlar. Locuința lui Frances fusese într-o casă mare, victoriană, de pe o stradă umbrită de copaci, unde se simțea limitată. Nu avea o curte, telefonul de pe hol era comun, iar soba cu petrol era mereu flămândă după combustibil.

Mai era și altceva. Frances considera această mutare ca pe o declarație dată tuturor. Frances Ann Harris, domnișoara fecioară de douăzeci și șapte de iarni are tot ce-i trebuie, îndeajuns și e mulțumită, sigur și nu are nicio intenție să spele, să gătească și să facă ordine pentru primul bărbat care

i-ar oferi un acoperiș deasupra capului și un inel pe deget.

Își luă liber o săptămână pentru a se muta. Șeful ei, un bărbat căsătorit, fidel, se oferise să o ajute cu lucrurile mai grele, dar soția acestuia, care îl însoțea la cumpărături, îi reaminti că o ajuta pe ea cu conservele și cu congelatorul, așa că nu va mai avea timp și pentru distracții. Acum stătea cu brațele strânse la piept și privea pereții proaspăt zugrăviți în galben, în sufragerie și se bucura la gândul că era înconjurată de propriile ei lucruri, în propria ei casă, pe terenul ei propriu.

Șoricelul din bucătărie era al ei, iar sculpturile din dormitorul albastru erau sculpturile ei. O mamă care și-ar fi privit copilul făcând primii pași nu s-ar fi simțit mai mândră decât ea. Pentru moment, bucătăria era în stare jalnică, iar bugetul ei revizuit nu permitea prea multe îmbunătățiri, mai ales că trebuia să achite ipoteca și să-și instaleze o sobă. Își făcu o friptură și desfăcu o sticlă de *Cabernet Sauvignon* ca o mică petrecere de bun-venit, de una singură. În weekend avea să-i invite și pe ceilalți; prietenii și familia, plus tinerii care", *din întâmplare*", trecuseră pe la ei și îi vor însoți. Mama ei încă nu renunțase, din nefericire! De la fereastra înaltă și curată care dădea spre deal se auzea un fierăstrău electric. Frances se ridică și privi copacii imenși care înconjurau casa pe ambele părți; nu erau decât doi porumbei care gângureau și o veveriță care se chinuia să-și adune rezervele de castane pentru iarnă.

Se duse repede la ușa din spate... ușa ei din spate, frumos vopsită, în ciuda basoreliefului și straturilor numeroase de lac. Își îndreptă urechea în direcția de unde venea bâzâitul asurzitor și zări vârful unui mirt de pe marginea drumului tremurând, apoi o ploaie de flori roz

căzu la pământ. Avu senzația că parcă-i tăiasе cineva din carnea de pe corp și trânti ușa, apoi coborî în grabă treptele, alergă pe iarba proaspăt tunsă, fără pantofi, cu paharul de vin încă în mână.

— Oprește-te! Lasă copacul în pace! ordonă ea, gâfâind, când se opri lângă un cedru aflat printre șirul de arbori de mirt, care acum cobora încet într-o parte.

Ceva o lovi la spate, paharul îi căzu din mână și, înainte de a putea striga, se trezi pe jos, apăsată de o greutate mare, robustă și caldă. Câteva minute rămase lipită de sol, cu răsufarea oprită și începu să simtă usturimea zgârieturilor căpătate în cădere. Amestecul de mânie, consternare și greutatea pe care o simțea pe spate o împiedica să scoată vreo vorbă, până ce greutatea părea că se desprinde de ea.

Apoi încet, se răsuci, iar când privi șocată în sus nu zări decât o pereche de blugi deasupra cărora strălucea un bust bronzat.

— Ești chiar nebun? întrebă ea lent, dar cu o voce tensionată și indignată.

Soarele strălucea deasupra capului celui care stătea în fața ei cu o expresie arogantă, după ce o împinsese și o făcuse una cu pământul, iar Frances nu putea distinge decât niște umeri foarte lați și o licărire argintie, din poziția incomodă în care se afla.

— Eu nu, dar tu da, fiindcă dai buzna sub un copac care cade. Cuvintele fură rostite cu un dispreț și o nonșalanță usturătoare, iar Frances privea fix ochii aceia căprui, în timp ce reuși să se ridice în poziția șezând, netulburată de dezavantajul de a privi de jos în sus.

— Copacul acela nu trebuia să cadă, spuse ea acuzator,

tresărind de durere când își sprijini palma pe pământ.

Luase contact cu fâșia de pietriș de pe drumul care ducea pe proprietatea Cairington de pe șoseaua bifurcată spre cele două case.

— Hai, ridică-te de acolo și mai stăm de vorbă. Dacă știam că o să vină cineva aici, strigând la mine cu disperare, aș fi anunțat și eu: „*Ferește!*”

— „*Ferește!*” Asta ce mai e? Știi că ai tupeu să intri pe o proprietate particulară și să tai copacii de pe drumul meu! Dacă vrei să știi, acești copaci sunt ai mei și ar fi bine să o ștergi de aici înainte să te duc în fața legii! Nici nu se uită la mâna întinsă să o ajute și se ridică anevoios de jos, gâfâind și ținându-se cu mâna de coaste.

— Ce e, te-ai lovit? Vreau să spun te doare mai tare decât mândria ta rănită?

Frances se dădu înapoi, sfredelindu-l cu privirea pe bărbatul care, într-un fel, îi părea cunoscut.

Doamne, ce lume pe aici, puști fugiți de la colegiu care se dau drept tâmplări, indiferent de calificare! Ei bine, dacă avea de gând să facă pe tâmplarul cu lemnul ei, va fi dezamăgit. Mai ales că arăta destul de matur, ca să-și dea seama că era o greșeală să încalce o proprietate particulară, cu un fierăstrău electric în mână.

Ținându-și mâna în același loc unde simțea durere când respira, deschise gura să spună ceva, apoi o închise cu un geamăt. Bărbatul începu să o pipăie peste tot.

Mirosul de transpirație amestecat cu un parfum bărbătesc necunoscut și excitant îi invada nările, dar ea se autodojeni pentru simțurile care o luaseră razna.

Senzația produsă de mâinile lui, care o atingeau cu o

siguranță de profesionist era ciudată, dar când degetele lui ajunseră sub sân și îi spuse să tragă adânc aer în piept, palpându-i o coastă, Frances se trase înapoi ca arsă și-l privi cu vrăjmășie.

— Ține-ți mâinile acasă! Dacă sunt rănită, tu vei afla primul... prin avocatul meu! Acum, ia-ți fierăstrăul și pleacă de pe terenul meu până ce...

— Ce-ar fi să mă ascuți mai cu atenție, scorpie focoasă! Din întâmplare este proprietatea mea, iar dacă vreau să tai toată pădurea, nu privește pe nimeni ce fac! Păstrează-ți zbieretele pentru cineva care are dopuri în urechi. Spunând aceste cuvinte se întoarce, luă fierăstrăul și trase cordonul declanșator, iar efectul se auzi imediat. Atmosfera liniștită de provincie se zgudui din temelii de zgomotul asurzitor, iar Frances își acoperi urechile cu palmele și se refugie în liniștea căsuței ei.

Aceasta fusese prima ofensă. Cea de-a doua o adusese în situația de a-și cere scuze. Patru zile mai târziu, după ce ajunsese acasă, se descălțase, își desfăcuse nasturii de la bluză și se așezase pe balansoarul de pe verandă, răcorindu-și fruntea. Pe verandă era cu cel puțin cinci grade mai răcoare decât pe Chapel Hill.

Parțial, motivația era psihologică și anume, susurul firului de apă din apropierea casei, precum și umbra deasă a copacilor, justificau pe deplin senzația de răcoare.

Frances își flutura gulerul pentru a-și răcori gâtul, gândindu-se ce să-și pregătească la cină fără a face căldură în bucătărie. Nici nu bănuia că se apropia cineva, dar bărbatul apăru lângă verandă ținând în mână, cu grijă, ceva lucitor, care părea să fie marginea aurită a unui pahar de

cristal.

— Este al tău, cred, spuse el pe un ton rece.

— Al meu! clipi ea, nelămurită.

— Este același model cu acela de pe ciobul pe care l-am cărat pe Chapel Hill până la Durham, încercând să găesc unul la fel; dar dacă nu se potrivește, poți să-l schimbi.

— Nu înțeleg, zise ea, apoi își dădu seama. Când alergase spre drum, atunci, cu copacul tăiat, avea în mână paharul cu vin, care-i căzuse undeva pe șosea. Dar, era spart, nu înțeleg.

— Din păcate, așa este. Am cumpărat altul în loc, răspunse el politicos.

— Nu era nevoia, spuse ea cu severitate.

— Da, cred că nu era, dar poate că așa fi putut să te anunț înainte de a începe să tai copacul. Când te ia pe nepregătite, zgomotul e foarte neplăcut. Zâmbi dezarmant și fermecător, iar Frances făcu efortul să nu se lase fermecată.

— Ar fi trebuit să vii la mine să-mi ceri permisiunea de a-mi tăia copacii, replică ea, apoi își aminti că bărbatul îi spusese ceva în timp ce funcționa fierăstrăul, dar ea nu auzise din cauza zgomotului. Spuneai... Vorbeai de o legătură cu proprietatea dumitale? întrebă ea, ezitând. Soarele strălucea aproape de orizont, iar ochii lui căpătaseră nuanța mierii de albine, deși figura lui era foarte dură.

— Ascultă, domnișoară... mi-e teamă că nu-ți cunosc numele, dar, de vreme ce suntem vecini, ar fi bine să punem lucrurile la punct. Casa de pe deal este a mea, iar eu mă voi muta în ea peste câteva zile „Mă numesc Cabel McCloud, apropo. O privea cu o seriozitate rece și așeză paharul pe podea, fără a se gândi prea mult la fragilitatea obiectului.

— Frances Harris, se prezentă ea, observând podoaba lui capilară, bogată, cu o ușoară nuanță argintie. Încercă să-i stabilească vârsta și presupuse că avea puțin sub patruzeci de ani. Probabil că era obișnuită să aibă multe femei la dispoziția lui, ținând cont de înfățișarea și de trupul athletic, adăugă ea încă un amănunt la caracterizarea lui.

— Domnișoară Harris, dădu el din cap, pentru informarea dumitale, nu sunt un vecin prea sociabil. Aș fi cumpărat căsuța dumitale pentru a o ține goală, dacă nu mi-ai fi luat-o înainte, dar...

— Dumneata erai! în biroul lui Combs, atunci... mi-ai pus piedică! strigă ea, ridicându-se în picioare cu o mișcare beligerantă.

— Nu ți-am pus piedică! izbucni el. Ce naiba, femeie, nu mă face pe mine țăpul ispășitor al neatenției dumitale! Acum, cum spuneam, înainte să începă ploile, am de gând să deschid puțin drumul, ca să circule aerul. Altfel, la iarnă va îngheța și, dacă drumul de la deal nu te deranjează pe dumneata, eu nu am de gând să mă dau pe tobogan până aici în vale. O să-ți las în picioare tufișurile înflorite, dar cedrii vor cădea. Frances era consternată, deși nu intenționa să dea această impresie.

— Ah, și cred că te-ai gândit și cum să folosești lemnul, spuse ea cu candoare.

El o privi încurcat o clipă, iar ei îi veni în minte că un tâmplar, oricât de bun meseriaș ar fi fost, nu ar fi avut puterea să cumpere o casă cu două etaje, veche de o sută de ani, plus câțiva acri lângă râu.

— De fapt, intenționez să-l împart cu tine, deși, legal, am dreptul să fac orice lucrare.

Și tot legal aş putea să trec cu buldozerul peste toți copacii, iar tu nu ai avea niciun drept să deschizi gura în acest sens... legal, vreau să zic, adăugă el plin de sarcasm. Ai cumpărat doar o jumătate de acru pe care stă coliba aceea și ai drept doar la șosea, dar ține minte că de fiecare dată când vii sau pleci cu mașina, o faci numai cu permisiunea mea. Frances își ținu răsuflarea, fiindcă vorbele lui o loviseră în plin, luându-i libertatea și sentimentul de a domni peste tot ce vede, dar îl privi drept în ochi și spuse imediat:

— Nu e o colibă!

— Moară, casa administratorului, orice ar fi, zise el cu indiferență, oricum, ține minte ce ți-am spus. Și, domnișoară Harris, fiindcă veni vorba, hai să dăm cărțile pe față, ca să nu-ți faci vreo părere despre vecinii tăi; sunt burlac, domnișoară, fiindcă... așa vreau eu. Nu țin la femei care se oferă să-mi gătească o masă și nici nu am nevoie să-mi coasă cineva nasturii. Dacă am nevoie să fac ordine în casă, atunci o să-mi angajez o menajeră. Nu sunt singur și nici nu-mi oblojesc inima rănită. Din punctul meu de vedere femeile sunt binevenite în patul meu, dar nu și în viața mea. Am fost destul de clar?

Frances simțea cum pălește, deși prinsese o culoare arămie în obraji, iar cuvintele lui parcă o biciuiseră. El să-și imagineze că ea era interesată de a-l prinde în cursă!

— Domnule McCloud, dă-mi voie să-mi dau și eu cărțile pe față. Am douăzeci și șapte de ani și sunt singură... fiindcă așa vreau eu, accentuă ea ultimele cuvinte.

Sunt în stare să schimb un cauciuc sau să înlocuiesc o siguranță. Pot să-mi tai singură lemne și să dau zăpada cu lopata, iar dacă vei auzi un râs nervos de pe dealul dumitale,

când bate vântul vara, să nu te alarmezi; să știi că eu sunt și că-mi exprim bucuria și mulțumirile din inimă pentru că am scăpat de toți bărbații egoiști, plini-de-ei și mândri, care-și închipuie că toate femeile se țin de capul lor. În ceea ce te privește pe dumneata, personal, mai degrabă aș lua un bărbat dintr-un catalog comandat prin poștă!

Mai avea multe de spus, dar ajunsese la capătul răbdării. Scotea flăcări pe ochi, de neputință și se opri ca să sufle nervoasă o șuviță care-i căzuse pe frunte, în timp ce sânii îi tresăltau de o respirație sacadată. Ea nu-și dădu seama, dar ochii lui Cabel McCloud căzură de pe obrajii acum îmbujorați, pe decolteul de sub care sânii continuau să tresalte. Apoi oftă, și continuă pe alt ton:

— Îți datoram scuze pentru cele petrecute ieri. Ai dreptate. Ai drepturi asupra terenului, iar, chiar dacă nu ai fi avut, pământul, după cum m-ai informat, îți aparține dumitale, iar eu îl folosesc prin bunăvoința cuiva. Cât despre acesta – se aplecă și luă paharul de pe podea, ridicându-l în lumina soarelui – nu era nevoie să-l cumperi, de vreme ce amândoi am căzut de acord că eu am greșit... mă rog, nu chiar greșit, dar... am făcut acuzații pe nedrept. Începea să se simtă jenată de privirea bărbatului; părea că ochii acestuia îi sfredeleau parcă pielea, chiar de când îl întâlnise pentru prima dată, însă el nu făcea niciun pas spre împăcare, sau cunoaștere mai apropiată. În orice caz, se grăbi ea să încheie, m-aș bucura foarte mult dacă l-ai duce înapoi și ți-ai recupera banii. I-l întinse, iar el privea paharul fără să i-l ia din mână, punând-o într-o situație și mai jenantă. Până la urmă lăsă mâna în jos.

— Domnișoară Harris, nu vreau să-ți dau satisfacție. Mă poți plăti pentru că ți-ai ascuțit limba pe socoteala mea și

pentru că, pentru a avea acest privilegiu, eu am pierdut o dimineață întreagă căutându-l. Ochii îi căzură apoi pe o linie foarte greu vizibilă dintre arătător și degetul mare: Ca să nu mai vorbesc de tăietura pe care mi-am făcut-o cu ciobul luat cu mine ca eșantion.

— Oh, ce păcat, domnule McCloud, gânguri ea, vădit satisfăcută că poate să-l irite.

Dacă vrei să intri, ți l-aș bandaja și te-ai simți mai bine.

— Nu încerca să flirtezi cu mine, domnișoară Harris, răspunse el ironic. Această artă trebuie învățată de tânără ca să aibă efect, iar dumitale ți-e cam greu să o înveți la vârsta aceasta. Se întoarse și plecă pe deal. Frances își încheșta degetele pe pahar și ar fi dorit să-l arunce în urma lui, dar zâmbi la început, apoi se trezi râzând, fără vreun motiv serios.

CAPITOLUL 2

După ce locuise în zonă cinci ani, de când absolvise universitatea, Frances își stabilise o rutină mulțumitoare. Viața ei socială era sub control și așa intenționa să și-o mențină, în ciuda aranjamentelor acelora care consideră o femeie ca fiind nerealizată fără un bărbat permanent legat de ea. Odată, era să fie prinsă în cursă, în ultimul an de colegiu, iar sfârșitul acelei relații reprezentase pentru ea o eliberare, o fugă. Acum scăpase. La vremea aceea nu se considerase chiar atât de norocoasă, dar trecuse mult timp de când nu se mai gândise la acel bărbat care îi făcuse un asemenea avans, încât aproape că o convinsese că, dacă nu se mută în casa lui din Carrboro, viața lui va deveni insuportabilă. Făcuse aluzie la căsătorie, dar înainte de a trece la lucruri mai serioase, Frances descoperise că, de când murise mama lui, cu care locuise, adică de doi ani și jumătate, trăise cu trei fete, iar ultima dintre ele se săturase să facă pe menajera neplătită și nelogodită, așa că plecă de la el. Asta se întâmplase chiar cu două săptămâni înainte ca Mike să facă ochii mari și să privească peste halba de bere, apoi să se așeze la masa unde stătea Frances, cu o poveste incredibilă, cum că ar fi cunoscut-o într-o viață anterioară. Așa era în Chapel Hill. În ciuda aglomerației de studenți în timpul anului, mulți dintre ei rămâneau și după absolvire, iar orașelul era mic și locuitorii se cunoșteau, așa că, până la urmă fiecare știa ce face celălalt.

De aceea mamei și surorii ei căsătorite, le venea foarte ușor să caute printre cunoștințele lor și să găsească de fiecare dată o scuză plauzibilă, când îi trimiteau câte un bărbat în cale. Poate că ar fi trebuit să se mute din stat.

Bynum nu era chiar atât de departe de locuința mamei ei văduve, din Saxapahaw, iar cum o soră locuia la o fermă care producea tutun, în Moore County și cealaltă stătea la Eli Whitney, cu mătușa locuind la Durham, rămăsese ruda lor favorită. Trimiteți-i bieteii Frances un băiat; încă plânge după Mike acela, dar trebuie să-și găsească pe altcineva. Dacă își făcea probleme pentru intimitatea ei, în privința vecinului acestuia nu avea ce se teme. Putea să hoinărească liberă prin cele patru camere ale ei, două verande, o baie și o jumătate de acru de buruieni care, dacă erau tunse, semănau cu o pajiște originală. Îi plăcea să schimbe poziția mobilierului, astfel încât să nu se observe prea evident lucrurile cumpărate de la solduri, sau de la magazine mai ieftine. Refuză câteva invitații, cu veșnica scuză că se aranjează în casă nouă, apoi a refuzat câteva oferte de a fi ajutată la mutare. Singurul din cercul de cunoștințe, care nu dorea să-i prezinte pe nimeni era șeful ei, Howard Stinson, care o privea oarecum resemnat când o auzea vorbind cu prea multă insistență despre binecuvântata burlăcie; ești singur puțin timp și căsătorit foarte mult timp, îl auzise ea o dată vorbind la telefon.

Probabil se adresa unui prieten încă neînsurat, presupuse ea. Încerca să-l avertizeze, sau să-l compătimească. Frances nu-l prea întâlnea pe vecinul ei, dar își dădea seama de prezența acestuia. Orarul lui de primit vizite era fie regulat, fie întâmplător, iar Frances se găsea, din întâmplare, pe verandă sau la fereastră, când prietenele lui McCloud veneau la el. O roșcată trăsnit venise seara la ora șase în urmă cu o săptămână. Aceasta aducea cu ea un coș, iar apoi amândoi treceau chiar prin fața casei lui Frances ca să ajungă pe malul râului, unde se delectau cu

puiul prăjit, cu vinul, apoi cu sărutări. Dacă aceștia insistau și se așezau chiar în fața verandei ei, nu înțelegea de ce ar fi trebuit să stea ea înăuntru, așa că se întorcea cu spatele la râu, își sprijinea picioarele de pervazul ferestrei și se legăna până ce se răcorea citind din „*Avocatul*”. Din când în când, privirea îi cădea pe cei doi întinși pe pătură, iar Cabel McCloud arunca din când în când o privire în direcția ei, dar nu o făcea intenționat. Chiar dacă ei i se părea că, ocazional, îi făcea cu ochiul, nu putea fi sigură de asta, din cauza distanței.

Cei cu care se întâlnea ea veneau de obicei și o luau de acasă, deși, de multe ori își dădea întâlnire cu ei în oraș, la localul lui Crook, sau la film, la o discotecă, sau la vreun bar. Mulți dintre ei făceau aluzie că ar fi preferat o seară acasă, dar Frances nu le cădea în cursă, o masă gătită acasă, apoi toate motivele pentru care ar fi fost mai bine să rămână peste noapte, decât să se întoarcă în oraș atât de târziu. Viața ei mondenă părea la fel de bogată și mulțumitoare ca și cea a lui Cabel McCloud, deși el părea mai satisfăcut de puținele partenere, decât ea, care jongla cu prea mulți parteneri. Avea un farmacist divorțat, care nu făcea un secret din faptul că era în căutarea unei mame vitrege pentru fiica lui de șase ani.

Frances se vedea cu el în fiecare săptămână, fiindcă amândoi erau îndrăgostiți de mâncarea și vinurile grecești. Apoi era absolventul de universitate, un văr de-al cumnatului ei. Era un bun dansator și un partener agreabil la petreceri. Mai erau și alții, care deși știau că nu-i place să împrumute bani, discuri, să coasă ciorapi sau să doarmă prin vecini, se întâlneau cu ea periodic, își plăteau totul nemțește și ea îi înțelegea, când își găseau o femeie care era dispusă să

ofere mai mult decât oferea ea. Aceste sume o preocupau mai mult decât lipsa de parteneri, fiindcă trebuia să achite o ipotecă și să-și instaleze o sobă nouă. Mai apăreau și câteva tentații cărora nu le putea rezista, cum era balansoarul de pe verandă și acela pentru sufragerie. Plus obiceiul de a lua masa regulat.

Într-o vineri după-amiază, când amesteca o salată, după ce venise de la slujbă, o auzi pe roșcata lui Cabel râzând tocmai de la locul de picnic de pe mal. Glasul lui baritonal nu se auzea, dar râsul subțire al femeii răsuna atât de strident, încât Frances se întreba dacă îi spune vreo glumă sau o gâdilă. Se gândi că, după norii care se adunau deasupra copacilor, el ar fi făcut mai bine să fie atent la vreme, și nu la partenera lui de hârjoană. În vreme ce domnul McCloud era capabil să parcurgă pajiștea din câțiva pași, prietena sa părea genul care s-ar topi de la primele picături de ploaie. Nu că Frances i-ar fi spionat, dar genele femeii păreau prea dese, lungi și negre ca să se potrivească de la natură cu părul arămiu, iar dacă bluzița strâmtă deja, ar fi intrat la apă câțiva centimetri, ar fi putut fi acuzată pentru indecență. Chiar și de la distanță era greu să nu observi sex-appeal-ul ei, iar când micuța flutura genele și-l privea pe Cabel, Frances parcă vedea de la fereastra ei adierea stârnită de ele. Desigur, ca orice bărbat, el o sorbea cu lăcomie! Ca misogin ce era, Cabel McCloud avea un fel aparte de a-și doza sorbiturile. Dar, parcă spusese că nu le putea suferi pe femei, nu? Nu avea încredere în căsătorie, de fapt. Frances se întreba ce altceva putea avea în comun cu roșcata, în afară de coșul pentru picnic...

Când primele picături începură să se prelingă pe fereastra laterală, Frances puse salata pe masă și ieși să

adune rufele puse la uscat afară. Obişnuia să spele joia seara, iar vinerea dimineaţa le pune la uscat, înainte de a pleca la birou. De data aceasta avusese noroc că ploaia venise mai târziu. Dacă ar fi plouat mai devreme, ar fi fost nevoită să le spele din nou. Ploua foarte tare când reuşi să ia şi ultima pereche de bikini de pe sârmă, apoi alergă spre uşa din spate, o deschise cu umărul şi îl auzi pe Cabel, strigând-o la uşa din faţă. Simţea în nări mirosul proaspăt al pământului fierbinte udat de ploaie. Îi spuse să intre în casă.

— Intră pe aici, spuse ea gâfâind, lăsând coşul cu rufe pe masa care ţinea loc de suprafaţă de lucru şi de masă pentru mâncat; asta până ce va avea bani să-şi facă nişte dulapuri în bucătărie. Cabel se afla pentru prima dată în casa ei, iar Frances îl privea, gândindu-se cum umerii lui largi parcă făceau camera să pară mai mică.

Nu numai că trupul său umpluse pragul uşii, dar parcă şi personalitatea lui inunda încăperea, strivind-o pe Frances de masă când intră, cu prietena lui roşcată urmându-l. Privi în spatele lui şi simţi o senzaţie de compătimire. După cum se aşteptase, biata fată nu trecuse prea bine prin schimbarea vremii. Rimelul i se scursese de pe gene şi arăta ca un raton plouat, iar părul i se udase în aşa hal, încât părea o masă de câlţi.

— Să-ţi arăt unde poţi să te usuci, îi spuse Frances fetei, trecând pe lângă masa musculară a lui Cabel. Sunt Frances Harris.

— Scuză-mă, Frances. Ea este Terri Bollich. Terri lucrează la firmă, îi explică el, simţindu-se ca acasă, după ce-şi trase un scaun şi se aşeză pe el ca pe o şa. Fără să-i răspundă, Frances o conduse pe fată în dormitorul liber, îi arătă baia şi-i dădu un prosop. Ce fel de firmă? se întrebă ea.

De fiecare dată când intrase în contact cu vecinul ei, amândoi evitaseră orice dezvăluire care ar fi părut prea personală, deci nu știa care e meseria lui. Nu știa decât că pleca de acasă cu o jumătate de oră înaintea ei, în fiecare dimineață, la volanul unei mașini cafenii și că purta costume care păreau făcute special pe măsura lui.

— Poți să ieși ce ai nevoie, îi zise lui Terri. Dacă vrei, îți împrumut niște haine uscate, deși... se opri uitându-se mirată la tânăra destul de scundă, dar clădită cam îndesat. Frances era cu câțiva centimetri mai înaltă decât ea, dar silueta ei era ceva mai respectabilă.

— Mulțumesc, dar mi-a dat Cabel cămașa lui, zise Terri pe un ton pițigăiat.

Frances o lăsa să se descurce și reveni în bucătărie să ia coșul cu rufe acum udate de ploaie. Prin fereastră se vedeau ramurile cenușarului îndoite de vânt și de rafalele de ploaie, precum palmierii se unduiesc în timpul uraganelor, iar zgomotul de pe acoperiș devenise asurzitor.

— Îți mulțumesc pentru adăpost, spuse Cabel laconic, aplecându-se să ridice o pereche de chiloți albi care căzuseră din coș. Frances strânse din buze jenată și ascunse bucățița de lenjerie intimă la fundul coșului.

— Puteți sta cât va fi nevoie. Eu am treabă în dormitor și dacă vreți, puteți să încheiați picnicul început, aici.

— Va trebui să ne ții și tu companie, o invită Cabel politicos.

Insist, Frances. Totuși, măcar atâta putem să facem, după ce am dat buzna în casa ta, neinvitați.

— Nu, mulțumesc, domnule McCloud, răspunse ea înțepată. Simțea mirosul de lenjerie uscată la soare

amestecat cu o aromă bărbătească; parcă-și simțea micuța bucătărie invadată de ființa lui și trebuia să scape de această senzație necunoscută. Dacă... Nici nu apucă să termine cuvântul că se auzi un tunet foarte puternig, de parcă lovise casa din temelii. Furtunile cu fulgere și cu trăsnete erau punctul ei slab, deși mulți ani reușise să ascundă acest defect, iar acum rămase ca paralizată, iar obrajii îi căpătară o culoare nesănătos de albă, în timp ce-și stăpânea respirația agitată. Se țină strâns de coșul cu rufe de parcă acesta ar fi fost o centură de salvare, iar când vocea lui Cabel răsună în cameră, își reveni și-l auzi doar după câteva minute.

— Frances! Te simți bine? Ce e, fetiço? Se apropiase de ea, ridicându-se rapid de pe scaun, dar ea clipi, zâmbind nesigur și neconvingător.

— Doar... doar m-am speriat puțin, zise cu glas tremurat. A fost prea aproape. O luă în brațe, iar ea își permise, doar pentru o fracțiune de secundă, confortul de a-și lipi obrazul de pieptul lui pentru a trage puțin din tăria lui, apoi se dădu înapoi și luă coșul de pe masă. Se întoarse și din greșeală îl izbi de tocul ușii, murmurând o scuză în șoaptă, după care se grăbi să iasă înainte de a doua lovitură a naturii.

Ecoul vocii baritonale a lui Cabel îi mai răsuna în urechi când închise ușa dormitorului, de parcă ar fi fost hăituită de niște fiare ale iadului, apoi se rezemă de aceasta.

— Frances! Deschide ușa! se auzi vocea lui de cealaltă parte, iar Frances se stăpâni să nu izbucnească într-un râs isteric care o cuprinse pe loc. Pierduse șansa de a-și menține poziția de femeie independentă, dacă el aflase acum că o tulbura până și o furtună de vară. Suporta păianjeni, șerpi, sau alte orătănii ale nopții, dar tunetele și fulgerele o

dezarmau. Dându-și seama de prezența lui atât de evidentă, de cealaltă parte a ușii, se apropie de pat și se ghemui în centrul lui, evitând să se gândească la scheletul de metal al acestuia, chiar sub ea. *„Într-una din zile voi citi o carte de specialitate despre fulgere”, își promise ea, iar după aceea nu mă voi mai teme de metale, apă și copaci înalți*”. Liniștea fu sfâșiata de glasul răgușit al lui Terri, care striga pe hol:

— Oh, Cabel, mi-e frică de moarte de fulgerele astea. Vino să stai pe canapea lângă mine până ce se sfârșește, te rog. Trebuia să-și alunge cumva groaza, așa că încercă să se relaxeze și se întinse pe pat, în timp ce meciul de bowling ceresc se desfășura deasupra capului ei, apoi continuă în josul râului; își spunea că, dacă vreun obiect avea să fie lovit, acela va fi casa de pe deal și nu aceasta din vale.

Dar, se hotărî să iasă și făcu cât de mult zgomot putu, pentru a evita să-i privească pe cei doi care stăteau pe canapea, Cabel ținând-o pe Terri pe după umeri. Nu o interesa dacă aveau chef de hârjoneală... În limitele decenței, se gândi ea, întorcându-și privirea în direcția opusă și intrând grăbită în bucătărie. În ciuda precauțiunilor ei de a nu-i deranja pe porumbei, observă cât de îngrijorat se uita Cabel în direcția ei. Ce Dumnezeu, doar nu credea că se simțea ofensată! aruncă ce mai rămăsese dintr-o salată la coșul de gunoi, spală salatierea și își stropi cămașa din greșeală. Desigur, nu era treaba ei, dacă cei doi voiau să...

Se întoarse când auzi pe cineva intrând în bucătărie și scăpă din mână cuțitul pe care tocmai îl spăla.

— De ce nu te uiți pe unde mergi? puse ea o întrebare stupidă. Se aplecă și luă cuțitul, iar în același timp se aplecă și el, iar capetele lor se loviră zdravăn.

Of, Doamne, de ce nu mă lași în pace? Ea făcu un pas înapoi, ducându-și mâna la frunte.

— Ești cam zdruncinată, constată Cabel reținând-o pe loc, apoi o întoarse cu fața spre fereastră. O privi cu atenție. Capul e intact, dar nervii sunt întinși la maximum, diagnostică el, iar ea surâse forțat. Surâse și el, iar Frances găsi că e nedrept ca un bărbat să aibă gropițe în obraji, în timp ce ei îi lipsea acest amănunt decorativ. De fapt, avea doar una, lucru care-l făcea și mai atrăgător, în ciuda efectului de sobrietate dat de părul argintiu la tâmple.

— Cab-el-l-l, se văicărea Terri din sufragerie. Mi-e frig. Putem pleca acum?

— Lui Terri îi e frig, Cabel, repetă Frances cu ironie în glas. Doar nu o să refuzi biata fată și să nu-i dai cămașa de pe tine? Uitase că mâna lui era încă pe antebrațul ei, iar acum o strângea din ce în ce mai tare, până ce începu să o scuture de-a binelea.

— Nu mai face pe isteața cu mine, domnișoară Harris, altfel aș putea să-mi închipui că ești geloasă, zise el cu o privire răutăcioasă, zâmbind. Știu dintotdeauna că una dintre problemele cărora femeile le fac față este frustrarea, mai ales acelea care au fost lăsate prea mult timp să se ofilească. Dacă nu l-ar fi văzut că surâde.

Frances i-ar fi crăpat capul, dar acest bărbat avea ceva care arăta că nu vorbește serios și simți o coardă interioară atinsă; își mușcă buza ca să nu răbufnească.

— Cabel! se auzi strigătul amenințător din camera cealaltă. Vreau să mergem. La tine e mult mai plăcut.

— Spune „*mulțumesc pentru ospitalitate, domnișoară Harris*”, Terri – o îmboldi Cabel, iar Frances se gândi că dacă

ar fi fost ea prietena lui, i-ar fi zis vreo câteva.

Ce animal nesuferit e bărbatul!

În următoarele zile, șeful ei, Howard Stinson, părea preocupat și nu prea stătea în magazin. Frances trebui să se ocupe de mărfurile care soseau, să-i servească pe clienți cu mărfurile din import pe care le aveau în magazin, pentru că tânăra care lucra la acest raion în timpul anului școlar, când afacerea mergea cel mai bine, mai avea câteva săptămâni până să sosească la lucru. Margaret Shober, contabilă, o soție al cărei soț o cam neglija și o părăsise pentru prospături, venea de la nouă la unu, iar Frances o asculta cum se plânge că, dacă nu vor rearanja raionul până în perioada sezonului de vârf, nu vor mai avea ce vinde. Nu era treaba lui Frances, deși domnul Stinson făcea comenzile – cu toate că îi promisese lui Frances când căpătase postul, că, odată ce va deprinde mișcările, ar putea fi trimisă în călătorii pentru achiziții.

Pe la jumătatea săptămânii adoptară o pisică dungată, ciudată, care refuzase să mai iasă afară, iar Frances se îndrăgostise de biata făptură abandonată. Pisica – femelă, având nevoie de o vizită la veterinar ca să devină acceptată în societate – avea trei picioare și era însărcinată. Când Margaret îi spuse că ea, personal, nu ar mai fi putut lua în îngrijirea ei nici măcar o plantă de apartament, Frances se hotărî să ia animalul acasă la ea, cu purici și cu viitorii pisoi cu tot. Tripedul o recompensă prin permanenta atenție pe care i-o acorda, ținându-se după ea șchiopătând și dând extaziată din codiță. Tripedul devenise rezident permanent de vreo săptămână, când Cabel își aduse acasă câinele. Frances află de înmulțirea numărului de ființe de pe deal

când, într-o zi, tripedul intră în fugă, pe verandă, cu blana negru și portocaliu înfoiată și cu ochii strălucind de groază. Se apropie de picioarele lui Frances un setter englezesc, tricolor, la fel de însărcinată ca și pisica ei, cu urechile fluturând de entuziasm, după ce alergase tripedul prin pădure.

— Cabel! strigă Frances ieșind afară din casă, apoi îl privi pe bărbatul masiv care se apropia leneș dinspre deal, cu lesa și zgarda în mână. Creatura asta e a ta?

— Dacă te referi la Mollie, răspunsul este da. Care-i problema? A luat-o din loc spre tine, de parcă ai fi agățat la ușă niște oase proaspete. Surâse și urcă pe veranda. Frances îl privi de la înălțimea ei nesemnificativă, cu mâinile în solduri.

— Câinele tău o fugărește pe pisica mea, îl acuză ea. Ce ai de gând să faci?

Cabel își încruntă sprâncenele dese, care umbreau o pereche de ochi căprui.

— Nu știam că ai o pisică.

— Ei bine, am și e însărcinată și nu îi face deloc bine să... Gândul care tocmai urma să fie exprimat îi șocă pe amândoi și îi aduse într-o stare de râs spontan, cum se priveau în ochi. Frances râse până ce-i dădură lacrimile, iar Cabel se sprijini de perete ștergându-se la ochi în timp ce râdea cu sughițuri.

— Doamne, Dumnezeuule, îți imaginezi? Cred că acum sunt amândouă în pădure schimbând impresii despre...

— Despre murături, înghețată și obiceiurile dizgrațioase ale masculilor care le-au lăsat în starea în care se găsesc, completă Frances, trăgând aer în piept pentru a-și

mai reveni din răs. Se așează pe balansoar, Cabel îi dădu vânt de câteva ori, apoi Frances începu să bâiguie ceva ca să-și ascundă stângăcia. A mea e vagabondă, a venit în magazin săptămâna trecută și ne era teamă să nu umplem de purici mărfurile, așa că am luat-o la mine.

— A mea e tot vagabondă... vreau să zic. Am un prieten veterinar și cineva a aruncat bietul animal, cu un bilet în care scrisese că-l roagă să-i găsească un cămin, așa că s-a lipit de mine. Discutară despre vlăstarele fiecărui animal, care urmau să vină pe lume, iar Cabel îi sugeră lui Frances să întrebe pe câțiva dintre prietenii ei dacă nu voiau un cățeluș.

— Da, și poate că vreuna din prietenele tale vrea o pisicuță. Trebuie să iasă și una roșcată, ca să se asorteze cu părul lui Terri. Poate că o învață ea să fie arțăgoasă ca stăpâna.

— Ești o femeie afurisită, Frances Harris, o tachină Cabel în șoaptă.

— Chiar că sunt, Cabel McCloud și ar fi bine să ții minte asta.

— Cred că voi ține minte, zise el. Mă întrebam... cât de departe merge afurisenia ta? continuă el pe același ton amuzat, aruncându-i o privire provocatoare pe sub gene.

— Nu cred că vei afla, răspunse ea scurt, enervată că roșise. Pentru a-și ascunde iritarea se duse în capătul verandei și strigă pisica, fluierând, ca să vină și câinele.

Ciudat; nu putea să stea în compania acestui bărbat mai mult de cinci minute, că roșea imediat. Dacă nu spunea nimic provocator, atunci de ce o privea într-un asemenea mod că o făcea să roșească precum o fetișcană de cincisprezece ani, lucru ridicol, de altfel, având în vedere

vârsta și experiența cu care se mândrea Frances...

Pisoii se nascură la o săptămână după cățelușii lui Cabel, iar Frances se întreba dacă o va lăsa inima să-i dea de suflet. Doi erau cenușii și unul roșcat, pe care-l botează imediat cu numele de Terri. Contase pe domnul Stinson să ia un pisoi, fiindcă avea patru copii de vârstă mijlocie, dar în ultima vreme părea atât de posomorât, încât nu știa cum să aducă vorba de așa ceva.

Sora ei mai mare, Kay, care se căsătorise cu un veterinar și locuia în Eli Whitney, o sună să-i spună că avea un prieten care voia să o cunoască și o invită la cină săptămâna viitoare. Frances găsi o scuză, la fel cum făcuse când mătușa Helen o sunase de la Durham și-i spusese de un nepot al unchiului Jerrold care, bineînțeles, le era rudă de sânge, era teribil de singur și venise la Duke cu o afacere în domeniul calculatoarelor.

— Mătușă Helen, nu prea am chef. Am început sezonul plin la serviciu, am și treabă acasă, plus că trebuie să găsesc stăpânul unui coș plin de pisoi. De parcă toate aceste activități ar fi împiedicat-o să-și găsească timp, pe care să și-l petreacă în compania unui bărbat care ar fi interesat-o într-adevăr. Mai târziu se părea că nu o mai interesează niciunul dintre bărbații cu care se întâlnea, deși vedea că viața mondenă a lui Cabel înflorea cu fiecare zi. Terri avea o concurență puternică zilele acestea, în persoana unei brunete înalte și zvelte, care sosise într-o vineri cu o valiză și care plecă de-abia luni. Mersese în spatele *Mercedes-ului* lui Cabel pe șosea, într-un *Impala* bleu-deschis, iar Frances venea în spatele lor în *Aspen-ul* ei vechi de patru ani.

— Ce? își aminti Frances că vorbea cu mătușa ei și tresări. Sean? Oh, bine, cu el mă voi întâlni mai devreme sau mai târziu. Da, și cu tine, mătușă Helen. La revedere.

Luă în brațe pisoii roșcați și se așeză în leagănul din lemn, privind fără să vadă, în direcția unei acuarele pe care o cumpărase la o licitație de artă originală. Alt bărbat la orizont și nici acesta nu părea mai fascinant decât ceilalți. Calculatoare! Ce Dumnezeu o făcuse pe mătușa Helen să creadă că ar avea ceva în comun cu ea? Ei, va apărea el până la urmă cu un borcan cu conserve de casă. De obicei mătușa ei îi trimitea conserve, iar mama ei trimitea ceva din grădina ei prin intermediul unui bărbat între optsprezece ani și patruzeci, care venea în direcția ei. Surorile ei nu erau la fel de subtile. Pur și simplu dădeau numărul ei de telefon victimei în perspectivă și-i spuneau că au o soră care locuiește aproape de Chapel Hill și care ar fi încântată să le arate împrejurimile și să le pregătească o masă la ea acasă.

— Oh, cai verzi pe pereți! spuse ea și puse pisoii lângă ceilalți. Mai avea de stabilit sexul pisoilor. Sistemul ei era bazat de obicei pe culori; cei roșcați erau de obicei băieți, cele cenușii, femele, iar ceilalți rămâneau la latitudinea doritorilor pentru a li se stabili identitatea. Între timp, judecând după sunetele de afară, tripedul era din nou cățarat într-un copac. De urcat se urca glonț, dar de coborât cu cele trei picioare ale ei era o cu totul altă problemă. Renunțând să mai ia scara din spatele casei, Frances o găsi pe pisică înspăimântată, ținută în copac de către Mollie, desigur, iar acum investiga amplasarea ramurilor. Frances încercă să se agațe de cea mai de jos, apoi o pipăi cu piciorul pe următoarea, plină de frunze.

CAPITOLUL 3

— Nu te mai da înapoi, pisică prostuță, mormăi Frances. Stătea cu vârful piciorului pe o cracă destul de firavă și se pregătea să se agațe de următoarea cu degetele, când o voce mânioasă răbufni de jos.

— Ce naiba faci acolo sus? Frances tresări și simți că-i alunecă piciorul; apoi toate se petrecură într-o fracțiune de secundă. Mollie latră, pisica sări în copacul vecin, iar Frances ateriză pe pământ cu o bufnitură surdă.

Parcă trecură ore până ce-și recapătă suflul și clipi repede de câteva ori, încercând să alunge stelele verzi care i se roteau în fața ochilor, înainte să se întunece totul. Simți niște mâini pe corp, dar se simțea prea confuză ca să facă vreun gest, chiar dacă ele îi parcurseră toate zonele, lucru care, în mod normal, ar fi făcut-o să dea niște replici usturătoare.

— Poți să respiri bine? o întrebă Cabel furios. Te doare undeva? Cu o mână îi palpa piciorul, iar cu cealaltă o apăsă pe cutia toracică, sub sân. Frances reuși să spună printre dinți că se va simți mai bine, dacă-și lua labele naibii de pe ea!

— Văd că ți-a rămas intact artagul, continuă el, ignorând-o. Acum, hai să vedem dacă poți să te ridici.

— Ridică-te tu, dacă vrei! Eu rămân aici unde sunt! Cabel o ridică ușurel, punându-i mâna pe spate și la ceafă.

— Te doare aici? o apăsă pe cucuiul care se formase deja, iar ea își ținu respirația.

— Sigur că mă doare, deșteptule! Ce credeai? De fiecare dată când dau ochii cu tine îmi rup ceva sau cad! Cabel nici nu o băgă în seamă și îi dădu părul la o parte acolo

unde se formase umflătura.

— Nu ai nicio zgârietură, dar o să ne uităm mai îndeaproape. Încearcă să te ridici ca să-ți vedem picioarele. Ea îl împinse și se încruntă, dar o durere ascuțită îi străbătu umărul.

— Se pare că ai aterizat pe cap și pe umăr, dar nu știu de ce te-ai fi putut lovi în cădere. Oricine este neîndemânatic ca tine ar trebui să rămână cu picioarele pe pământ. Chiar dacă voiai să-l urmărești pe animalul acela asimetric, trebuia să iei o scară. Și un cretin ar fi preferat o scară decât felul în care te-ai cățarat tu.

— Un cretin ar ști de asemenea când nu e dorit! De ce nu mă lași în pace, Cabel McCloud? Nu ai făcut și așa destul rău până acum?

Frances avu impresia că se încruntase, dar nu putea fi sigură fiindcă fața îi era scăldată în lumină. Cabel întinse degetul și îi șterse o lacrimă de pe obraz, apoi se uită la ea de parcă acum o vedea pentru prima dată.

— Nu plâng! spuse ea cu glas tremurat.

— Nu, sigur că nu plângi. Haide, acum ridică-te. O ridică ușor și se uită la picioarele ei, apoi o apăsă pe șold. Te doare aici? întrebă el încet.

— Desigur că nu! Ce să mă doară?

— Bine că ai avut blugii pe tine fiindcă altfel te-ai fi zgâriat în crăci. Deși – adăugă el ostentativ – nu ar trebui să porți blugi. Nu-ți stă bine. Unora le stă, dar ție nu prea. Frances se uită fix la el și durerea o împiedică să spună ceva atât de jignitor, încât să-și facă singură dreptate, dar când el o ajută să meargă se simți atât de neajutorată, că nu mai tăcu.

— Nu-mi pasă cum arăt, spuse ea printre dinți. Mă îmbrac pentru comoditate, nu ca să fac paradă.

— Mmmm, hmmm, făcu el și o luă în brațe, urcând scările atât de ușor, de parcă nu ar fi fost mai grea decât un pisoi. O duse direct în dormitor și o așeză încet pe pat. Când voi să-i desfacă centura de la pantaloni, Frances își recăpătase deja glasul.

— Ce crezi că faci? întrebă ea, împingându-l. Vreau să verific la suprafață, acum că am constatat că nu te-ai lovit prea rău. Îi răspunse el, foarte calm.

— Să verifici pe dracu'! Nu am nevoie de verificări, am grijă singură de mine! De ce nu te duci acasă? Nu te așteaptă Terri? Sau azi e rândul brunetei. E mult mai stilată să știi. Dacă aș fi în locul tău, aș lua-o... Până la urmă calitatea merită prețul. El zâmbi răutăcios.

— O să ți-o aduc să o vezi mai îndeaproape, parcă are un ochi de altă culoare, dar nu sunt sigur. Probabil că e din cauză că, de câte ori mă apropii de ea să văd mai bine, nu mă interesează de fapt ochii.

— Bine, ești groaznic! Sper măcar ca biata ființă să nu se trezească prea legată de tine.

— Nicio șansă. Politica mea este de a nu mă implica, ai uitat? Deocamdată am savurat glazura fără să mă ating de prăjitură și nu văd de ce aș face altfel, răspunse el cu un cinism debordant.

— Dacă mănânci numai glazura, s-ar putea să ți se aplece, sper. Acum, te rog să părăsești dormitorul meu și să mă lași în pace. O durea capul foarte tare deja, iar durerile începură să se facă simțite în tot corpul, mai ales în zona umărului. Își răsuci brațul ca pentru orice eventualitate să-i

ceară ajutorul cât mai era cu el.

— Necazuri? Întrebă el repede, observând că are probleme cu brațul.

— Asta încerc și eu să aflu, mormăi ea ridicându-se, apoi mișcă brațul cu grijă. Nu era niciun os fracturat, totuși...

— Întoarce-te, îi spuse Cabel, făcându-i semn înainte ca ea să protesteze. O atinse ușor peste cămașă, apoi începu să-i descheie nasturii.

— Oprește-te!

— Nu fi mai încăpățânată decât te-a făcut natura. Nu mă interesează farmecele tale ascunse... dacă ai așa ceva. Vreau doar să știu cât de grav te-ai lovit la spate. Îți sângerează umărul. Termină cu nasturii și-i scoase cămașa cu multă grijă. Frances își răsuci gâtul încercând să vadă ce se întâmplase, dar, deși avea un gât de lebădă, trăsătură pe care mama ei i-o considera a fi cea mai atrăgătoare, nu reuși să vadă nimic peste umăr.

— Hmmm, te-ai cam zgâriat, dar cred că putem face ceva cu rana. Unde e dulăpiorul cu trusa de prim-ajutor?

Frances înghiți în sec când își văzu cămașa sfâșiată și făcu semn spre baie, apoi rămase privind neajutorată și jenată, poate și cu un sentiment că arăta caraghios în blugi și cu sutienul de dantelă. Dar, din punctul lui de vedere, nu-l interesa cumpărată ea în acest moment. Ce bărbat al dracului! Nu întâlnește pe nimeni până acum care să o enerveze în asemenea măsură ca acest om!

Cabel reveni imediat și-i coborî breteaua de pe umăr, apoi îi desfăcu încuietoarea la spate, iar Frances puse repede mâna pe cămașă și o strânse peste piept. Se aplecă în față strângând genunchii la piept ca să-și păstreze echilibrul, iar

el se ocupă de rană cu o blândețe neobișnuită. Deși se simțea vrăjită de atingerea delicată a mâinilor lui, Frances spuse tăios:

— Puteam să fac și eu asta. Nu trebuia să te deranjezi.

— Atunci, arată-mi cum te-ai fi descurcat. Frances se simți neajutorată, fiindcă își dădu seama că unul dintre locurile inaccesibile de pe propriul ei trup era osul omoplatului.

— Puteam să rog pe altcineva să mă ajute, insistă ea agasată. Cabel păși înapoi să-și privească bandajul, iar Frances își răsuci umărul ca să vadă fâșia de leucoplast.

— E bine că ești o doamnă fără prejudecăți, declară el, fiindcă va trebui să stai câteva zile fără sutien. Frances îl văzu ținând obiectul de lenjerie cu un deget și îl înhață, dar pierdu controlul asupra cămășii care îi ferea nuditatea de ochii lui.

— Bine, acum dacă ai terminat, vrei să ieși de aici și să nu te mai atingi de lucrurile mele? Înainte ca el să-i poată da o replică la lipsa de politețe cu care-l trata, se auzi o voce fredonând o melodie la ușa din față. Frances își ridică privirea mirată și o văzu pe mama ei intrând în dormitor. Câteva minute nimeni nu scoase o vorbă. Apoi toți trei începură să vorbească deodată. Se opriră, apoi tăcură, dar vocea mamei lui Frances le acoperi pe cele ale inculpaților.

— Fancey Ann! De ce nu m-ai anunțat?

— De ce nu te-am anunțat ce? Că am căzut din copac și a trebuit să-mi panseze cineva umărul? replică tăios Frances, nepăsătoare față de privirea șocată a mamei sale.

— Iar doctorul tău... Patsy Harris se întoarse către Cabel întinzând mâna spre a-l cunoaște, dar Cabel și Frances

se grăbiră să o lămurească.

— Sunt vecinul lui Frances, Cabel McCloud. Tocmai treceam pe aici când s-a întâmplat accidentul, așa că am făcut ce s-a putut. Nu e vorba de nimic grav, stați liniștită. Între timp Frances sesiză tonul politicoș, făgăduind orice responsabilitate a lui Cabel și făcu prezentările.

— Vecinul lui Fancey? Sunteți proprietarul casei Cairington? Dar e o reședință grozavă, nu-i așa? Știu că dumneavoastră și soția... Făcu o pauză privindu-l cu optimism pe Cabel, care ridicase mirat sprâncenele care-i umbreau ochii albaștri, iar Frances mormăi ceva, făcându-i pe amândoi să o privească.

— Nu există nicio soție, doamnă Harris. Am cumpărat casa pentru frumusețea peisajului și în afara unei menajere care vine de trei ori pe săptămână, sunt complet singur. *„Singur, pe dracu”*, se gândi Frances furioasă. *„Patul lui nici măcar nu are timp să se răcească după ce le expediază una după cealaltă!”*

— Oh, ce păcat, suspină Patsy Harris pe un ton compătimitor. Vreau să spun, să stați singur în casa aceea mare. Cred că vă simțiți foarte singur.

— Mamă! interveni Frances amenințător. Patsy îi aruncă o privire nevinovată fiicei ei, apoi, schimbă repede subiectul, obicei tipic și adăugă:

— Fancey, aș vrea să nu mai porți pantalonii aceștia îngrozitori. Nu-ți stă bine cu ei. Așa suntem noi femeile Harris clădite, cu forme feminine, nu ca păstăile acelea tinere pe care le vezi pe străzi, umblând ca haimanalele. Frances își stăpâni un hohot de râs. Stătea rănită de moarte, după cum știa mama ei, dar aceasta era preocupată de impresia pe care

i-o făcea vecinului ei îmbrăcată în blugii ei!

— Da, domnule McCloud, nu crezi că Fancey are gâtul cel mai frumos din câte ai văzut? Atât de grațioasă... știi, seamănă cu mama mea. Cei din partea mamei proveneau din familia Sanford și spuneau...

— Mamă! strigă Frances. Apoi se întoarse consternată și-l văzu pe Cabel ascunzându-și amuzamentul, după care îi zâmbi. Vezi? Am și dinții întregi, adăugă ea cu îndrăzneală, pițigăindu-și glasul. Până la urmă, izbucni în plâns, ajunsă la culmea disperării. În timp ce Cabel încerca să o consoleze, ținând-o ușor pe după umeri, Patsy Harris își frământa mâinile și se întreba dacă nu ar fi cazul să cheme un doctor.

— O să se facă bine, doamnă Harris, întrerupse Cabel tânguirile lui Patsy. Mă pregăteam să o invit la mine la cină, iar dacă doriți sunteți binevenită și dumneavoastră. Frances se hotărî să nu se opună, dintr-un oarecare motiv pe care era prea obosită să-l stabilească. Îi dădu mâna la o parte când Cabel încercă să-i închidă nasturii de la bluză. O auzi pe mama ei spunând ceva despre televizorul ei care se stricase:

— Mă duc în Eli Whitney să-i văd pe Milo și pe Kay... Ea este fiica mea cea mică, știți. Le-am spus că ajung la cină, așa că... Cabel o conduse la ușă, iar Frances se făcu că nu aude când Patsy îi mai ceru câteva informații. Metodele ei nu erau deloc subtile, dar Cabel părea amuzat să-i răspundă la întrebările indiscrete. Se hotărî să nu-i dea niciun răspuns, dar o făcu într-un mod atât de curtenitor, încât nu încăpeau motive de supărare. Se părea că familia ei avea înclinații de pețitori.

Frances i-ar fi spus asta lui Cabel dinainte, astfel încât să-și dea seama de ce preferă ea singurătatea. După ce o

conduse pe Patsy până la mașină Cabel se întoarce, iar Frances ieșise din dormitor ca să evite o întrevedere cu el în același loc.

— Îți mulțumesc pentru tot, Cabel și îmi cer scuze pentru... of, știi tu.

— Serviciile făcute trebuiau să reprezinte o compensație a faptului că din vina mea ai căzut din copac.

— Atunci să considerăm că meciul e la egalitate, da? Am ajuns la capătul conflictelor, spuse ea, gândindu-se că în ceea ce îl privea, era de ajuns. Oh, despre întrebările mamei... să nu crezi că ești singura victimă. Se întâmplă la fel tuturor bărbaților care își intersectează drumul cu femeile din familie, din păcate. Te-ai descurcat ca un profesionist.

— Patsy este ceva mai deschisă în această privință, spre deosebire de majoritatea femeilor, zâmbi el. Îmi place de ea. Acum, ce zici dacă ai scoate de pe tine cămașa asta groaznică și ai veni cu mine să-ți ofer ceva de mâncare? Se aplecă peste birou și-și strânse brațele la piept, expunându-și grozava masă musculară în fața ei, apoi o privi cu interes. Îmbracă-te cu o rochie. Ai șoldurile prea mari pentru pantaloni, iar talia e aproape invizibilă, spuse el solemn. Fancey Ann, nu o să găsești niciodată un bărbat pentru tine, dacă te expui în pantalonii aceia oribili.

Frances se stăpâni, apoi schiță un rânjel și făcu un gest care voia să spun că voia să-l palmuiască. Se opri fiindcă nu voia să se atingă de carnea lui vânjoasă. Nu se temea de el, se gândi ea când își îmbrăca o rochie largă, subțire, cu negru, roșu și auriu. În ciuda păcii de moment care se așternuse între ei, exista un fir straniu care nu putea fi analizat. Cel puțin asta era părerea ei și credea că, orice contact fizic între

ei ar putea extinde pacea până la un punct unde s-ar destrăma.

Se întoarse în sufragerie și așteptă verdictul lui cu nerăbdare.

— Ce ai mai vrea să ascund? Să-mi pun un sac pe cap, poate? Totuși, o mulțime de bărbați o văzuseră în pantaloni și reușiseră să-și păstreze părerile pentru ei; adevărul era că foarte puțini îi făcuseră complimente. Nu toți bărbații sunt atât de înguști la minte, încât să creadă că femeile cu siluete de silfide sunt singurele care pot purta blugi!

— Te roade, nu-i așa? zâmbi el. Nu cred că dacă ți-aș spune ceva acum te-ai mai liniști, așa că o să-mi păstrez părerile doar pentru mine, dar dă-mi voie să-ți spun că părul îți stă foarte bine. Frances îl privi cu suspiciune. Ținând cont de faptul că toate femeile care nu se mai pot numi fetițe ar trebui să poarte o coafură potrivită vârstei lor, Frances obișnuia să se pieptene în mai multe feluri. Astăzi, fiindcă se grăbea, și-l periașe și-l lăsase liber. Arăta ca un nor auriu, moale și lucios, se gândise ea, deși probabil că el era de părere că semăna cu o căpiță de fân. Merșeră împreună pe pajiștea care separa cele două case, iar Frances îl privea din când în când. Nu-i mai dădea nicio atenție. Pentru el era acum ca un partener cu care venea de la pescuit, de la râu și nici măcar nu se mai ostenea să-i dea mâna spre a o ajuta să urce pantele mai abrupte. Numai dacă sângerează sau are vreo fractură, se oferă să-i dea o mână de ajutor, își zicea ea, mânioasă pe Cabel fiindcă o ignora și supărată pe sine fiindcă-i păsa. Își zise că era chiar norocoasă de vreme ce o invitase la masă.

— Cărui fapt îi datorez onoarea? întrebă ea ostentativ, urcând treptele înalte ce dădeau pe verandă. Cabel catadicsi

să ridice sprânceana întrebător în timp ce deschise ușa masivă, din sticlă.

— Mmmm? întrebi de parcă nu ai fi de acord cu ospitalitatea mea.

Nu te simți obligată, Fancey. Nu mă deranjează deloc să mănânc singur.

Fă-o... oh, o dată sau de două ori pe săptămână, spuse el foarte politicoasă.

O luă de mână și o conduse în holul imens de la intrare. Frances înghiți în sec, își înfrânse mândria și se hotărî să intre. Voia să ia masa cu el. Voia să-i vadă casa și, mai mult, deși nu voia să recunoască, îi căuta compania simțind fiori ciudați pe șira spinării. Adevărul era că știa să găsească argumentul suprem; tatăl ei îi spusese că ar fi trebuit să urmeze cariera de avocat, în locul aceleia de istoric de artă. Casa era foarte frumoasă, deși, mai târziu, se întrebă de ce i se păruse atât de surprinzător. Mobilierul era o combinație de modern și antic, de culori discrete și părea cu greu o ambianță unde putea locui un bărbat singur, mai ales unul care se declarase burlac convins. Dar și ei îi plăcea casa în care locuiește și nu avea nicio intenție de a se mărita. Merseră în bucătărie unde au mâncat șuncă, salată de cartofi și pepeni murați, făcuți în casă, de cea mai bună calitate.

— Menajera mea e o femeie îngrozitoare, dar o bucătăreasă desăvârșită, mărturisi Cabel ridicându-se de pe scaun, apoi oftă.

— Nu vrei să spui că o duci greu aici, nu? întrebă ea. Cabel zâmbi.

— Ești dezamăgită? Fancey, căutai o ocazie să-mi demonstrezi că apreciezi ajutorul pe care ți l-am acordat?

— Nu-mi spune astfel, se enervă ea. Nu, nu sunt dezamăgită și în orice caz, nu-ți sunt datoare cu mulțumiri. Mai ales că, dacă nu m-ai fi speriat de moarte, nu aș fi căzut!

— Tu, cea mai îndemânată? Te-ai fi urcat mai sus, iar eu nu aș fi ajuns la timp, ai fi căzut și nu te-aș mai fi salvat de propria-ți prostie, o acuză el.

— M-am săturat, strigă ea, ridicându-se în picioare brusc, încât masa se zgudui.

— Dar, Fancy, încă nu am luat desertul, o tachină el.

— Mănâncă-l tu! Îți plac dulciurile!

— Te îngrijorează șoldurile tale? Întrebă el provocator.

— Nu, fir-ai să fii, îmi plac șoldurile mele așa cum sunt! Cabel se aplecă și o studie cu atenție:

— Dacă stau bine și mă gândesc, mai mai că aș fi de acord cu tine, surâse el dând din cap. Indignată, Frances parcurse bucătăria cu pași mari, dar Cabel o ajunsese într-o clipă și se rezemă leneș de tocul ușii ca să-i blocheze ieșirea.

— Oh, dar nu ai văzut casa!

— O să cumpăr un ghid! Mânia ei părea să-l amuze, iar Frances deveni și mai iritată. Își plecă puțin capul, parcă pentru a se gândi.

— Fancy, de ce crezi că nu putem sta nici cinci minute fără ca între noi să iasă scânteii? Nu te-ai gândit niciun pic? o întrebă de parcă ar fi căutat o cale comună. Uimită, Frances răspunse:

— Păi, cred că e din cauză... că nu prea ne plăcem, recunosc eu, întrebându-se dacă chiar era adevărat. Cabel se dădu din ușă și o privi enigmatic.

— Mă întreb, zise el trecându-și degetele prin păr, e o întrebare pur academică.

Fancey, spune-mi, ai fost vreodată îndrăgostită?

— Dacă am fost vreo... bine, dar asta nu e treaba ta, oricum îți spun că nu am fost! Măcar – se domoli ea – o dată am crezut că sunt, dar am ajuns la concluzia că nu sunt genul.

— Nu ești genul? se miră el sincer. Frances se întoarse cu spatele, roșind, întrebându-se cum ajunsese la o asemenea discuție.

— Nu sunt genul romantic... aceea care crede în inimioare și flori. Ar trebui să înțelegi, pentru Dumnezeu, spuneai că ești de aceeași părere, spuse ea totul fără să răsuflă. Bucătăria enormă părea prea mică, acum că simțea prezența lui Cabel foarte aproape de ea.

— Dar, dacă în ciuda bunelor tale intenții, te trezești că te interesează un bărbat... În felul acesta? insistă el.

— Aș zice că e o problemă pur biologică și aș lăsa-o baltă, răspunse ea prompt.

Cabel izbucni în râs. Frances se simțea în inferioritate și încercă să treacă pe lângă el, dar Cabel se dovedi mai iute decât ea. O prinse imediat de umeri, apoi îi dădu drumul numai după ce Frances se întoarse subit și scoase un țipăt de durere.

— Doamne, Frances, am uitat.

— Cabel, vreau să plec acasă, șopti ea obosită. Nu durerea din umăr o făcea să fugă și să se ascundă, ci sentimentul tulburător că atârna de niște sfori, ca o marionetă, dar nu știa cine este păpușarul.

— Frances...

— Dacă te rog?

— Dar eu nu te rog, Fancey Ann. Din nou devenise

arogant, dulceața trecuse.

Comportamentul tău e sub orice critică. Mama ta nu te-a învățat că nu e frumos să mănânci și apoi să fugi? O femeie de vârsta ta... cât ai, treizeci? Treizeci și cinci?

— Am douăzeci și șapte, spuse ea gâfâind, iar el o prinse cu gura deschisă. Frances nu reuși decât să ridice o mână protestând, dar acesta se izbi de pieptul lui musculos care îi apăsa sâni. Cabel profită de poziția ei ingrată și o sărută cu pasiune și cu o siguranță care-i opri cealaltă mână în aer. Protestele ei fură înăbușite și încet-încet, gestul lui avu efectul scontat. Când mâna ei imobilizată între trupurile lor își făcu loc spre gulerul cămășii, Cabel slăbi strânsoarea îndeajuns ca să-i permită lui Frances să-l cuprindă de mijloc, îi explora gura cu o plăcere nedisimulată și era atent să nu o atingă la umărul zgâriat. O ținea cu o mână de spate, iar cu cealaltă o mângâia ușor, parcă lăsându-i timp să inventeze și acum o scuză. Apoi ridică mâna și îi cuprinse sânul, palpându-i tăria și forma.

Frances se arcui, dar intui în gestul lui o batjocură care-l amuza. Cabel ridică privirea și se uită în ochii ei, nelămurit.

— Dă-mi drumul, șopti ea răgușit, încercând să-și recapete autocontrolul.

— Nu cred că vreau să te las să pleci, murmură el, frecându-și nasul de punctul cel mai sensibil de pe gâtul ei. Frances încerca să alunge senzațiile pe care i le transmitea limba lui. Mâna cu care o ținuse de talie alunecă acum pe șold, mângâindu-i formele rotunde, lipind-o de trupul lui cu o pasiune devastatoare.

— Oprește-te! Ai prea mult tupeu!

— Am, nu-i așa? recunosc el, alintându-i cu degetele sfârcul întărit.

Frances își dădea seama că întregul corp o trădase și că începea să răspundă la mângâierile lui, iar ce era mai rău, știa că el își dă seama de efectul provocat.

Corpul ei nu mai putea masca nicio reacție, la fel cum nici al lui nu mai rezista.

— Încă o dată, Fancey Ann, șopti el, acoperindu-i gura cu buzele flămânde, sufocând-o. Dar, înainte să poată gusta din promisiunea făcută, fură întrerupți de zgomotul unei mașini care frâna pe caldarâm. Frances era cu spatele la ușă, iar Cabel, în loc să-i dea drumul și să-și primească musafirul, continuă să-i asalteze simțurile cu o virilitate insistentă. Când se auzi portiera închizându-se afară, el tocmai plonja cu limba între buzele ei fierbinți. Când se auziră pași pe trepte, apoi pe verandă, Cabel își încercui brațele pe spatele ei până ce ajunsese în dreptul bandajului de pe omoplat. Frances se crispă de durere, iar el o privi din nou:

— Of, Doamne, Frances, iartă-mă. Am uitat de rănila căpătate în bătălia ta.

— Nu ai uitat nimic, spuse ea rece, șoptindu-i cuvintele în ureche, dar simți că de partea cealaltă a ușii se găsea cineva. Dă-mi drumul!

— Păi, mai bine așa ieși, apoi așa intra din nou, se auzi o voce melodioasă în spatele ei. Aveam întâlnire la cină, nu-i așa, dragul meu? Sau am greșit ziua?

Măinile lui coborâră încet, silite, de pe umerii lui Frances și spuse:

— Nu, nu ai greșit, Olivia. Intră. Frances tocmai pleca. Frances, ea este Olivia Dawson. Olivia, Frances Harris, vecina

mea.

— O vecină foarte apropiată, după câte văd, spuse insinuant bruneta elegantă.

Era fata pe care Frances o văzuse de câteva ori, iar de aproape părea și mai frumoasă. Pielea fină, asemănătoare cu petalele de magnolie o făcură pe Frances să se rușineze de tenul ei bronzat, iar buzele frumos conturate ale tinerei se deosebeau de gura ei cărnoasă. În ochii aceia albaștri, neprietenosi, se vedea că nu o agrea deloc, înghețând-o cu o privire glacială. Frances schiță câteva cuvinte, apoi trecu pe lângă ei, neobosindu-se să-l privească pe Cabel. Mergea foarte repede și se rugă să nu se împiedice de propriile-i picioare și numai Dumnezeu știa de ce avea lacrimi în ochi când ieși din casa lui!

CAPITOLUL 4

Până ce florile de mirt se scuturară, iar frunzele copacilor din pădure căpătară o nuanță arămie, Frances evită orice contact cu Cabel. Când avea după-amiezile libere sau duminicile se ducea în vizită la rude și la prieteni, sau mergea cu canoea pe râu, de la Chicken Bridge până la ea acasă, apoi pregătea cina pentru ea și proprietarul canoei. Instalatorul îi trimise o notă prin care o anunța că expirase termenul de plată pentru noul sistem de încălzire, iar după ce semnă cecul consistent se întrebă cu ce avea să plătească mai departe consumul. Poate că era eficient; dar nu pe gratis! Soba cu lemne care rămăsese în casă îi amintea constant că ocupanții dinaintea ei nu avuseseră prea multă bătaie de cap cu procurarea materialului de încălzit. Așa că, în prima după-amiază liberă pe care o avu se pregăti de treabă, însoțită de Triped și de Mollie, care se împrieteniseră parcă, datorită unei înțelegeri comune a stării lor de maternitate.

Vor ajunge stăpânii lor să rezolve diferendele dintre ei? se gândea Frances, privind cu mâhnire casa galbenă din care ieșise ca furtuna în urmă cu câteva săptămâni? De atunci, când se vedeau, se salutau în trecere și nimic mai mult. Nu se putea spune că Frances nu observa silueta înaltă și zveltă care descindea din automobilul cafeniu și urca treptele casei cu o servietă în mână, care părea mai voluminoasă cu fiecare zi ce trecea. Înarmată cu un fierăstrău, Frances localiza două posibile surse pentru lemne. Prima era un pin care se uscaseră deja în picioare, iar cea de-a doua era o esență tare, care părea să fi căzut victimă unui trăsnet, pe timpul unei furtuni de vară. Se uită la copacul doborât și se întreba de unde să înceapă. În casă,

când se gândise la o friptură pe grătarul sobei din bucătărie, perspectiva i se păruse grozavă; dar stând acum în fața bușteanului pe care trebuia să-l reducă la dimensiunile unor bucăți numai bune de aruncat pe foc, situația nu mai era aceeași. Îi trebui o jumătate de oră să descopere că un fierăstrău, mai ales ieftin ca al ei, nu putea face față activității acesteia. Încercase toporișca tatălui ei pe câteva ramuri și văzuse că lama avea un recul de parcă ar fi încercat să taie marmură. Pinul rămăsese tot în picioare, dar acum avea înfipt în masa lui rășinoasă un fierăstrău. Frances se descheie la cămașă. Aerul de toamnă se încălzise destul, mai ales după asemenea exercițiu de forță. Luase pe ea o cămașă mai groasă și blugii, amintindu-și ca pe o înțepătură, remarca acidă a lui Cabel despre forma șoldurilor ei. Sigur că mama ei spusese același lucru, dar cuvintele ei nu o deranjaseră în aceeași măsură.

— Mii de draci, Mollie, ce să fac, să caut un castor? întrebă ea setterul.

Atenția lui Mollie se îndreptase într-o altă direcție, iar Frances urmă cu privirea direcția acesteia și-l văzu pe Cabel mergând prin pădure ca un Paul Bunyan de argint. Perfect! Exact ce avea ea nevoie – un martor la o activitate eșuată!

— Poți să-mi spui și mie ce se întâmplă aici? întrebă el calm, observând scena cu o expresie care exprima compătimire, amuzament și ironie, după aprecierea lui Frances. Se uită și ea chiorâș la el, fiindcă era îmbrăcat cu o cămașă albă uzată și cu o pereche de blugi la fel de tociți, dar i se mulau pe coapsele musculoase într-o manieră ostentativă. Cămașa – observă ea – era descheiată până la un nivel la care se observa părul de pe piept, pe care sigur că voise să-l expună. Ce mai mascul!

— Tai lemne, răspunse ea țâfnosă. Cabel îngenunche și scoase fierăstrăul din trunchiul copacului cu o singură mână, cu un gest lipsit de efort, apoi îi dădu drumul pe jos, lângă ea.

— De unde-l ai, de la un magazin cu jucării?

— De la un magazin cu scule!

— De la raionul de jucării. L-ai luat intenționat? O faci deliberat, ca să prinzi un bărbat naiv care să vină la tine și să spună „*dă-te la o parte, fetițe și lasă un bărbat să taie lemne?*” Ridică sceptic capul și o privi. Frances voia să-l sugrume! Faptul că nu putea să jure puritatea motivelor ei, știind foarte bine că el avea un fierăstrău electric și că-l folosea foarte bine, îi muștra într-o oarecare măsură conștiința; nu putea spune cu mâna pe inimă că nu-i trecuse prin gând că... de aceea se găsea într-o situație ingrată în acest moment!

— Dacă-mi dai fierăstrăul meu de jucărie, domnule McCloud, voi termina ce am de făcut mai târziu. Dacă e ceva de care chiar că nu am nevoie, acesta este un supraveghetor atoateștiutor care stă deoparte și-și încordează mușchii, făcând remarci nepoliticoase în timp ce...

— În timp ce tu stai pe un buștean și te gândești cum dracu' să-l tai. Frances luă fierăstrăul, dar nu riscă să-și taie și un deget în lama lui ascuțită, fiindcă mâna puternică a lui Cabel apucase mânerul strălucitor, albăstrui.

— Din pur interes, Fancey Ann...

— Nu-mi mai spune așa! strigă ea.

— Din pur interes, la care dintre cele două elemente ai obiecții mai puternice, la mușchii mei încordați sau la remarcile nepoliticoase? Sau te deranjează că sunt atoateștiutor, hmm? Cred că te deranjează superioritatea

bărbatului care a călcat pe nervi mândria ta adolescență... Mollie le atrase atenția câteva clipe fiindcă începuse să se joace cu un con de pin, iar când renunță la el și o rupse la fugă în pădure după vânat mai serios, Frances se întoarse să se uite la ea, simțind că i se înmoaie oasele de indignare față de sarcasmul lui Cabel.

— Te rog să-mi dai fierăstrăul ca să-l ascut, spuse ea cu indiferență. Întinse mâna și amândoi priveau comparativ palma ei albă, cu bășici roșii, cu degete lungi și fine, apoi mâna lui vânjoasă, acoperită de păr, cu degete puternice.

— Așa să faci, Frances. Între timp eu aduc fierăstrăul meu și tai bucăți mai mari pe care să le poți mărunți după aceea. Vrei și pinul acela uscat? Unora nu le place să ardă pin din cauza mirosului de rășină.

— Acum ce mai ești? Expert în încălzire centrală? Întrebă ea cu același sarcasm.

— Sunt agent de investiții, răspunse el simplu, dar am și eu un șemineu în dormitor și am prins niște șmecherii în avans... despre iarnă, vreau să spun, adăugă el cu o privire enigmatică.

— Agent de investiții! De ce nu? Nu-și imagina cum un bărbat care purta costumele de haine de parcă s-ar fi născut în ele și care conducea o mașină pe care ea și-ar fi permis-o cu salariile dintr-un an... din doi ani!... ar fi mai prejos de asta. După îngrijirile pe care i le acordase după ce se rănise la umăr, s-ar fi putut spune la fel de bine că era doctor.

— Ce-ți mai face umărul? Întrebă el, de parcă îi citea gândurile, fapt care o deranja foarte mult pe Frances.

— Bine.

— Nu ai mai căzut pentru nimeni de atunci, nu?

întrebă el insinuant, dar calm.

— Vrei să ai haz? zise și ea pe același ton. Cabel ridică din umerii enormi, formați desigur după atâtea valize cărate... iar Frances percepse un ușor miros de transpirație.

— Pentru mine ai căzut, de câteva ori când ne-am întâlnit. În biroul agentului imobiliar, îți amintești? Nu știu ce poate fi mai ușor de uitat; grația ta naturală sau vocabularul de doamnă.

— Oh, mulțumesc foarte mult! Mi-au trebuit câteva minute să uit prostănacul care mi-a pus piedică!

— Dacă ai mai fi stat câteva minute, ți-ai fi dat seama că nu eu mi-am pierdut echilibrul și nici cumpătul, spuse el cu aplomb.

— Of, mai taci și dă-mi fierăstrăul! De parcă nici nu ar fi auzit-o, Cabel continuă tirul:

— Știi, îți spun din experiență că oricine recurge la aceste cuvinte „*taci din gură*” se recunoaște înfrânt și admite că... nu are niciun argument... în favoarea sa.

— Mă bucur că-ți dai seama că ne certăm, remarcă ea.

— Când am putea face și altceva?

— Fierăstrăul meu, te rog! spuse ea printre dinți. Nu avea niciun rost să mai rămână în compania acestei creaturi nesuferite! Reușise să-i răstălmăcească vorbele, iar acum părea la fel de neajutorată ca o adolescentă! Frances întinse mâna după fierăstrău, iar el îi dădu drumul și o luă în brațe trăgând-o spre el, astfel încât își pierdu echilibrul și se sprijini de el.

Înainte de a se putea dezmetici, Cabel o ținea cu o mână, iar cu cealaltă îi dădea la o parte câteva fire de păr de pe obrajii încinși de mânie.

— Liniștește-te, fetiço liniștește-te, spuse el, adresându-se parcă unui pistol cu trăgaciul apăsat. Sunt numai cuvinte. Ești atât de frumoasă când te înfurii, încât nu mă pot abține. Sentimentele ei erau atât de contradictorii în aceste momente, dar nu avea de gând să piardă și ultima fărâmbă de demnitate luptându-se cu el. Dacă lui îi făcea plăcere să se poarte cu ea precum cu un copil, de ce să nu-i facă și ea jocul, apoi să plece... fără niciun cuvânt? Se va încălzi cu gaz și nu cu lemne, chiar dacă ar da faliment, mai degrabă decât să accepte vreun ajutor din partea lui.

Îi dădu la o parte o șuviță cârlionțată. Căldura și umezeala îi ondula întotdeauna părul, iar în acest moment simțea și căldură și umiditate, i-o dădu ușor peste ureche, apoi mângâie lobul fin și mic.

— Ți-a spus cineva că ai urechi frumoase, Fancey Ann? murmură el. Da; roze, mici, delicate, așa cum îmi plac mie.

— Și tu ești desigur un cunoscător, încercă ea să pară ironică, dar își pierduse suflul.

— Desigur. Sunt specialist de ochi-urechi-nas-și-gât și deja ți-am admirat frumusețea ochilor. Sunt neobișnuit de mari, limpezi, direcți și, deși ai vrea să dovedești contrariul, sunt foarte vulnerabili de multe ori. Frances deschise gura în intenția de a comenta, dar el îi ridică bărbia și îi apropie buzele.

— Acum, nasul – zise, iar ea ridică mâna defensiv. Nu era un nas deosebit, nici prea clasic, nici prea cârn. Ai un nas mai degrabă mândru, după cum l-aș cataloga eu.

Nu e mic și nesemnificativ. O femeie cu nasul mic nu merită privită de două ori; pe de altă parte, nu e bine să fie prea mare ca să te lovești de el când săruți. Al tău e perfect,

aș spune, dar vom mai vedea cu timpul. Nasul este un cartilagiu, știi, iar de fiecare dată când minți, continuă să crească. Se simți un miros de arbore de mirt, iar Cabel o privi indignat, înainte de a trece la studiul următoarei trăsături.

— Mama ta mi-a atras atenția asupra liniei grațioase a gâtului... deși am observat deja. A fost a treia remarcă la adresa ta... poate a patra, dar recunoaște că tu erai în picioare, iar eu stăteam jos.

— Cabel, pentru Dumnezeu, încetează! explodă Frances și începu să râdă după ce mânia se evaporase. Cum reușea oare? Cum reușea această creatură revoltătoare să o dezarmeze de fiecare dată? Mă faci să mă simt ca o juncă la un târg de vite!

— Hmmm, aș spune în acest caz, că timpul este la fel de necesar ca și întreaga prezentare. Trebuia să-l asculte. Fascinată îl auzea spunând că, dacă ar fi acceptat prima ofertă, ar fi părut prea slabă, iar dacă ar fi continuat cu comportamentul adolescentin, ar fi pierdut din valoare fiindcă un posibil cumpărător ar fi forțat să ia în considerare numărul de ani în care ar mai putea fi folosită.

— Una peste alta, aș spune că, date fiind prezentarea corectă și apreciativă și clientela selectată cu atenție, ai putea ridica prețul. Iar ca agent de investiții, știu despre ce vorbesc, așa că... Frances se desprinsese din strânsoare râzând și făcu un pas înapoi.

— Ești imposibil, știi? El dădu din cap cu convingere.

— Mi s-a mai spus asta... printre multe altele.

— Îmi imaginez cam ce au fost multe altele, replică ea ironic.

— Mă bucur... cel puțin sper că nu sunt lucruri

adevărate, zâmbi el, ridicându-se de pe buşteanul pe care se sprijinise până atunci. Frances se întrebă ce făcea oare un agent de investiții pentru a se menține în formă. Cabel era ca o felină din junglă în stare primară; capabil să treacă de la o stare de relaxare completă, la una de alertă, fără nicio pierdere de energie. Oftă când se uită spre acoperișul casei sale care se vedea printre ramurile de pin și plop. Soarele apusese deja, deși aerul era încă înăbușitor, mirosind a toamnă.

— Haide, îți propun o afacere, spuse Cabel liniștit, ținând o mână pe spatele ei și conducând-o prin luminiș. Pașii li se auzeau pe frunzele uscate. Eu tai lemne în timp ce tu pregătești ceva de mâncare pentru cină, bine? Parcă aș mânca și altceva decât o gustare rece à la Hazel. Frances îl privi batjocoritor.

— Nu ți-e teamă să nu fii compromis?

— Amândoi știm pe ce picior jucăm, zise el, așa că nu cred că vei profita de absența menajerei mele. Dacă ne facem serviciu contra serviciu, se cheamă că nu rămânem datori, nu? Buștenii trebuie tăiați... cărăbușii au zburat de mult din pin, sigur, dar trebuie să avem grijă să nu se înmulțească insectele, iar esența este de stejar, mi-e teamă.

— Și? Nu merge ars?

— Oh, ba da, dar numai după ce se usucă bine, numai că nu e ușor de tăiat. Esență tare. Vă trebuie să o ciopârțesc în bucăți mai mici, apoi le lăsăm să se usuce unele peste altele.

Mai avea niște tocană Brunswick pe care i-o pregătise mama ei anul trecut, iar Frances răsturnă borcanul într-o oală de cupru. Tocana Brunswick mergea cu tăiatul de

lemn, mai ales că nu prea avea de ales. Când Cabel se apropie de ușa din spate ștergându-se pe mâini de pantaloni, mirosul de legume amestecate cu carne era îmbietor. Ca să nu-și facă vreo idee că făcea reclamă calităților ei de gospodină, Frances se grăbi să-i spună că mama ei pregătise conservele.

Totuși, biscuiții erau făcuți de ea, iar Cabel mănca șapte bucăți înainte de a-și bea cafeaua după ce luara masa.

— Dacă vremea rămâne așa, putem să lăsăm lemnele pe locul unde le-am așezat acum până săptămâna viitoare, bine? Nu-ți face griji, vei avea și tu de lucru. Cred în egalitatea sexelor, dacă amândouă au aceleași unelte. Zâmbi din nou în stilul lui, dar Frances se relaxă. Te aprinzi prea repede, copilă, mult prea repede, o tachină el. Frances se domoli. Era clar că tot ce spunea acest bărbat, sau ce făcea el o irita, dar nu avea niciun rost să amplifice lucrurile; fiind o fire veselă, dădu din cap.

— Cred că trebuie să mă mențin în formă. Știi, păpuși și servicii de ceai pentru fete și puști sau mașini pentru băieți. Saxapahaw nu e un orașel prea bun unde să crești. Nu că l-aș fi schimbat pentru altul, dar totuși... rămase cu cuvintele în aer și ridică din umeri semnificativ. Cumva, parcă mă împinge ceva la rebeliune.

Surprinzător, Cabel o informă că el crescuse în Chicago.

— M-am mutat dintr-o casă într-un apartament și nu mai simțeam iarba sub picioare, decât în cele câteva săptămâni când plecam în concediu în fiecare an.

Am un prieten care locuiește în Maine, unde singurele femele sunt acelea ale elanului și unde nu auzi decât bâzâitul

țânțarilor și peștii sărind din apă.

Zâmbi, parcă sugerându-i ceva acelei părți interioare a lui Frances, astfel încât aceasta simți ceva în regiunea inimii, dar se gândi că tocana era de vină. Ai văzut vreodată un bărbat în toată firea jucându-se de-a cowboy-ul și indienii?

— E ca și când te-ai juca de-a Paul Bunyan? Întrebă ea nevinovată.

— Punct ochit, punct lovit. Să știi că aş fi tăiat lemnele acelea chiar dacă tu și o armată de femei emancipate ați fi încercat să mă opriți. Râse cu poftă, se ridică și o conduse în sufragerie, de parcă el ar fi fost gazda, iar ea musafira. Nu ne-am simți mai confortabil aici?

— Doar dacă nu ai vreo întâlnire, zise ea. E trecut de nouă, să știi.

— Hmmm. Ei, dacă am avut, oricum e prea târziu acum, răspunse el, nesatisfăcându-i curiozitatea. Frances aprinse lampadarul, dar Cabel îl stinse imediat, aprinzând o lampă mai slabă, spunând ceva neinteligibil despre lumina care deranjează privirea. Asta pare bună, zise el făcând semn spre o acuarelă de pe perete.

— Și mie îmi place. Mai am una făcută de același artist în... Se opri și strânse buzele gândindu-se la conotația pe care ar fi avut-o informația că mai avea una în dormitor. „*Hai să vezi gravurile mele!*”, vorba ceea... Dar am niște sculpturi – spuse ea în grabă, arătându-i o piesă deosebită pe care i-o dăruise un prieten burlac al surorii sale mai mici, când descoperise că o interesa arta. Era destul de voluminoasă, dar drăguță, însă ea prefera totuși acuarelele.

Cabel se așază pe canapea, iar Frances se instala pe balansoarul ei preferat, care era mai degrabă decorativ,

decât confortabil. Se simțea oarecum stânjenită, acum că stăteau în sufrageria ei mică, dar frumos decorată, iar conversația lânzezea.

Cabel îi surâse optimist, iar ea se strădui să caute un subiect fără controverse.

— C... crezi că o să se mai încălzească vremea? începu ea subit, când tăcerea devenise insuportabilă. Cabel se întinse pe spate, își sprijini un braț pe marginea de lemn a canapelei și râse cu poftă, enervând-o din nou. La naiba, Cabel McCloud, o faci intenționat, nu? îl acuză ea. Fiindcă nu se pieptănase de când veniseră din pădure, părul îi era răvășit, iar acum o suviță i se odihnea pe frunte, iar ea o suflă nervoasă. Râsul lui se stinse în câteva hohote, iar acum dădea din cap și o privea ca un vânător.

— Oh, Doamne, Fancey, dacă fac asta, e pentru că nu mă pot abține. Ești pur și simplu irezistibilă, ca o fată bătrână țepoasă și scorțoasă, plină de arme de apărare, încât nu pot să rezist și să nu-ți perforez din când în când armura.

— Să putrezești în iad, Cabel McCloud, ești ființa cea mai grosolană din câte am întâlnit! Frances îl amenința cu degetul arătător, tremurând, acum îndreptat spre ușă. Ai tot dreptul să-ți menții părerea despre mine, dar ai putea să... ai bunătatea să o păstrezi pentru tine! Ieși din casa mea! Cabel se ridică și ajunsese mult prea aproape de ea, iar înainte să poată bate în retragere o mângâie de la cot în sus, pe braț și încercă să o domolească:

— Ușurel, fetițo. Strici garniturile.

— Afară! Aproximarea lui îi daună încheieturilor genunchilor, iar gura i se uscă. Își umezi buzele cu vârful limbii și se pregătea să ridice din nou garda, dar el o luă prin

surprindere, sărutând-o apăsător. Îi scăpă un geamăt de mânie disperată și simți cum se dezintegrează, o părăsind puterile, iar orice grăunte de rațiune o lăsă pradă lui Cabel, care îi mângâia părul și o ținea captivă gurii sale devastatoare. Căldura trupului său vânjos pătrunse repede prin materialul subțire care-i separa, făcând: o să resimtă fiecare mușchi, iar pe măsură ce se lipea de el, se apropia de flacăra distrugerii. Parcă atomii virilității lui se imprimau pe moliciunea vulnerabilității trupului ei și dorea mai mult, mult mai mult decât îi ceruse vreodată unui alt bărbat.

— Doamne, cum ajungi să iei mințile, unui bărbat, spuse Cabel cu buzele lipite de gâtul ei. Atinse ușor cu limba vena care pulsa, iar Frances îi simți deja mâinile pe sub cămașă, căutând înfierbântate pe pielea spatelui, înfiorată.

— Cred că restul serii va fi o concluzie anticipată, hmmm? O ducea încet spre dormitor, strângând-o atât de tare, încât percepu jocul mușchilor coapselor lui cu fiecare pas înainte. Reuși să tragă aer în piept într-un moment de luciditate.

— Ce vrei să spui? Știa ce vrea să spună! Trupul ei știa, deși mintea respingea hotărârea lui Cabel. Dacă făcea glume cu ea, credea că imediat se vor și culca împreună! Nici într-o mie de ani! Cu ultimele resurse de energie se dădu înapoi și-l împinse cu amândouă mâinile. Nu se putea elibera și de întrebarea care acum îi strălucea în ochi lui Cabel.

— Nu mă prinzi, Cabel. Nu sunt o parteneră de joacă de-a ta, care e dispusă să adune firimiturile de atenție pe care i le oferi și care-ți mai și mulțumește. Nu reușea să scape de intensitatea privirii lui. Da, acum se dădea înapoi, știind că poate avea noroc!

— Doar dacă nu te-ai răzgândit în ultima vreme, spuse ea.

— Dar tu? Vrei să spui că nu ești chiar atât de independentă pe câte credeai?

Cu armura ridicată, Frances dădu negativ din cap.

— Până când voi avea nevoie de un bărbat în viața mea, va mai trece mult timp.

Cabel McCloud, așa că poți să-ți păstrezi jocurile pentru o parteneră mai dispusă! Acum, te rog, pleacă!

— Oh, haide, Fancey Ann, unde ți-e simțul umorului? Acest amănunt e cel mai plăcut la tine, faptul că putem să furăm câteva sărutări fără niciun pericol de a ne implica prea mult. Doamne, dacă aș fi crezut că ești o fată bătrână convinsă și fără speranță... vreau să spun, că nu vrei să-ți găsești un bărbat, atunci nu te-aș fi atins nici cu un deget. Se sprijinea de perete, cu brațele încrucișate și o privea dezarmat... cel puțin ea era dezarmată. Nu putea să descifreze enigma din ochii lui pentru nimic în lume. Era nervoasă și nu știa de ce. Făcu încă un pas înapoi.

— De ce crezi că am îndrăznit să-ți tai lemnele sau te-am rugat să-mi pregătești ceva de mâncare? Crezi că mi-aș fi permis să intru în dormitorul tău, chiar și pentru a-ți pansa rana, dacă nu aș fi știut că ești așa? Haide, Fancey, amândoi avem nevoie de o prietenie detașată, de cineva cu care să ne simțim în largul nostru.

— Nu mi se pare că te gândești la ceva chiar atât de detașat, reproșă ea, dar roși copilărește, ca rezultat al răspunsului sofisticat.

— Nicio problemă. Se mai întâmplă și din astea, dragă, ești destul de matură să știi asta. Nu înseamnă nimic, doar

Mama Natură ne amintește că trăim și dăm din picioare, răspunse el evaziv, privind-o cu niște ochi pe care ea nu-i putea citi.

Respirația i se liniștise. Se simțea mai bine. Bine, sigur că se simțea bine, își zise în sinea ei, dar de ce era atât de dezamăgită? De ce nu se putea gândi decât la senzația pe care i-ar fi dat-o aceste două brațe puternice care ar fi strâns-o toată noaptea, dându-i plăcerea pură a momentului, fără să se gândească la ziua de mâine?

— Pace? întrebă Cabel întrerupându-i șirul gândurilor.

— Pace, spuse ea fără voia ei, privindu-l cum pleacă, zâmbind dezamăgit.

CAPITOLUL 5

În următoarele săptămâni Frances și Cabel se învâртеau unul în jurul celuilalt, ca doi boxeri care își caută reciproc punctele slabe. Dacă în atitudinea lui Cabel era o tentă amuzantă, Frances se făcea că nu vede. În ceea ce o privea, își zise că irosea prea mult timp gândindu-se la vecinul ei tulburător și enervat, așa că se hotărî să-și îndrepte gândurile în alte direcții. Măcar spre alți bărbați.

Doyle O'Hanlon, un tânăr cu care se întâlнисe de multe ori timp de câțiva ani, se mutase de la periferia vieții ei mondene către centru acum. Mergea la dans cu el de două ori pe săptămână, ascultau formația *Cowboy* și beau bere, deși ei nu-i plăcea, la localul *Leagănul pisicii*, sâmbăta seara.

În următorul weekend îi spuse să se îmbrace cu cea mai bună rochie, fiindcă o ducea la un club care tocmai se deschidea oficial, în apropiere de Durham. Era o consolare că putea merge undeva unde să nu dea ochii cu foștii colegi de liceu, care întinereau cu fiecare an, așa că se hotărî să se îmbrace cu rochia cea mai decentă – scurtă, din sifon, în nuanțe de argintiu, auriu și negru – cu bretele subțiri, largă, până la genunchi, cu tivul în colțuri. Avea niște sandale argintii, cu tocuri înalte, așa că era la fel de înaltă ca partenerul ei, lucru care nu i se părea rău deloc.

Doyle făcuse aluzie de mai multe ori că era vremea să petreacă o seară „în doi” la casa ei de pe malul râului; până ce nu trecuse mai multe de o oră, Frances se convinsese că îi citea exact mesajul în ochii cenușii. Deveni dură ca de obicei.

Clubul era de fapt o fostă plantație transformată într-un așezământ ciudat, dar atmosfera ora, oricum, plăcută. O orchestră admirabilă cânta muzică de dans din

anii '40, iar ei se îndreptau către terasa unde câteva perechi dansau deja. Sala de dans era în centru, iar pe margini erau aranjate separeuri cu câte două sau trei mese; lumina difuză dădea sălii un aspect romantic. Șeful de sală îi conduse spre masa rezervată. Mirosul de trandafiri și magnolii se amesteca plăcut cu aromele parfumurilor scumpe, al tutunului fin și al chiflelor proaspete. Frances se sprijini pe spătarul scaunului și se gândi. Așa mai merge! Acesta este genul de local unde un bărbat își aduce prietena, dar câți bărbați își aduceau soțiile aici după ce luna de miere se încheiase?

— Dansezi? o invită Doyle după ce comandară din meniul bogat. Nu erau menționate prețurile, iar Frances simți o undă de dezamăgire după plăcerea sosirii. Of, Doamne, spera că Doyle nu făcea acest efort numai ca să o atragă în patul lui... sau ca să se strecoare el în al ei. Nu era genul de bărbat care se fălește cu cât-am-cheltuit-cu-tine, de aceea Frances își plătea partea ei de fiecare dată când ieșea cu un bărbat, dacă acesta nu se simțea ofensat. De data aceasta, însă, avea impresia că nu va merge.

Pășiră pe ringul de dans, iar Frances urma pașii lui Doyle. Era un dansator bun; îi făcea plăcere, dar nu se simțea în largul ei când partenerul insista să o strângă în brațe atât de aproape cum o făcea acum Doyle, lăsându-și mâna să-i coboare mai jos de talia ei, făcând-o să roșească; simțea scânteia mâniei aprinzându-i-se în ochi.

— Mmmm, arată bine, spuse ea încercând să-i distragă atenția. El îi urmări privirea către un chelner în livrea roșie care ducea o tavă cu șuncă prăjită cu o garnitură de legume.

— Încă nu am stat în Sud atât de mult ca să mă obișnuiesc cu grătar și legume la cinele festive, spuse el,

frecându-și nasul de gâtul ei.

— Mi-e cald, Doyle. Și îmi e foame, insistă ea, trăgându-se înapoi.

— Mda, și mie. Chiar înainte de a-și termina remarca, muzica încetă, iar ea se îndreptă satisfăcută spre masă. Lumina romantică a lumânărilor părea mai sigură când între ei se afla o masă care să-i despartă. În timp ce dansaseră se ocupă și cealaltă masă din separeul lor, iar acum chelnerul conducea doi tineri spre cea de-a treia masă. Frances privi în jurul ei după ce se așează, din pură curiozitate. Îl văzu pe Cabel cu Olivia; frumusețea ei de fildeș și abanos era accentuată de o rochie neagră din dantelă, mulată pe corp, care i se potrivea ca o mănușă. Cabel îi zâmbi într-un mod pe care ea l-a considerat „*de fațadă*”, iar ea dădu din cap, în timp ce partenera lui ridică nasul cu câțiva centimetri mai sus și privi în altă parte. În următoarea oră, Frances se simțea iritată de cei doi de lângă masa lor. Ea stătea cu spatele la Olivia, ceea ce însemna că el, Cabel, îi putea privi ceafa... ca și orice altceva ar fi dorit, iar ea nu putea face nimic în acest sens. Nu fi caraghioasă, Frances Ann Harris! De ce s-ar uita acest bărbat la gâtul tău când poate privi o persoană drăguță, așezată de partea cealaltă a mesei, pe Olivia Dawson? Vocea seducătoare a Oliviei se auzea chiar peste cântecul orchestrei, ca un fundal, precum muzica râului Haw când trecea peste pietre în drumul grăbit spre mare. Numai că pe Frances nu o interesa vocea Oliviei, ci asculta inconștient tonul baritonal și profund al lui Cabel, iar Doyle trebui să i se adreseze de două ori pentru a primi răspuns.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Credeam că-ți place aici. A trebuit să amanetez bijuteriile familiei ca să prind o

rezervare. Frances mormăi în sinea ei. Focul de începere a bătăliei fusese tras, se temea ea.

— Știu, Doyle, îmi place foarte mult, zău. Mâncarea... De-abia se atinsese de bucata de friptură de vițel cu margini rumenite, de spanacul proaspăt și de orez.

Mâncarea e delicioasă, iar orchestra... nu am mai ascultat o asemenea muzică de când...

— De când erai copilă, prin anii '40, încheie el fraza în locul ei.

— Da, se spune că părinții mei cumpărau discuri, iar eu le ascultam și dansam în ciorapi cu Kay și Jean.

— Hai să dansăm, spuse Doyle nerăbdător. Ține minte, eu nu sunt sora ta, adăugă el cu înțeleș, apoi o cuprinse de mijloc și se strecurară printre mese. Cabel și Olivia se ridicară tocmai când cei doi treceau prin dreptul lor și toți patru așteptară să treacă un chelner cu o tavă spre una dintre mese. Nu avea ce face.

Cabel o privea pe Frances parcă așteptând, ea făcu prezentările, iar el întinse mâna politicoș spre Doyle, de parcă se așteptase să se întâlnească acolo.

— Doyle O'Hanlon, repetă Cabel. Aveți vreo legătură cu *O'Hanlon Electronics* din Parcul de Cercetări Triangle?

— Nu. Eu lucrez la o firmă publicitară, la vânzări. Se uită cu coada ochiului la decolteul amplu al Oliviei, în timp ce o ținea pe Frances de antebraț.

— Ce coincidență! Și Olivia lucrează la vânzări, îl informă el. Cred că voi doi aveți multe în comun, O'Hanlon. Ți-o iau puțin pe Frances, pentru câteva minute, ca să poți explora mai bine domeniul. Nu o putem lăsa singură. Practic îi împinse pe cei doi pe ringul de dans, iar Frances se albise

la față! Din toți oamenii de pe lume...

Îi șopti furioasă ce credea despre tentativa lui de a-i fi răpit partenerul cu atâta brutalitate. El surâse.

— Haide, dacă vrei să dansezi. Nu mă deranjează irlandezul tău lasciv.

— Doyle nu este un irlandez lasciv și nu vreau să dansez cu tine, Cabel, spuse Frances necăjită, dându-se înapoi când el tocmai voia să intre cu ea în vârtejul dansatorilor. Cabel o smuci de braț, iar ea se lovi de pieptul lui, apoi o cuprinse cu ambele mâini, renunțând la maniera tradițională de dans. După câteva secunde, după ce-și lăsase brațele moi pe lângă corp, Frances le ridică și le sprijini pe umerii lui. Mai departe, de la sine, îl cuprinse de gât, iar în acordurile melodiei „*Lumina lunii îți stă foarte bine*” plutiră împreună în încăperea slab luminată, ea închizând ochii și lăsându-se pradă plăcerii de a dansa cu acest bărbat.

Mâna lui coborî de pe mijloc pe șoldul ei, iar Frances nu protestă. Prin materialul subțire al rochiei simțea din nou musculatura încordată a lui Cabel, iar carnea ei moale se contopea cu trupul vânjos de care stătea lipită, în ritmul de vis al muzicii. Respira des, inhalând mirosul lui proaspăt, de lenjerie curată, amestecat cu cel de tutun și colonie discretă, care-i accentua virilitatea pe măsură ce dansau.

Timpul rămase în loc, iar căldura nopții de toamnă se combina cu muzica.

Frances simți răcoarea abia când muzica se opri.

— Cabel? zise ea, privindu-i fața în penumbră. Erau pe terasă, unde palmierii foșneau în adierea ușoară, iar rochia din material subțire i se lipea de corp înfiorând-o și făcând-o să-și dea seama de starea de încordare în care se afla.

— Prietenii noștri sunt foarte preocupați, așa că m-am gândit să le mai dăm timp să se cunoască. Cine știe, poate că eu am aprins scânteia în inimile lor în această seară. Cum îți plac în rolul lui Cupidon? spuse el surâzând provocator.

— Olivia se apropie cam mult de el, spuse Frances profitând de ocazie ca să se depărteze puțin de el. Avea nevoie de mai mult aer după dansul înfierbântat.

— Mamă! După cum se văd lucrurile, O'Hanlon credea că are un bilet spre rai. Dacă e doar vorba de afaceri e în regulă, dar dacă nu, Fancey, ar trebui să te gândești mai bine înainte de a te pune într-o asemenea situație.

— Nu știu ce vrei să spui, i-o întoarce ea.

— Ba știi exact la ce mă refer, spuse el, zâmbind ironic. De trei ori săptămâna trecută, iar acum meciul final, cina, vinul, muzica romantică, apoi un drum acasă cu mașina sub clar de lună. Chiar speri că îl vei putea da la o parte la ușă cu un simplu sărut și un „*noapte bună*”?

— Tu la asta te-ai gândit când ai venit cu Olivia aici? mârâi ea, sprijinindu-se de balustrada de piatră care dădea într-un labirint din curtea interioară. Veni și el lângă ea, o cuprinse de umeri și o trase aproape de el, cu un gest banal.

— Sunt bărbat, Fancey și trebuie să recunoști feminitatea atrăgătoare a Oliviei.

Acum ce părere ai de ea? Te-ai putut uita mai de aproape când ați stat una lângă alta. O privi întrebător, iar Frances trase aer în piept, hotărâtă să nu mai fie antrenată în nicio dispută, de data aceasta.

— E frumoasă. Ceva mai drăguță decât roșcata, adăugă ea precaută.

— Oh, asta era... Gerri? Sherri?

— Terri!

— Corect! Terri... mmm... să am grijă acum! Păi, trebuie să recunosc, ambalajul era interesant, dar pachetul era gol. O bucățică atrăgătoare... dar pur și simplu goală, spuse el afectat.

— Doamne, ești înfiorător! Nicio femeie nu merită să fie tratată astfel!

— Le place, Fancey. Mănâncă și vin să mai ceară. Haide, acum recunoaște.

Fancey, ție nu-ți place să fii urmărită, apoi tratată cu tactici ale omului din peșteră? Nu te indignează când afurisitul de animal bărbat îți confirmă teoriile?

— Oh, mai taci!

— Am mai discutat subiectul acesta o dată. Să înțeleg că te predai? Strigi? Îi întoarce fața către el, iar ea dădu din nou cu ochii de gulerul alb al cămășii, de o moliciune senzuală percepută cu obrazul.

— Cred că te urăsc, Cabel McCloud, spuse ea printre dinți, încercând cu disperare să nu se lase provocată de virilitatea mirosului lui.

— Sigur că mă urăști, Fancey Ann, sigur că da. Dar, nu știm oare amândoi că o doamnă emancipată ca tine poate lua plăcerea de acolo unde o găsește, la fel cum noi, burlacii fericiți, o facem, fără să ne facem probleme de legături mai serioase; și, de vreme ce suntem de acord cu această atitudine, am putea împărtăși această plăcere. Măcar e convenabil, iar dacă vom rămâne totuși indiferenți unul față de celălalt, atunci înseamnă că nu am pierdut nimic, hmmm?

Frances voi să deschidă gura; avea cuvintele pregătite, dar el le absorbi cu buzele, zguduindu-i simțurile cu un asalt

care o lăasă dezarmată, în brațele lui.

Oh, când avea să învețe? Când va ști îndeajuns ca să poată pleca, în loc să muște din momeala lui, apoi să se prindă în undița acestui pescar? Șifonul rochiei nu constituia deloc o barieră în calea mâinilor lui fierbinți, iar acum Cabel căuta febril sâni ei, reușind să le întărească punctele de maximă intensitate.

— Cabel, oprește-te! reuși ea să articuleze, dar buzele lui se opriră și continuară să se prelingă languroase pe obraz, către punctul ei sensibil de sub maxilar. Suntem într-un loc public! spuse ea îngrijorată.

— Inhibițiile burghezilor nu m-au deranjat niciodată, draga mea, surâse el suflându-i în ureche, cu un efect incredibil. Mai ales că nu văd pe cine ar putea revolta un sărut sub clar de lună? Crezi că patronul se aștepta ca noi, clienții, să ne pregătim pentru o partidă de Parcheesi? Una dintre mâini o mângâia deja pe linia șoldului, alunecând în jos, peste materialul moale, dar ea o prinse și o apăsă și mai tare.

— Ești un boboc de trandafir, Fancey a mea, un trandafir de toamnă, iar eu vreau să te fac să înflorești, murmură el peste buzele întredeschise. Limba lui i se plimba pe buze și o întrebă: Mă lași?

Cu o mână pe coapsa ei, iar cu cealaltă pe sân, sărutând-o pasional, Frances simțea că înnebunește. Se luptă să se desprindă din această stare, înainte de a fi prea târziu și se trezi că acceptă propunerea lui Cabel.

— Olivia... Doyle! O... o să ne caute, strigă ea, trăgându-se înapoi. Cabel făcu o sugestie destul de nepoliticoasă, dar Frances nu sesiză cuvântul, decât că

amândoi erau în domeniul financiar; apoi oftă și își sprijini mâinile de balustradă.

— Ar fi mai bine să-i lăsăm să se ducă singuri acasă, împreună.

Frances se agăță de fărâma de conversație ca de o centură de salvare.

— Deci am avut dreptate? Olivia se simte bine așa? Cabel zâmbi insinuant.

— Partea proastă este că Olivia e o fată hotărâtă. Vrea întotdeauna să nu doarmă singură în pat și nu cred că merită osteneala. Tu, pe de altă parte, nu reprezinți niciun pericol pentru mine. Știm deja pe ce poziții jucăm, așa că, hai să-i lăsăm pe cei doi să se hotărască singuri, iar noi să mergem pe dealul Haw.

O clipă Frances își pierdu răsuflarea fiindcă anticipa ceva neobișnuit, după care avu sentimentul că pierde ceva. Înainte să dea un răspuns, Doyle îi întrerupse:

— Hei, voi doi, orchestra a luat pauză, Livie a plecat să-și pudreze năsucul. Ce-ați spune dacă ne-am aduna forțele pentru restul serii?

Împotriva voinței lui Frances au stat împreună încă o oră, iar Doyle se împărțea dansând când cu invitata lui Cabel, când cu a lui, dar, chiar și când dansa cu Frances, vorbea despre Olivia. Într-un fel simțea o ușurare; măcar nu mai trebuia să-i pună mâinile acolo unde trebuia să și le țină. Îl surprinse pe Cabel dansând cu Olivia în colțul celălalt al camerei, iar ochii lui erau pierduți în cei ai Oliviei, de parcă nici nu ar fi petrecut acele câteva momente fierbinți cu ea pe terasă.

Făcuse cumva o glumă? Iar o tachina, dând cu un pas

înapoi bătălia lor copilărească? Dar unghiile roșii ale brunetei prin părul lui grizonant nu erau o glumă, iar Frances simți o usturime în piept când îl văzu pe Cabel cum își lasă capul pe spate într-un hohot de râs. Își dădu seama că o durea capul chiar de când Doyle îi surprinsese pe terasă.

Luni, Frances își pierdu slujba. Uimită, se sprijini pe spătarul scaunului din birou și îl ascultă pe Howard Stinson care căuta scuze.

Oh, fusese deja avertizată – dacă ar fi fost înțeleaptă și nu ar fi pierdut timpul frământându-se pentru vecinul ei buclucaș... Nu era vorba de o criză financiară; o altă afacere, mai mică, avea nevoie de finanțare. În cazul firmei *Orange Import* problema se punea că peștele mic era înghițit de cel mare. Fuseseră cumpărați de un lanț de firme de import care își reducea afacerea în fiecare an, pentru a avea o mai bună poziție la cumpărare. Frances deplângea faptul că mărfuri mai ieftine, produse pe scară largă, vor lua locul acestora, care erau bine alese, bine lucrate, cu care se mândrea când le vinde.

— Își aduc directorul lor, draga mea, fiindcă eu sunt prea bătrân ca să învăț alte șmecherii. Voi fi asistentul lui și... vei vedea ce înseamnă asta, încheie el disperat.

După cum se prezintă situația, Myrtle va trebui să-și găsească și ea o slujbă, ca să facem față. Sigur, cu copiii la școală, nu va fi prea greu, dar, Doamne, cu cele trei rânduri de taxe pe care le plătesc, iar peste câțiva ani, trei taxe de colegiu în același timp... Îți spun, Frances, e foarte greu pentru un bărbat de vârsta mea.

Mulțumește stelei tale norocoase că ești încă tânără și nu ai obligații, așa că poți căuta un loc mai bine plătit. Acum

avea și obligații, recunoscuse Frances, dar nu-i spusese nimic. Avea totuși pe cap o poliță de achitat și chitanțele pentru întreținere, plus serviciile scumpe ale instalatorului. În plus, se obișnuise să mănânce de trei ori pe zi și nu-i prea convenea să renunțe la acest obicei.

Nu avea nevoie de ceva special, dar lucra toată săptămâna. Parcă acum duceau cu ei necazul afară, pe trotuar. Cei câțiva clienți care intrau, se uitau la rafturile pe jumătate goale, apoi ieșeau. Chiar și în sâmbetele când erau meciuri de fotbal, când orașul era plin de părinți și oaspeți, vânzările nu le egalau pe cele de anul trecut. Sâmbătă după-amiază își spălă cana de cafea, își luă oglinjoara din ramă și cartea „*Jurnalul unei doamne*” și plecă acasă, cu o oră mai devreme. Căldura se reinstalase pentru ultima dată, înainte ca vara indiană să cedeze locul frigului.

Coborî geamul în timp ce conducea pe șoseaua Pittsboro, iar vântul îi flutura părul. Înainte de a pleca din oraș își cumpărase câteva ziare: „*Durham Herald*” și „*Avocatul*” și o broșură publicată la Bynum, iar acum vântul le flutura pe bancheta din spate. Pe deal, nici urmă de *Mercedesul* cafeniu, slavă Domnului! Măcar nu trebuia să-și schimbe înfățișarea pentru – a-și salva mândria în fața lui Cabel, lucru de altfel imposibil de cele mai multe ori. Din acea seară de la club nu-l mai văzuse, iar pentru această binecuvântare mulțumea din suflet.

După căutări serioase în străfundul sufletului ei, se hotărâse, după noaptea aceea că, având mai puține contacte cu fermecătorul ei vecin, cu atât mai bine se simțea.

Avea ceva în el care-i dăuna politicii ei de neimplicare, deși mai bine ar fi murit decât să-i dea de înțeles că era susceptibilă la farmecul lui personal.

Era poate, se consola ea, o rămășiță frustrată, inhibată de hormoni, sincer vorbind.

Poate că, dacă s-ar fi înscris la un club pentru sănătate trupească, sau dacă ar fi jucat puțin baschet, i-ar fi trecut. Șomajul însă, nu era ceva care să treacă atât de ușor, deși avea și ea partea ei de vină. Necazul unui oraș cu multe colegii era că prea multă lume căuta de lucru și prea puține slujbe erau disponibile. În ținutul Orange nu era destulă industrie. Distanța dintre un loc de muncă și casa ei era, de asemenea considerabilă. Casa ei. Aici era impedimentul. Ironia făcuse că gestul ei de independență o ancorase aici și era ca un laț de gât care o împiedica să caute de lucru mai la distanță. Dacă găsea de lucru în alt oraș, ar fi costat-o scump, chiar dacă mașina ei nu era din cele mai scumpe: nici nu-și putea permite să cumpere una mai mică. Contul ei de economii mai rezista la plata a doua rate pentru ipotecă, plus asigurarea „iar ce îi rămânea acoperea impozitele care aveau să vină în curând. Cămara dezvăluia și ea o mulțime de rafturi goale, iar mama probabil că pusese deja conservele la păstrat, iar tot ce se găsea în grădină fusese împărțit între Kate și Jean, care o ajutau la treabă. Frances nu prea dăduse mult ajutor, în disperarea gestului ei de independență, iar acum se temea că va regreta mândria prostească și încăpățânarea. Își turnă un pahar mare de vin ieftin, luă ziarul (după ce se schimbaseră în niște pantaloni scurți albi și un tricou roz), iar acum se îndrepta spre râu. La umbra unor copaci desfrunziți, pe care-i botezase în taină Daisy și Mort, plus copiii, se așeză, strângându-și picioarele sub ea, apoi începu să citească anunțurile cu oferte de muncă. Se hotărâse că, dacă până la mijlocul săptămânii nu va găsi nimic, se va duce la o agenție care găsea de lucru celor care

nu erau în stare să o facă singuri. Deocamdată se părea că avea de ales între bucătăreasă, ture de noapte, sau vânzătoare la piața de tutun Mobane, dintre care niciuna nu păreau slujbe îndeajuns de bine plătite pentru a supraviețui.

Of, fir-ar să fie! Luă o înghițitură de vin și trase concluzia că băutura nu merita o degustare prea amănunțită, ci doar sorbituri rare, apoi mai sorbi o dată. Un băiat trecea cu canoea pe lângă ea; o salută cu padela, iar în urma lui mai veniră doi. Frances mai luă o înghițitură de vin și încercă să-și amintească dacă tăria era de opt la sută sau doisprezece. În aerul cald al după-amiezii de septembrie părea mai degrabă de doisprezece. Bău tot paharul, se ridică brusc și începu să se plimbe pe mal, sărind de pe un bolovan – pee celălalt, balansându-se cu brațele întinse orizontal, când unul dintre ei îi fugi de sub picioare.

— Fancey! Dă-te jos de acolo până nu te îneci, se auzi un strigăt în spatele ei.

Frances se uită peste umăr și-și pierdu iar echilibrul. Cabel își suflecăse manșetele pantalonilor și venea după ea, iar ea chicotea și sărea peste bolovani, către curentul învolburat al râului. Până ce mai reuși să avanseze câțiva centimetri el o ajunsese și drăcuia când îi alunecă piciorul, strigând la ea să-l aștepte. Peste încă un minut o prinse de mână și o smuci puternic.

— Ce te-a apucat? Am găsit paharul acela uriaș mirosind a vin ieftin, iar acum te văd valsând peste stâncile astea precum Mica Liza, și încălțată. Ți-ai pierdut și bruma de minte care ți-a mai rămas? Nu știi că poți să-ți frângi gâtul dacă mai faci așa? I se păru că era într-adevăr furios și-l privi cu timiditate.

— Ți-ar păsa? Întrebă ea pe un ton macabru.

— Doamne sfinte, ești beată?!

— Oh, nu sunt. Sunt doar... puțin afumată, continuă ea zâmbind.

— Afumată, pe dracu', ești cherchelită! Haide, să te scot de aici până ce nu ne îneci pe amândoi! O ridică în brațe; ea se opuse și se priviră în ochi. Frances, te rog, fii fată cuminte, vrei? Am avut o săptămână grea și nu am chef de fugărit sirene ameteite pe râul Haw. Hai acasă și spune-i unchiului Cabel ce s-a întâmplat, bine?

— Hai să mergem la Pokeberry Creek, spuse ea cu încăpățănare.

Cabel o întrebă exasperat:

— Unde naiba e Pokeberry Creek?

— Nu e departe, răspunse ea voioasă. Haide, Cabel să-ți arăt. Te rog? Îl luă de mână și săriră amândoi, din bolovan în bolovan, până ce ajunseră într-un loc unde se deschidea un golfuleț spre pădure. Frances se agăță de brațul lui. Hai, soarele apune și câinii de pădure s-au culcat, așa că am ajuns la țanc. Te rog, Cabel, nu e departe. Urcară pe un banc de nisip și căzură amândoi. Frances se bucura că se odihnește, fiindcă îi bubuia capul. Mângâia cu degetele niște ramuri de ferigă și dintr-odată se simți privită intens de ochii pătrunzători ai lui Cabel, în liniștea pădurii. În apropiere se auzea strigătul unei prepelițe care se pregătea de culcare.

— Ei? se auzi glasul lui Cabel în liniștea pădurii. Frances oftă din tot sufletul.

— Am rămas fără slujbă. Azi a fost ultima zi, mărturisi ea, fără să-l privească. Avea pantalonii murdari de mușchi de

pădure, noroi, iar tricoul subțire nu o prea apăraseră de zgârieturile crăcilor de care se agățaseră când pendula printre bolovani.

Transpirația îi pătrunsese deja în zgârieturi și acum o usturau.

— Și?

— Și! Cum adică și? Mi-am pierdut slujba, nu auzi? Acum ce să fac, să mor de foame? Să-mi pierd casa? Să sfârșesc în închisoarea datornicilor?

— Cred că după o asemenea întrerupere ar fi cazul să-ți cauți altceva de lucru. Sau talentele tale sunt prea limitate și nu găsești altceva de făcut?

— Nu mă mai lua peste picior, McCloud! Mă simt și așa destul de prost fără să mai aud și bancurile tale ieftine!

— Bine, pentru început, ce făceai la centrul acela comercial unde... lucrai?

— Lucram, corect. La trecut, spuse ea ca un ecou trist. Mă ocupam de stocuri, dar în ultima vreme domnul Stinson nu mai făcea comenzi, așa că nu prea aveam mult de lucru. Mă ocupam de corespondență cu furnizorii... de mărfuri de artă, fiindcă știam mai multe în acest domeniu decât domnul Stinson. El era de părere că e... mă rog, că e bine să ai o diplomă în istoria artelor pentru un magazin sau pentru un atelier personal, așa că el se ocupa de en gros, iar eu de vânzările cu bucata. Aveam o contabilă care făcea bilanțul stocului. Se scarpină pe mână și văzu o furnică urcându-i-se spre cot, o scutură de pe braț și se atinse de el; ochi îi hoinăreau peste tot, mai puțin la bărbatul care stătea întins lângă ea, atât de aproape, încât, dacă ar fi dorit, ar fi întins mâna și l-ar fi atins. După o scurtă pauză continuă, fiindcă el

nu era tentat să rupă tăcerea. Eu îi serveam bine pe clienți, iar domnul Stinson îmi tot promitea că o să plec în călătorii pentru achiziții, dar nu am plecat niciodată.

— Cu siguranță că mai sunt și alte departamente care ar avea nevoie de serviciile tale, se gândi el.

— Dacă tu găsești unul... Eu am căutat azi în trei ziare și nicăieri nu se plătește benzina pentru deplasare, casa sau masa. Nu pot să mă duc departe, ține minte, fiindcă nu pot să mă mut cu totul.

— Deci, în ciuda balivernelor despre independență, ești prinsă într-o cursă a ta proprie, hmmm? Posedată de posesiunile tale. Se aplecă pe spate, își încrucișă brațele sub ceafă și privi arcul de crengi de deasupra capului. Se întunecase în pădure, răcoarea era bine-venită după o zi cu temperatură ridicată.

— Cel puțin nu sunt victima cuiva care să mă țină prizonieră la cusut și gătit, zi și noapte, spuse ea exasperată.

— Nu? Vrei să spui că tu nu gătești, nu speli și nu coși, ci doar te distrezi? Ochii parcă aveau în ei o licărire batjocoritoare, iar Frances nu se simțea în largul ei.

— Ba, cum să nu, fac toate astea, numai că e altceva.

— Vrei să spui că dacă o faci din dragoste, nu o consideri muncă, o corectă el.

— Nu știu unde vrei să ajungi, zise Frances suspicioasă, dar nu am chef de glume.

— Nici eu, Frances, spuse el calm. Spuneam doar că-ți iubești casa și că nu te deranjează că muncești pentru ea, atâta tot. Știu că nici nu se pune problema de a iubi un bărbat, în ceea ce te privește.

— Cum am ajuns la acest subiect? se vaită ea,

răsucindu-se pe burtă și privindu-l beligerant. Puteam să mă gândesc că nu mă vei ajuta... unchiul Cabel, spuse ea batjocoritor.

— Aoleu, fetițo, nu te grăbi cu concluziile. Cine ți-a spus că nu aș putea să te ajut? Mă pregătesc să-ți fac oferta zilei. Stătea întins, cu picioarele lui lungi unul peste celălalt, cu mâinile sub cap și zâmbea privind frunzele îngălbenite ale unui plop.

— Care e oferta? întrebă Frances morocănoasă, când i se păru că uitase de prezența ei.

— Dar cu celelalte posibilități? Ești sigură că le-ai epuizat pe toate?

Frances ridică din umeri și-și ridică bustul puțin mai sus astfel încât între sâni și pământ rămase un spațiu prin care parcă trecea o adiere ușoară.

— Nu mi se par prea multe, așa că poți să-mi faci propunerea, spuse ea dezinteresată. Efectul vinului trecuse deja, iar în urma lui rămăsese o stare de deprimare accentuată.

— Căsătoria.

CAPITOLUL 6

Tăcerea apăsătoare parcă-i spărgea timpanele, iar umezeala pământului îi îngheța oasele.

— Căsătorie? repetă ea sceptică, după ce-și recapătă suflul. Cabel dădu din cap fără să întoarcă privirea spre ea.

— Dar... la ce ar putea să-mi folosească? Înainte ca el să-i răspundă, Frances se ridică și începu să dea din cap. Știam eu că are douăsprezece grade și nu opt. Se întoarse direct cu privirea spre ochii lui Cabel. Ce sunt tâmpeniile astea despre căsătorie? Cu cine?

— Tu și cu mine, răspunse el laconic, răsucindu-se cu fața la ea, cu un cot în aer.

— Nu mai glumi, Cabel. Am nevoie de ajutorul tău, nu de glumele tale răsuflate.

— Și aproape că mai bine mori decât să ceri ceva, nu-i așa? De fapt, nu puteai face asta fără să-ți îmbățosezi spinarea cu un pahar de vin ieftin. Se ridică dintr-o mișcare. Uite, Frances, are sens chiar dacă tu nu-ți dai seama. Gândește-te, fetițo! Care e singura postură prin care îți poți păstra independența? Care e cea mai bună cale să ai în față un tort și să-l mănânci? Frances făcu ochii mari:

— Care?

— Simplu! Facem o căsătorie cu tot tacâmul... adică legal, dar rămâne doar un aranjament între noi doi. După care, tu îți vezi de viața ta, iar eu de a mea. Putem să ieșim cu cine vrem... Olivia, Doyle... cu cine ne convine, iar când lucrurile se complică fluturăm inelele de pe deget și ajungem acasă în siguranță!

Aburii de vin trecuseră aproape complet, totuși Frances nu ajungea la gradul de sânge rece pe care-l atinsese

Cabel.

— Ești sigur? fu singurul lucru pe care reuși să-l întrebe. Logica soluției îi scăpa.

— Cum să nu fiu sigur? E normal! Iată-ne, doi adulți, care au trecut de mult de vârsta nebuniilor romantice. Ei? o privi nerăbdător. Nu-i așa?

— Ba da, sigur! Sigur că am trecut, recunosc Frances aproape convinsă.

— Bine. Deci, atâta timp cât niciunul din noi nu e într-atât de nebun să se îndrăgostească, s-a făcut. Mai e și proprietatea. Tu stai în casa ta, îți păstrezi modul de viață, iar eu locuiesc într-a mea, liber să fac ce vreau, fără cicăleli, fără să-mi ceară cineva socoteală pentru timpul meu și fără teatru. Cu cărțile pe față de la început.

— Eu... cred că încep să înțeleg ce spui. Dar, Cabel, spuse ea nesigură, folosind inconștient diminutivul pe care el îl propusese mai devreme, nu văd cum fac eu rost de o slujbă dacă facem asta.

— Ah, nu ți-am explicat partea cea mai bună? Uite cum e. Eu am o menajeră care vine de trei ori pe săptămână. O femeie îngrozitoare! Bea ca o sugativă și sunt sigur că argintăria mea se duce cu câte o linguriță în fiecare zi. Mi-au dispărut și câteva pipe.

— Nu știam că fumezi pipă, îl întrerupse ea. Cabel o privi cu subînțeles.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine. Aici e frumusețea situației. Fără amestec din afară, fără intimități jenante. Putem rămâne domnul McCloud și domnișoara... mă rog, hai să zicem doamna Harris, dacă vrei. Ce zici, ți-ar place să-ți păstrezi numele? Nu am probleme cu

ego-ul, să știi. Părea foarte mulțumit că venise cu această idee, dar Frances dădea din cap negativ, neștiind de ce, dar, dacă ar fi fost de acord cu ideea lui, ar fi dorit să o cheme doamna Cabel McCloud. Cu numele, desigur, își spuse ea în sinea ei, tulburată. Mă rog, nu contează, zise el.

Important este că tu mă aperi pe mine de femeile irezistibile, iar dacă ai nevoie de ajutor cu prietenii tăi prea iubăreți, sunt la o aruncătură de băț, numai că era vorba de Hazel... Când Frances se încruntă, el o lămuri: Menajera. Bea, dosește lucruri și Dumnezeu mai știe ce face. Olivia mi-a prezentat-o și numai pentru ea o țin încă. E bună bucătăreasă, totuși. Dacă am pe cineva care să o pună la punct, se va da pe brazdă. Olivia pune mâna în foc pentru ea. Vei primi un salariu lunar pentru că-mi conduci casă, iar când mă distrez... e bine să am un loc unde să-mi aduc prietenii, la restaurant e altceva, știi. Oricum, cred că nu te-ar deranja să fii gazdă în asemenea ocazii, nu?

— Oricând poți găsi altă menajeră, iar Olivia cred că ar fi mai mult decât bucuroasă să joace rolul gazdei, se opuse Frances, pe un ton ironic. Cabel se aplecă înainte, plin de nerăbdare, iar Frances vedea că-i lucesc ochii. Observă că avea genele groase, perfect drepte, așa încât îi puteau servi drept paravan de câte ori nu voia să se observe ceva, ele îi ascundeau orice reacție.

— Fancey, nu vezi, exact asta încerc să evit. Doamne, nu-ți dai seama cât ar profita o femeie ca ea, dacă ar intra în treaba asta? Numai să-i dau ocazia!

— La club nu erai de aceeași părere. Cabel făcu o grimasă, apoi redeveni serios.

— Draga mea, nu sunt călugăr. Am nevoie de femei ca

orice bărbat, dar când îi permiți uneia să se amestece în viața ta, când o dată i-ai dat de înțeles că ai o slăbiciune pentru ea, ești pierdut. Poți la fel de bine să-ți pui capul pe butuc. Dădu din cap mâhnit. Nu, Fancey, în ceea ce mă privește, femeia e făcută pentru distracții, iar în clipa când începe să-ți spună ce să faci și când să faci, distracția s-a terminat. Frances îl întrebă pe un ton scăzut:

— Și nu ți-e teamă de ce ți-aș putea spune eu? El o privi nelămurit.

— Tu? râse neîncrezător. Cu hotărârea ta de a rămâne independentă și nelegată de nimeni? Singurul lucru care te-ar putea determina să-mi preiei controlul asupra vieții ar fi să te îndrăgostești de mine. Apoi, de parcă ideea tocmai îi trecuse prin minte: Nu te-ai îndrăgostit, nu-i așa?

Frances își lăsă capul pe spate și râse cu poftă. Culoarea pe care o oprise să-i mai apară în obraji de acum zece ani, îi accentua acum scânteile din ochi, dar negă cu hotărâre.

— Doamne, Dumnezeu, nu! M-am născut cu o judecată sănătoasă!

— Nu trebuie să mă jignești, protestă el.

— Atunci nu mai spune atâtea prostii, îl sfătui ea ridicându-se, apoi se scutură de praf pe pantaloni. Cabel îi privi picioarele lungi, bronzate și-i spuse:

— Atunci încheiem târgul?

— Nu. Se ridică și el fără se sprijine de nimic, iar ea spuse în sinea ei: „*Face pe grozavul!*”

— Vrei să spui că nu te măriți cu mine? întrebă el sceptic.

Deși în pădure lumina era foarte slabă acum, Frances

parcă observă o tensiune care-l frământa. Cu siguranță că nu erau decât nuanțele care-i accentuau obrajii bronzăți. Își închipuia doar.

— Ei, bine, sunt măgulită și celelalte, declară ea solemn. Totuși, nu în fiecare zi a săptămânii primești o cerere ca aceasta, în Pokeberry Creek. Cabel ridică umerii neajutorat.

— Salvat de clopoțel. Trebuie să recunosc, te admir, Frances Ann Harris. Al naibii de puține femei pe care le cunosc ar renunța la o ocazie de a pune mâna pe casa mea cu cinci dormitoare, ca să nu mai vorbesc și de venitul cu șase cifre; dar ai clasă. Nu ai face niciun compromis, nici dacă ar trebui să-ți alungi lupii de la ușă. Se uitară spre lumina aurie care pălea, filtrată prin luminișul dinspre râu.

— Din pură curiozitate, Cabel, de ce ai cumpărat așa o casă mare, când nu ai nici cea mai mică intenție de a... de a popula dormitoarele acelea?

Cabel o prinse de mână fiindcă alunecase pe o piatră, apoi îi dădu drumul imediat, deși nu s-ar fi putut descurca și fără sprijinul lui.

— Nu am zis că am de gând să le populez. Nu am nimic împotriva oaspeților care rămân peste noapte, deși nu ar fi nevoie de mai mult de un dormitor... al meu – zâmbi el. Apoi, când mergeau pe firul apei, Cabel se întrista. De fapt, mi-e teamă că am cumpărat-o dintr-o pornire. Am venit în Carolina de Nord într-o zi, în februarie, anul trecut, la o conferință și ninge tare când plecasem din O'Hare. Nu credeam să mai văd pământul curat o vreme. Apoi am coborât din aeroport și am ajuns aici, unde era o zi de primăvară adevărată... ca într-o felicitare de Paște. Mi-au

plăcut clima, oamenii și terenul. Fiind liber, făcând ce vreau, am cumpărat-o. Nu regret nimic.

— Nu ai nicio rudă? Frances era cu un pas în spatele lui, iar apa îi îngheța picioarele, dar acum vedea cum îi tresaltă mușchiul feței.

— Am o mamă, undeva prin Nassau cu cel de-al patrulea soț... sau al cincilea? Ridică din umeri. Am o mamă vitregă în Ohio, Madison și o soră vitregă care trăiește cu un tip în New York... acesta este al șaselea iubit, cred. Tatăl meu...

vocea i se schimbase și devenise mai caldă. Tata a murit acum doi ani. El a fost primul McCloud, de la firma *McCloud Inc.* Am lucrat împreună până ce a suferit cel de-al treilea și ultimul atac de inimă.

Frances tăcea, iar acum urcau malul; nu știa ce să spună. Apoi văzu că expresia acea batjocoritoare îi revenise pe chip, dar era prea târziu. Acum nu mai putea spune că-i pare rău, fiindcă momentul trecuse, așa că aduse iar vorba de casă.

— Da, trebuie să recunosc că faci cumpărături din impuls și la scară mai mare decât mine. O pereche de pantofi sau o prăjitură cu cremă îmi sunt de ajuns de obicei, dar atâtea camere! Crezi că va deveni vreodată cunoscută sub numele de Reședința McCloud, în loc de Reședința Cairington?

— Cine știe? Poate că într-o zi va fi a altcuiva, dacă mai am vreun impuls ca acela simțit în birou la Combs și Webster, în ziua când ai căzut din cauza mea.

— Nu am căzut din cauza ta, Cabel, mi-ai pus piedică! Nu voia să recunoască nici măcar în sinea ei, cât de gol i-ar

rămâne sufletul, dacă nu va mai exista niciun Cabel McCloud pe deal.

— Mă rog, nu contează. Stai, aici alunecă – se opri și o ajută să treacă peste un loc cu mușchi de pădure. Uită să-i dea drumul la mână, iar ea nu-i aminti. Când ajunseră în fața casei ei se întunecase deja, aerul se răcise pentru ținuta ei sportivă și ea începu să tremure. Cabel o luă pe după umeri.

— Chiar nu vrei să te răzgândești, fetiço? Nu te simți jenată! Înțeleg că o fată trebuie să spună nu prima dată când e cerută... ca să nu pară prea nerăbdătoare.

Nu, acum sunt răutăcios, nu crezi? Dar e valabil pentru amândoi.

Frances îi spuse că e ridicol, iar tremurul vocii dovedea că îi era frig. Când Cabel o strânse lângă corpul lui fierbinte, Frances simți din nou beția ușoară pe care i-o dăduse vinul de mai devreme și, trădându-și slăbiciunea, își lipi obrazul de cămașa lui.

— Dacă știm că suntem în siguranță amândoi, atunci ce-ai zice de un sărut care să mă remonteze înainte de a merge să o iau pe prietena mea? Sunt un bărbat care are nevoie de dovezi de afecțiune. Fără să-i aștepte răspunsul revoltat, îi ridică bărbia și își apropie buzele de ale ei. Frances încercă să țină buzele strânse, ca să împiedice această invazie, iar când îl simți că se cutremură de râs, își lăsă brusc capul pe spate, pentru a-i da de înțeles ce gândește în acel moment despre el.

Cabel profită de slăbiciunea de moment și o sărută apăsător, ca un expert, până ce

Frances îl cuprinse cu brațele, dezarmată. O privi cu ochii aceia limpezi și avea în privire o strălucire, un gen de

secret, o taină interioară.

— Așa, acum nu mai tremuri, nu-i așa? Prima faptă bună pe ziua de azi.

— Să fii al naibii, Cabel McCloud, te urăsc!

— De ce, fiindcă m-am ridicat la înălțimea provocării tale? Sau pentru că te-am ajutat să nu răcești?

— Nu te-am provocat și nu eram în niciun pericol de a răci. Știi foarte bine asta!

O mângâia cu degetul pe obraz, apoi pe gâtul delicat.

— Asta e provocarea ta, draga mea. Ai grijă cum ridici bărbia aceasta încăpățânată fiindcă într-una din zile vei primi ce dorești.

Plecă înainte ca ea să-i dea o replică potrivită; mergea pe deal de parcă nu avea nicio grijă pe lume, de parcă nici nu o ceruse în căsătorie, pentru a fi refuzat, cu numai câteva minute înainte. Sigur că nu-i păsa! Oricum nu dorea să se însoare cu ea și avea o slujbă sigură. Își putea permite să țină o casă doar pentru el singur... sau mai degrabă, pentru el singur și câte amante ar fi dorit să primească!

Of, mii de draci! Intră în casă, merse apăsător în întunericul intim și dădu drumul la apă fierbinte în cadă. Avea lucruri mai importante la care să se gândească, decât la acest bărbat enervant care continua să-și expună virilitatea apetisantă în fața oricărei femei care-i trecea prin fața ușii!

Doyle o invită să meargă cu el la Seagrove, la o expoziție de ceramică, dar ea îl refuză. Atunci îi spuse, sperând să o facă geloasă, că se gândise să o invite pe Olivia. Frances răspunse că le urează la amândoi petrecere frumoasă.

A doua zi, după ce căutase toată dimineața de lucru în

zadar, primi un telefon:

— Sunt Sean Machlin. Nepotul soțului mătușii Helen. Avea chef să facă orice altceva, decât să se gândească, așa că îi acceptă invitația la *Crook's Corner*, fiindcă îi era lui mai aproape decât să vină cu mașina până la Bynum. Se îmbracă elegant, își schimbă pieptănătura, ca să-și scoată în evidență profilul. Se gândi că vor rămâne până mai târziu, deci se va răcori afară, așa că își luă o fustă neagră, midi, cu un imprimeu în auriu și ruginiu, la care bluza de mătase bej, cu decolteu îndrăzneț și mâneci vapoaroase se asorta perfect. Se gândea că toaleta e prea pretențioasă, dar se hotărî să-l dea gata pe acest necunoscut Sean Machlin.

Se uită în oglindă și își aminti cuvintele lui Cabel care-i spusese că de fiecare dată când ridică bărbia, o făcea provocator; lăsă capul în jos și încercă să pară serioasă, dar acum părea prea afectată. Merse la o expoziție la Planetariul Morehead înainte de cină. Sean voia să cunoască puținele locuri interesante din oraș, iar Frances se hotărî să-i ofere o selecție variată. Cina o luară la un restaurant nou, de pe strada West Franklin. Frances agreea localul fiindcă îi plăceau felurile de mâncare variată, deși nu credea că Sean aprecia puiul sau plachia. Comandă bere *Guinness*, iar când o văzu rece ca gheața, o bău fără să o privească pe Frances, deziluzionat, gândindu-se dacă nu cumva alesese greșit.

Cabel ar fi dat-o înapoi și ar fi comandat o sticlă din rezerve, dar acela era Cabel, iar ea se afla cu Sean și cei doi erau la fel de diferiți cum ar fi o stâncă pe lângă curcubeu. Oh, poate era nedreaptă. Poate că Sean încerca să facă atmosferă.

Merseră la o petrecere a unor cunoscuți de-ai ei și se întrebă cum se va comporta acolo. În ciuda promisiunilor

mătușii Helen, tânărul era genul convențional, posac, dar ea îi zâmbi și-l întrebă dacă-i place muzica de cameră, fiindcă despre asta era vorba la petrecere.

Din fericire pentru el, recunoscu pe cineva și amândoi discutară mai mult despre fotbal, decât despre muzică, obicei foarte obișnuit pentru oamenii simpli. Frances se amestecă printre invitați, măncă sandvișuri, unele i se părură ciudate; bău ceva mai mult vin decât ar fi trebuit, dar se distra neașteptat de bine, mai ales că partenerul ei stătea într-un colț și-i zâmbea din când în când, de parcă nu mai știa cum o cheamă. Mai târziu, seara, Frances îl conduse pe Sean la locuința unde își închiriasse o cameră. Acesta îi mulțumi politicos pentru turul orașului, iar ea îi mulțumi pentru cină. Dăduse peste un alt Broscoi, în loc de Făt-Frumos, cum îi promisese mătușa ei. Nu că s-ar fi bizuit prea mult pe capacitatea de evaluare a familiei ei în privința bărbaților, dar era o minune că tatăl ei, unchiul Jerrold și cei doi cumnați ai ei nu erau niște sperietori, dată fiind miopia cronică de care sufereau femeile din familia Harris. Nici nu trecuse de hotarul cu ținutul Chatham când făcu o pană pe față, cu explozie de pneu și un zgomot care o trimiseră dincolo de marginea șoselei.

— Măi, pe toți dracii! exclamă ea, exasperată. Trecuse de ora unu noaptea și nu se vedea nicio lumină, sau o cabină telefonică, de unde ar fi putut cere ajutor.

Gândurile îi zburară imediat spre Cabel, dar și le redirectionă imediat. Probabil că era încolăcit pe Olivia la ora aceasta și ultimul lucru pe care l-ar fi apreciat ar fi fost să fie solicitat de cineva ca să-i schimbe roata, mai ales că acest cineva îi refuzase o cerere în căsătorie. Oricum, nu i-ar conveni să fie deranjat de nimeni, se gândi ea. Drace! Fii

sinceră Frances, toată noaptea te-ai holbat la Sean Machlin și l-ai văzut pe Cabel McCloud în locul lui. Dacă ar fi acceptat? Ar mai fi fost acum în acest loc uitat de Dumnezeu, cu o mașină infirmă pe cap? Oare el o fi acum învăluit de brațele acelei piranha cu păr negru?

Făcu un efort și împinse mașina în afara șoselei, întrebându-se dacă fusese serios, sau făcuse o glumă de-a lui pe seama naivității ei. Drace, uitase să scoată cricul din portbagaj odată cu roata de rezervă și trusa de scule. Ce se face mai întâi, se ridică mașina pe cric, sau se scot întâi cheștiile alea de la roată, în cazul în care se presupune că va reuși să le deșurubeze? Oricât de mult ar fi apreciat Frances capacitatea ei de a-și purta singură de grijă, fusese până acum norocoasă că singura pană pe care o avusese în viață se întâmplase când era însoțită de unul din maimuțoii trimiși de mama ei. La conversație, tipul fusese lamentabil, dar când venise vorba de a schimba roata, o făcuse la perfecție. Ar fi trebuit și ea să ia niște lecții cât a avut posibilitatea, se gândi acum, mâhnită, strâmbând din nas din pricina mirosului de ulei de mașină care i se întinsese pe mâini.

Încercă să-și suflece mânecile și sfârși prin a-și mânji de ulei bluza frumoasă și albă din mătase. Lăasă să-i iasă din gură câteva perle adecvate situației în care se afla și se luptă cu șuruburile înțepenite ale roții. O mașină trecu în viteză pe lângă ea și-și continuă drumul, iar ea mai înjură o dată, dar decise că era mai bine să se descurce singură, decât cu vreun străin binevoitor lângă ea tocmai la această...

Doamne... dacă nu-i stătuse ceasul, se făcuse aproape ora două! Seara petrecută nu merita pierderea de somn căreia avea să-i facă față.

Până ce reuși să ajungă acasă era obosită moartă, iar hainele elegante prezentau semne evidente ale luptelor pe care le dăduse. Avea părul răvășit fiindcă se frecase de aripa mașinii când se chinuise să desprindă cricul de sub mașină.

Puiul și vinul bun îi bolboroseau acum în stomac, cu friptura de miel.

De-abia puse mâna pe clanța ușii că auzi o mișcare în spatele ei pe verandă și îngheță, iar inima îi căzu la picioare.

— Ce oră potrivită pentru a te întoarce din călătorii, se auzi glasul lui Cabel.

— Ce-ți pasă ție când vin noaptea acasă? Răscolea prin geantă să găsească cheia, o scoase, dar mâna îi tremura, așa că el i-o luă și descuie ușa.

— Am o oarecare răspundere față de tine, deși numai Dumnezeu știe de ce! Să spunem că motivul e faptul că ți-am cunoscut mama și știu că ar face criză dacă ar avea habar că stai până la ora asta Dumnezeu știe pe unde și că vii acasă de parcă te-ar fi trezit cineva dintr-un coșmar. Unde ți-e prietenul, sau l-ai terminat?

Frances se uită la el cu săgeți de foc.

— Nu știu unde vrei să ajungi, Cabel McCloud, dar orice ai avea în minte, nu-mi pasă de insinuările tale! Ieși de aici și nu te mai întoarce! Când o să am nevoie de amestecul tău în viața mea, o să-ți trimit o telegramă!

— Ai nevoie de ceva mai mult decât de amestecul meu, puștoaică majoră! Ar trebui să te pună cineva pe genunchi și să-ți tragă o mamă de bătaie până ce te va dura fundul! Una e să fii independentă, dar e altceva să hoinărești în afara orașului până la ora asta, fără să știe nimeni unde ești! Dacă ți se întâmpla ceva?

Cine ar fi știut, sau cui i-ar fi păsat?

— Să nu-mi spui că ție ți-ar fi păsat! mârâi ea, străduindu-se să-și țină lacrimile de supărare.

— Nu aș fi atât de nebun! Un bărbat ar trebui dus la doctor dacă i-ar păsa de o asemenea încăpățânată, imposibilă și neastâmpărată...

— Nu mă flata prea mult, domnule McCloud. Mi s-ar putea urca la capul ăsta senil, reuși Frances să mai spună. Mânios peste măsură Cabel o ridică fără prea multe menajamente în brațe.

— Dacă asta vrei, nu-i nevoie să bântui prin tot ținutul ca să cauți, spuse el gâfâind, apoi o sărută violent, până ce Frances simți că o ustură buzele. Protestele înăbușite pe care reușea să le articuleze, pumnii pe care-i trăgea cu mâinile murdare de ulei, erau inutile.

— Mmmm, naiba să te ia, Cabel McCl... amuți fiindcă el își reluă acțiunea de intimidare, sufocând-o cu sărutări. Se luptă cu buzele ei care nu voiau să cedeze, până ce Frances cedă și în locul mâniei începu să simtă niște senzații noi, copleșitoare. Apoi încetă să gândească, nu-i mai simțea decât mâinile care o căutau febril, transformându-i trupul într-o masă tensionată și moale de prelungiri nervoase; nervii aceștia îi dominau acum judecata.

Oricum, bluza era șifonată; o simți ca pe un nor fin, într-o zi cu soare, în trecere ușoară; nasturii cedau unul câte unul. Apoi simți cum îi desface sutienul și mâna lui sigură îi cuprinde sânul copt, arzător de dorința de a fi mângâiat. Se lipi de el arcuindu-se, gemând, încercând să protesteze, dar abandonându-i-se. Își trecea mâinile prin părul lui simțindu-i perii tari, vii, virili, iar Cabel o strângea și mai

tare. Când începu să se îndrepte spre dormitor, cu ea în brațe, Frances lăasă picioarele în pământ și se împotrivi.

— Nu, Cabel, îl imploră ea, îngropându-și obrajii în pieptul lui. Nu vreau...

— Nu-mi spune asta, Frances. Mă dorești la fel de mult cum te doresc și eu în această clipă, al naibii de mult, spuse el gâfâind.

— Nu, nu e adevărat! se împotrivi ea, cuprinsă de panică, dar nu reuși să se elibereze din brațele lui. Își adună ultimele fărâme de forță când îi văzu pleoapele grele închizându-se pătimaș. Ce s-a întâmplat, te-a dezamăgit Olivia în seara asta?

— Olivia nu mă dezamăgește niciodată, draga mea, mârâi el, dar când te-am văzut întorcându-te singură, m-am gândit că ai avut o seară plicticoasă și cel mai la îndemână lucru mi s-a părut că trebuie să te înveslesc. O clipă Frances nu reuși să vorbească, dar nu avea de gând să-l lase pe el să aibă ultimul cuvânt.

— Dragostea ta pentru aproape nu are limite, nu? Niciun sacrificiu nu e prea mare!

Trebuia să-l vadă plecând, sau va izbucni în plâns, dacă nu reușea să-l strângă de gât. Cabel o privea dezbrăcând-o cu ochii, văzându-i îmbrăcămintea dezordonată.

Își dădea seama că e ciufulită, că avea bluza murdară și că mâinile îi tremurau.

Niciodată în viața ei nu se simțise mai în dezavantaj ca acum și în acest moment îl ura pe Cabel McCloud de moarte!

— Cabel, să știi că te urăsc sincer, declară ea în șoaptă. În viața mea nu am urât un bărbat ca pe tine acum, iar dacă nu piei din fața mea, o să... Cabel nu mai ascultă amenințarea

până la capăt și procedă bine. Se întoarce pe loc și ieși trântind ușa, lăsând-o să se gândească la toate lucrurile pe care i-ar face plăcere să i le facă.

CAPITOLUL 7

Frances nu putea face un secret din faptul că nu mai avea de lucru, așa că începu să primească telefoane de la familie. Mai întâi o sună mama ei care-i spuse că se pregătea să-i elibereze camera pentru a se putea întoarce la Saxapahaw.

Apoi, când realizează că nici nu se punea problema de așa ceva, îi promise să-i sune pe toți cunoscuții care ar putea să-i găsească un post unei fete drăguțe, absolventă de facultate, cu note excepționale. Pentru moment, Frances ar fi dorit ca acele note să fi fost la alte materii decât la istoria artei, la ceva care ar avea mai multă căutare, dar acum nu avea rost să-și facă reproșuri.

Helen sună la rând și o sfătuie să încerce la Durham pentru post, să-și închirieze casa și să se mute la vărul Waldo din Annapolis, care avea o cameră liberă.

— Oh, apropo, cum te-ai înțeles cu Sean?

Frances se descurca în asemenea ocazii aluzive cu mult tact și o asigură că Sean fusese un adevărat gentleman. Continuă să caute prin anunțurile publicitare și prin agenții de plasare, dar Margaret Shober, contabilă de la *Orange Imports* care-și pierduse și ea slujba, se dovedi a fi un fir promițător.

Înarmată cu informația că un salon de vânzare a obiectelor de artă orientală se deschidea în zona Chaple Hill-Carrboro și că erau în căutarea unui director, cât și a unui șef de personal cu experiență în domeniu, Frances stabili un interviu pentru a doua zi, la ora nouă dimineața.

O doamnă Gwinn se întâlnea cu solicitanții la un local

din împrejurimi, iar când Frances ajunse acolo devreme, constată că mai erau trei femei care așteptau, iar la doamna Gwinn era deja o solicitantă. Situația nu era prea optimistă, deși avea experiență și era foarte interesată de arta orientală, la care susținuse diploma de absolvire. Se uita la celelalte și constată că erau cam de o seamă. Una era foarte tânără și nu părea să aibă prea multă experiență, dar celelalte două aveau în jur de patruzeci-cincizeci de ani, arătau bine și păreau stăpâne pe ele, iar Frances își pierdu treptat din optimism. Veni rândul ei. Spuse ce experiență avea, puse accent pe părțile care îi erau în avantaj și vorbi despre tot ce putea interesa în această ocazie. Doamna Gwinn părea sinceră, deschisă și înclinată în favoarea ei. Frances începu să se învioneze. Salariul era mai bun decât sperase ea, dar răspunderea era pe măsură, lucru care-i cam redusese pofta de lucru.

— Mai e o problemă, domnișoară Harris și trebuie să fiu sinceră cu dumneavoastră.

Proprietarul magazinului preferă femeile căsătorite sau pe acelea trecute de o anumită vârstă, spuse ea, scuzându-se parcă.

— Dar de ce! exclamă Frances. Fusese aproape sigură că postul era al ei.

— Îmi e jenă că trebuie să vă spun și nu aș dori să ajungă la urechile doamnei Macheris, dar domnul Macheris are o problemă. Amândoi călătoresc mult pentru firmă și de multe ori unul dintre ei va fi aici, în timp ce celălalt va fi pe Coasta de Vest sau în Hong Kong, sau altundeva. Ceea ce vrea să spună că directorul va lucra foarte mult cu domnul Macheris, iar doamna vrea să se asigure în această privință. Ca să fiu mai directă, domnișoară Harris, este mort după

femei și ar fi necinstit din partea mea să vă dau de înțelese că nu suntem de acord cu aptitudinile dumneavoastră. Sunteți exact persoana de care avem nevoie, dar mi-e teamă... se opri aici cu subînțelese, iar Frances simți că-i iese inima din piept.

Să fie atât de aproape de slujba pe care și-o dorise de o viață! Un post care o putea duce dincolo de Oceanul Pacific... Doamne, ea, care nu trecuse mai departe de Mississippi!

— Un... logodnic ar fi de ajuns? întrebă ea, cu optimism. Doamna Gwinn dădu din cap negativ.

— Îmi pare rău, draga mea. Logodnele nu valorează nimic, pe când un soț adevărat, ar putea fi un element de care doamna Macheris să țină cont. Totuși, ai prezenta mai multă încredere.

— Păi, cred că am putea să grăbim puțin planurile, spuse încet Frances. Dacă ar fi să ne căsătorim într-o lună? Ar fi de vreun ajutor? Era nebună și își dădea bine seama de ce face. Nu avea cum să vină înapoi cu un soț peste o lună, chiar dacă vecinul ei, Cabel avea ideile lui trăsnete. Totuși, ar avea timp...

Plecă de la întâlnire cu cuvintele încurajatoare ale doamnei Gwinn răsunându-i în urechi. Era mai bine să fie tineri căsătoriți, decât să aibă un soț de o perioadă mai lungă de timp. Nici cea mai suspicioasă femeie nu și-ar închipui o tânără mireasă dându-i târcoale soțului ei... sau altcuiva. Până la Bynum, Frances trecu ideea prin toate filtrele gândirii, analizând toate variantele. Aproape toate variantele, adică. Prefera să nu dea importanță gustului pentru anumite persoane deocamdată. Trebuia să continue și să meargă înainte, pentru acest post, deși era destul de

complicat acum, mai ales după ultima întâlnire cu Cabel la care se comportase într-un anume fel.

Nu. Nu putea să facă asta. După câte insulte primise de la el se jurase să-l ocolească pe veci, iar ideea de a merge la el acasă și de a-i sugera să se mai gândească la propunerea dinainte era în afară de discuție. Pe de altă parte, el îi făcuse propunerea. De ce? Fiindcă avea nevoie de ea, de aceea. Nicio clipă Frances nu se gândise că putea avea alt motiv, nici măcar acela de a fi dispus să-i bage niște bani în buzunar. Asta ar fi putut-o face printr-un împrumut; nu că ea ar fi acceptat asta din partea lui. Până ce ajunse pe alea din dreptul casei se hotărâse deja. Acum trebuia să-și mai adune curajul! Se dezbracă de deux-pièces-ul tipic pentru o femeie de afaceri, cu o carieră perfectă și se îmbracă în schimb cu o fustă turcoaz și cu o bluză de culoarea scoicii, se încălță cu o pereche de espadrile multicolore, dar se răzgândi și își luă blugii și o cămașă veche. Se așează în fața oglinzii și vorbește:

— Să fiu a naibii dacă o fac!

În seara aceea o sună Sean să vină în vizită la ea, iar într-un moment de slăbiciune îi spuse să vină. A doua zi se întreba de ce se mai chinuise încă o seară cu acest bărbat plictisitor. Nu aveau nimic în comun. Lui nu-i plăcea arta, iar pe ea nu o interesau computerele. Lui nu-i păsa de mâncărurile tradiționale și de muzică, iar ea ura berea și fotbalul. Mai ales că purta și cravată!

Fiindcă îi era jenă de atitudinea ei, se hotărî să fie o gazdă bună, iar rezultatul a fost că trecuse de miezul nopții când Sean se hotărî să plece, în ciuda deselor ei căscături și aluzii că trebuia să se trezească devreme a doua zi. Stăteau pe verandă și discutau, iar Frances se întreba dacă va reuși să doarmă după plecarea lui. De câteva nopți nu mai dormea

bine, deși nu o reținea nimeni de la somn.

Ești total opusul femeii, adică exact cum te-a prezentat Cabel: încăpățânată, certăreață și capricioasă. Peste gândurile ei autocritice, Sean vorbea, iar monologul lui cuprindea stadioane de câteva mii de locuri și antrenamente, iar ea zâmbea galeș și se întreba unde era Cabel și ce făcea în acest moment. În starea ei de totală absență mentală, a fost surprinsă cu garda coborâtă și luată în brațe de Sean, sărutată cu pasiune, iar mintea îi hoinărea aiurea, la entuziasmul debordant al sărutării primite de la Cabel.

Of, mii de draci, se gândi ea, când închise ușa după plecarea lui, mulțumind cerului că îi vede hârbul roșu demarând din fața casei. Nu mai vreau să mă expun derâderii intenționate a lui Cabel, se gândi ea. Parcă Sean Machlin nici nu fusese în casa ei în acea seară, când mai târziu își aminti de părul grizonant, de nasul care trona sub o pereche de ochi aprigi și pătrunzători, într-o combinație perfectă cu gura senzuală și bărbia hotărâtă. Al naibii bărbat, de ce nu stă la el sus, pe deal, unde îi e locul și vine să bântuiască această casă din vale?

A doua zi dimineată, Frances mai răsfoi anunțurile din ziar și sună din nou la agenție, dar în zadar. Nu aveau nimic pentru ea, absolut nimic care i-ar fi adus bani pentru plata ratelor; nu avea de gând să cedeze până la termenul de plată al celei de-a treia rate! Era de neconceput să se mute de aici, așa că se îmbracă repede, se urcă în mașină și porni pe autostradă, lăsând în urma ei un nor de praf de pe porțiunea de pietriș a lui Cabel.

Peste patruzeci și cinci de minute ajunsese la bancă, de unde plecă ținând în mână o chitanță cu douăzeci și trei de dolari și treizeci și șapte de cenți. Plătise pentru casă și

pentru ultima rată pentru instalator. Cumpără câte ceva de la magazinul *Fowler's*, apoi se îndreaptă înapoi spre Bynum. Nu avea de ce să mai rămână în oraș, de teama slăbiciunii de a mai cumpăra ceva. După cum se simțea în aceste momente nu-și putea permite nici măcar un zâmbet prietenos.

După prânz, când mănca niște rămășițe de pui, oasele i le dădu lui Triped, iar pe Mollie o servise cu un măr, primi un telefon de la doamna Gwinn care-i spuse că postul era al ei dacă avea de gând să pună în practică planurile matrimoniale.

Altfel, aveau o doamnă mai în vârstă, nu cu atâta experiență ca a ei, dar care era din zonă.

— Accept, doamnă Gwinn, o anunță Frances fără să se mai gândească. Ne căsătorim luna aceasta. Ei, asta era. Indiferent cât de neplăcut i-ar fi fost, trebuia să meargă să-l ceară pe bărbatul acela imposibil. Nu crezuse să apuce ziua când va fi nevoită să facă rost de un soț pentru a se ști în siguranță, mai ales după reclama pe care o făcuse egalității și independenței femeii și după parada făcută propriei persoane, pe care o visa stând pe picioare sigure. Rămăseseră câteva lucruri la care nu se gândise. Hotărâtă acum, de-abia aștepta să-l vadă ajuns acasă de la serviciu. Ca să-și facă de lucru, pregăti o plăcintă cu ultimele mere trimise de mama ei, apoi, fiindcă era foarte nervoasă, se așează și mănca un sfert din tavă.

Scutură mâna să se convingă că nu-i stătuse ceasul, apoi ieși și merse în pădure să aducă lemne din cele tăiate de Cabel. Trebuia să-și facă singură focul fiindcă vremea se răcise – cel puțin seara și dimineața – iar acum își tot făcea probleme pentru coș și acoperiș, chiar pentru starea sobei care nu era nouă.

Frances, începi să devii ca o plantă agățătoare! Lăsa lemnele pe jos și pleacă să mai aducă altele. Dacă azi nu venea de la slujbă? Dacă se dusesse direct să o ia pe Olivia? Poate că avea deja o nouă prietenă. Dumnezeu știe, poate că avea zece! Siguranța numerelor, dar pretindea că nu-l interesează femeile, lucru care-l făcea și mai enigmatic, fiindcă nu o cerea pe niciuna de soție. Ah, dar se temea, raționa Frances... dacă se însura, automat se depărta de celelalte, iar el are genul de bărbat care agreează varietatea. S-ar plictisi de o singură femeie, martoră îi era soarta biete Terri nu-știu-cum. Cât timp stătu cu brațul încărcat de ramuri uscate, privind absentă la o scorbură din dreptul grămezii de lemne, auzi un *Mercedes* pe deal. Lăsa lemnele jos și fugi în casă.

Peste douăzeci de minute, gâfâind, cu părul încă umed din cauza dușului, Frances urca panta din fața casei galbene și părea că nu are nicio grijă pe lume. Bătu la ușă până ce-și pierdu răbdarea, iar când văzu că nu-i răspunde nimeni, începu să coboare treptele, dar ușa se deschise. În prag stătea Cabel McCloud, cu silueta lui athletică și cu cămașa scoasă din pantaloni: tocmai își descheiase ultimul nasture, iar acum își scotea cravata de la gât.

— Ai nevoie de mine? întrebă el. Frances se uită la pieptul lui și deschise gura să vorbească, dar trebui mai întâi să-și dreagă glasul și să facă un efort pentru a-i spune:

— Ai... aș putea să-ți vorbesc?

— Mie sau unei anumite părți din corpul meu? o tachină el, iar Frances roși.

— Intră, Frances. Făcu un pas înapoi și ținu ușa deschisă, iar ea trebui să mai facă un efort pentru a-și mișca

picioarele; deși i se păru greu, trecu pe lângă el și intră în hol. Cabel știa și nu îi ușura situația. Parcă bănuia scopul vizitei ei și era pregătit să se amuze copios pe seama nehotărârii ei. O conduse politicos în sufragerie și spuse:

— Nu mi-ai văzut casă, nu?

— Ba da. Ai uitat. El ridică din umeri cu nonșalanță și continuă să-și scoată ceasul de la mână punându-l neglijent pe polița de deasupra căminului, apoi se întoarce cu fața la ea.

— Ai trecut pentru o discuție ca între vecini sau ai un scop precis?

— Nu. Adică, da. Vreau să spun... Oh, Doamne, cum se face să accepți ce ai refuzat mai devreme? închise ochii o clipă, trase aer în piept, iar el aștepta calm, cu un ușor surâs pe buze: Uite, Cabel, când mi-ai spus treaba aceea, ai vorbit serios?

— Ce ți-am spus?

— Of, știi tu! Despre... despre faptul că ai nevoie de o menajeră și de o gazdă.

— Ah, da... a fost o ofertă de lucru. Da, nu cred că se poate numi o slujbă în adevăratul sens al cuvântului... poate doar un post de supraveghetor, dar...

— La naiba, Cabel, termină! Vrei sau nu, iar acum nu-mi pasă, dar te rog să nu te mai joci cu mine! Spune-mi, da sau nu!

— Ți-aș rămâne îndatorat, Fancey, dacă mi-ai da o idee despre ce vorbești, spuse el, exasperat. Frances strângea din pumni în buzunarele fustei, apoi ridică bărbia câțiva centimetri.

— Însoară-te cu mine. Fără să-l privească direct,

Frances avu senzația că îl redusese la tăcere, apoi el se răsuci și rămase cu picioarele depărtate, iar mușchii pulpelor i se vedeau prin materialul subțire al pantalonilor. Întinse mâna spre polița unde pusese ceasul și îl privi.

— Bine. Frances dădu drumul aerului din piept pe care îl reținuse în așteptarea răspunsului și îl privi în ochi.

— Bine? repetă ea, neîncrezătoare.

— Sigur, dădu el din cap. Dacă asta vrei, pe mine nu mă deranjează să-ți fac un serviciu. După cum am spus și prima dată când am discutat, pentru mine e convenabil să nu mai trebuiască să mă ocup de problemele gospodărești.

Oh, ce romantici suntem, se gândi ea, mușcându-și buza și oprindu-și un zâmbet.

— Atunci, bine, zise ea. Când? Cabel se uită la ceas de parcă s-ar fi așteptat să fie tras de mână și dus la ofițerul stării civile înainte de ora închiderii, iar ea spuse că nu conta prea mult.

— Știi, e vorba de o slujbă, explică ea.

— Nu mă așteptam că motivul e farmecul meu fatal, răspunse Cabel, sardonice.

Frances continuă de parcă nu i-ar fi auzit remarca:

— Am calificarea necesară și este un post deosebit, doar că soțul... mă rog, îi plac femeile, după spusele femeii care m-a intervievat, din partea proprietarilor. Nu sunt acceptate femeile sub patruzeci de ani, nemăritate, ceva de genul acesta, îl privea atent, nerăbdătoare să-i dea de înțeles că nu era ceva personal în faptul că se răzgândise. I-am spus că într-o lună se aranjează, adăugă ea cu timiditate.

Cabel începu să-și frece gânditor bărbia cu degetele, iar Frances urmărea mișcările ritmice aproape fascinată. Pe

locul unde avusese ceasul rămăsese o pată mai deschisă, iar perii de pe încheietură erau umeziți și lipiți de piele. Dintr-un motiv ciudat ar fi dorit să întindă mâna și să mângâie locul cu pricina. Își înfipse unghiile în palmă și așteptă să-i audă răspunsul.

— Săptămâna viitoare, e bine? Mi-e teamă că e tot ce pot face. O duc pe Olivia la Roaring Gap în weekend, iar luni, probabil că voi fi terminat... marți, atunci. Să începem procedura preliminară marți? O privi curios și dus pe gânduri, de parcă ar fi frunzărit foile din agenda mentală, iar ea se simți victorioasă.

— Bine, spuse ea printre dinți. Cu mâna la centură Cabel o duse pe cealaltă la ceafă și căscă.

— Drace, sunt obosit. Am ajuns acasă pe la unu azi-noapte și nu am adormit până în zori. Am cam îmbătrânit pentru astfel de năzbâtii. Se uită la ea și surâse enigmatic. Poate că treaba asta cu căsătoria mă va mai potoli. Frances ura dinții lui albi, ura chipul arătos și ura poziția pe care o avea acum în fața lui, ca obiect al mărinimiei sale.

— Bine, atunci, marți, spuse ea morocănoasă.

— Perfect. Sun-o pe secretara mea mâine și ea îți va spune la ce oră... Nu, dacă stau să mă gândesc, am putea stabili ora douăsprezece și jumătate. Te invit la prânz și atunci vom putea discuta amănuntele. Când începi?

— Să încep? întrebă ea mirată.

— Lucrul la noul loc de muncă.

— Oh, săptămâna viitoare, cred. Am uitat să întreb.

— Mai aveai altceva să-mi spui? întrebă el politicos. Frances roși și tresări. Se îndreptă grăbită spre ușă, iar glasul lui se auzi în urma pașilor ei:

— Voiam să spun că am o întâlnire la cină și fiindcă mergem până la Raleigh, nu pot să întârzii prea mult.

— Oh... Frances își făcu o ieșire din scenă cu zgomot, trântind ușa de la intrare într-un exces de impolitețe copilărească. Dacă s-ar fi gândit la ceva îndeajuns de usturător să-i spună, dar el îi răpise până și această satisfacție minoră cu calmul său care o adusese la nebunie. Bărbatul acesta era cel mai enervant, cel mai nesuferit și înfiorător... Lista epitetelor îi ocupă jumătate de drum până la ea acasă și se hotărî irevocabil să nu se mărite cu el, chiar dacă ar fi fost arsă pe rug!

Căsătoria se încheie la judecătorul de pace; ciudat, dar Cabel încercase să o convingă să facă cununia la biserică unde să-și invite prietenii și familia. Tot timpul ea nu încetă să vorbească despre aranjamentul strict de afaceri și despre menținerea unei atmosfere impersonale, dar în sufletul ei ceva se apropia din ce în ce mai mult de suprafața conștiinței proprii. Fiindcă instinctul ei de autoapărare o silea să ignore acest gând, insistă să nu se facă prea multă vâlvă.

Se îmbracă elegant, cu o rochie subțire, vapoasă, de culoarea fildeşului, lungă, al cărei efect se datora fineței materialului și croielii și nu volanelor.

Când Cabel îi dăruie un buchet de trandafiri îmbobociți, de-abia reușe să-și stăpânească emoția. Cu bărbia ridicată la un nivel sfidător primi urările de bine din partea familiei, apoi îl trase pe Cabel din sala de așteptare, unde toată lumea stătea de vorbă și discuta despre alte nunți cu mirese fericite și alte lucruri la care ea nici nu voia să se gândească. Ieșiră din clădire, iar degetele lui Cabel erau adânc înfipite în carnea ei. Avea obraji roșii, iar el se uita nervos când la ea, când la traficul aglomerat al străzii. Frances așteaptă să treacă

doi bicicliști, apoi se avântă să traverseze strada într-o curbă, prin fața unei camionete, însă Cabel o trase înapoi furios.

— Pe toți dracii, Frances, nu face din mine un văduv până ce nu am apucat măcar să fiu mire! șuieră el printre dinți. Ea rămase tremurând pe trotuar, neluând în seamă trecătorii, iar el o privea nelămurit, pe jumătate mânios. Apoi, parcă liniștit de ceea ce vedea, o împinse spre mașina lui. Până ce trecură de marginea orașului Chapel Hill, Frances începu să respire regulat, iar acum se simțea mai bine. Ce se întâmpla cu ea? De obicei reușea să se strecoare printre mașini cu abilitatea unui trecător obișnuit să meargă pe jos; de ce acum, într-o vineri după-amiază cu circulație obișnuită era parcă atrasă de un magnet autodistrugător?

— Te simți mai bine? întrebă el scurt, coborând geamul ca să lase aerul să intre în mașină.

— Cred că ar trebui să-ți mulțumesc, recunosc eu ea.

— Nu face exces de zel. Frances se foi pe scaunul confortabil din piele.

— Îmi pare rău, Cabel. Nu știu ce e cu mine. De obicei nu sunt așa de îngrămădită.

Cabel o privi cu coada ochiului și continuă să mânuiască volanul cu aceeași măiestrie cu care făcea oricare alt gest.

— Ai emoții în ziua căsătoriei? întrebă el laconic.

— În cazul nostru regula nu se poate aplica, nu-i așa?

Cabel ridică din umeri, iar ea percepuse mișcarea prin materialul moale, cenușiu.

— Aștept să-mi spui tu, o invită el la conversație. Frances își mușcă buza.

— Păi, nu s-ar spune că suntem cu adevărat căsătoriți, începu ea, dar el o întrerupse și o întrebă ce însemna pentru ea ceremonia.

— Oh... înseamnă... înseamnă că te poți folosi de mine ca scuză atunci când una din prietenele tale devine prea insistență, spuse ea cu ușurință. Din punct de vedere al impozitelor înțeleg că vom suferi amândoi, dar poate că voi putea să-ți fac economii în gospodărie, ca să compensez diferența.

Mașina viră brusc spre o pășune, iar Frances privi uimită cum zeci de capete de oi Hereford se ridicară speriate în direcția lor.

— Ascultă-mă, Fancey, ești soția mea! mormăi Cabel. Cu toate drepturile și privilegiile care decurg de aici, iar dacă...

— Nu!

— Ce vrei să spui, nu? Vocea lui căpătase acum o nuanță mai suavă, dar periculoasă.

— Vreau să spun că fără drepturi și privilegii... știi asta, Cabel, insistă ea, renunțând la alte argumente pentru a se apăra. Uite ce e, amândoi am fost de acord că vrem să rămânem... mă rog, nelegați, fără implicații și să ne bucurăm de... toate avantajele căsătoriei, fără să riscăm nimic.

— Poate că ești atât de amabilă să mă luminezi și pe mine, o rugă el politicos. O luase de încheietura mâinii, iar acum degetul lui se plimba lasciv pe pielea fină de deasupra locului unde bătea pulsul.

— O... o să mă ocup eu de Hazel în locul tău, o să fiu gazdă la mesele de afaceri, iar tu... Ridică privirea și-i întâlnește ochii care parcă o provocau să spună ceva.

Continuă grăbită: Iar tu vei fi liber să... să te porți ca de obicei. Nu... nu voi avea nicio pretenție de la tine, decât să-ți folosesc numele. Ochii îi coborâră acum pe degetul mijlociu de la mâna stângă, unde lângă verighetă se odihnea strălucitor un inel din aur, lucrat manual, cu jad.

— Ce grozavă ești, Fancey Ann McCloud, spuse el în șoaptă, răsucindu-i mâna spre interior și ridicând-o spre buze. Mâna rămase în acel loc, suspendată de puterea pătrunzătoare a privirii lui, iar el își frecă ușor vârful limbii de centrul palmei ei, mângâind nervul acela care părea că are legătură directă cu centrul corpului.

Frances își lăsa ușor capul pe spate, pleoapele i se închiseră grele, iar acum șopti, răgușit:

— Cabel, nu face asta.

— Ce să nu fac?

— Știi bine ce. Suntem... suntem amândoi adulți, destul de experimentați și știm foarte bine la ce poate duce asta. Vocea ei era atât de slabă, încât ar fi putut pluti afară pe geam, neauzită. Spera din toată inima că el nu știa cât de redusă era experiența ei în acest sens. Putea să o spulbere, să o anihileze complet, fără să încerce prea mult, dacă ea ar fi vrut să se întâmple, apoi ar fi plecat fără să privească înapoi. Brusc, Cabel porni mașina. Nu mai scoase un cuvânt până ce ajunseră acasă și aici, în loc să o lase pe ea acasă la ea, continuă în sus pe deal, dar Frances nu protestă.

— Mă gândeam că vrei să te familiarizezi cu casă, de vreme ce Hazel vine abia mâine. Dormitoarele și băile sunt sus, tot acolo sunt dulapurile cu haine, cămărilor și toate încăperile în care vouă, femeilor, vă place să petreceți ore în șir, spuse Cabel, poftind-o înăuntru și închizând ușa de la

intrare, în timp ce soarele continua să apună în spatele dealului împădurit.

— S-ar zice că știi totul despre mine, nu?

— Nu o lua ca pe ceva personal, Frances. Mă gândeam că vrei să arunci o privire, dacă nu ai nimic de făcut. Își desfăcea nodul de la cravată, se descheia la cămașă în timp ce vorbea și urca scările două câte două, adresându-i-se peste umăr: Sunt în prima cameră pe dreapta, dacă ai nevoie de mine. Frances stătea pe treapta de jos, când Cabel ajunsese la primul etaj și se întoarse cu fața spre ea, iar acum îl privea de sus, corpul său micșorat de înălțime părea și mai viril, amenințător și posesiv din acel loc. Frances rămase pe loc, încălțată cu sandalele fine, cu un picior pe prima treaptă, ezitând, apoi ridică privirea spre el. Într-o viziune care dură o fracțiune de secundă, ca într-o scenă din subconștient, căreia de multe ori oamenii îi cad pradă, i se păru că se vedea pe ea, îmbrăcată cu o rochie din secolul trecut, privind în sus, pe aceleași scări, în capul cărora se afla soțul ei, cu picioarele depărtate, îmbrăcat în frac, vestă și pantaloni mulați, privind-o cu ochii aceia magnetici, iar ea îl întreabă: Stai mult?

— Stai mult? se trezi ea întrebând. Clipi de câteva ori ca să risipească vraja și senzația de „*deja văzut*”, dar nu-și desprinsese privirea de pe fața lui.

— Acum? Mă duc să-mi schimb hainele, de ce?

— Oh, așa. Se uită în podeaua lustruită, tulburată peste măsură. Mă întrebam, atât... o să mă uit mai întâi jos, apoi mă duc acasă. Triped mă așteptă să-i dau de mâncare.

Am cam neglijat-o de când i-am dat pisoii. Cabel dădu din cap, își scoase repede cămașa, iar acum se pregătea să-și

scoată centura.

— Bine. Presupun că nu ne mai vedem până plec, așa că te rog să încui tu ușa, dacă mai ești aici. Voi veni mai târziu diseară, cred. Frances primi cuvintele ca pe o lovitură sub centură, dar era bucuroasă că se întorsese cu spatele la ea. Îi spunea noapte bună! Nu avea de gând să petreacă niciun minut în plus cu ea, în noaptea nunții lor! tresări și merse pe holul plin de dulapuri cu lenjerie, spre bucătărie, dar nu vedea nimic, privea în gol.

Fir-ar să fie! Fir-ar el să fie! îi auzea pașii la etaj, pași apăsați, grei și siguri. Când îl auzi coborând, se grăbi să deschidă o ușă de la dulap și se făcu că privește șirurile de borcane și cutii, iar în spate simți prezența lui. Fiecare atom din corpul ei devenise alert și încerca să se stăpânească, dar simți o mână pe umărul ei.

— Cred că măcar azi, aș putea să pretind doar atât, spuse el, apoi o sărută înainte ca ea să protesteze. Frances rezistă și ținu buzele strânse, iar el tatona cu limba linia buzelor lipite. O învălui cu amândouă mâinile și o strânse lângă corpul lui cald, frecându-și buzele de ale ei, ademenind-o și amuzându-se de încăpățânarea ei, până ce Frances simți că-i vine să strige de mânie. Nu putea să-și ascundă tremuratul, iar el o trase și mai aproape, foarte blând, cu o ușoară strângere pasională. Era prea mult pentru nervii ei și așa încordați; cedă și-și îngropă fața în cămașa lui neagră. Simți mirosul curat al pielii gâtului.

Amândoi tăceau și câteva clipe nu făcură nicio mișcare, apoi Frances îi simți palmele mângâind-o pe spate, pe șolduri, pe fese, după care îi apropie rotunjimea de trupul său excitat. Cu gura pe gâtul lui Frances, întredeschise buzele și cu vârful limbii îi gustă pielea. Într-o clipă, Cabel se

cutremură de plăcere, iar trupul i se încordă, apoi îi ridică ușor capul și îi căută buzele cu patimă.

Bucătăria. De ce face lumea dragoste în bucătărie? se întrebă ea distrată, apoi mintea i se goli de orice gând când Cabel o ridică în brațe și o duse în sufragerie, apoi o așeză încet pe sofa cu perne moi. Se sprijini pe coate deasupra ei și îi făcu trupul prizonier, apoi o privi în ochi, iar magia pupilelor lui reflectă obrăzii ei îmbujorați. O sărută înfocat. Nasturii începură să fie descheiați, fermoarul rochiei fu desfăcut, iar materialul moale fu îndepărtat de mâini fierbinți, flămânde.

Frances surâse și-l întrebă:

— Credeam că pleci.

— Am mințit, răspunse el, în timp ce-i desfăcu sutienul dantelat, apoi se încurcă în bretele și mânecile rochiei.

— Hmm... ar trebui să mă descurc cu astea.

— Și mai spui că ești priceput cu femeile, chicoti ea, amuzată.

— Ah, dar tu nu ești o femeie; ești soția mea, replică el triumfător după ce reuși să-i dezgolească pieptul. Deveni serios, iar ochii îi dansau pe trupul lui Frances.

Doamne, ești atât de frumoasă, Frances, spuse el gâfâind, apoi se aplecă și cuprinse cu buzele sânul rotund, mângâindu-l cu limba, în timp ce Frances fremăta dezarmată.

— Nu mai rezist așa, iubito, reuși el să articuleze, pe un ton care nu mai era al lui.

Hai să mergem în pat până nu am înnebunit de tot. Se ridică și trase aer în piept.

Încui eu, fiindcă s-ar putea să nu coborâm până luni

dimineață, o avertiză el, ajutând-o să se ridice. Ești încântătoare, doamnă McCloud, cu părul revărsat pe umerii goi, dar cu rochia asta șifonată... măi, măi! Clătina din cap cu severitate mimată și își luă mâinile de pe trupul ei, dar începu să îi mângâie sânii apoi trasă o linie în jos, spre buric, unde avea centura subțire, aurie, care-i susținea rochia peste solduri. Ești șocantă, draga mea, pur și simplu indecentă! Așteaptă-mă, da?

Se întoarce, iar Frances îl privi mirată. Acesta era bărbatul cu care se măritase? Acest partener de joacă tandru, care îi tulbura simțurile și pe care ea îl fermeca într-atât cu trupul ei? Poate că unirea lor avea o șansă. Speranța încolți în sufletul ei, ca o sămânță care dă rod în adâncimile întunecoase ale pământului. Tocmai atunci sună telefonul, iar ea, încă într-o stare de euforie, ridică receptorul și răspunse:

— Vreau să vorbesc cu Cabel! Cine e la telefon? Fărâmele de speranță se risipiră iarăși.

— Sunt Frances Harris, domnișoară Dawson, spuse ea sec.

— Bine, dă-mi-l pe Cabel. Trebuia să vină să mă ia acum o jumătate de oră! Haina lui Frances era acolo unde și-o lăsase, pe scaunul de lângă glasvand, iar ea o luă și se înfășură cu ea peste trupul gol, strângând-o cu degetele înghețate.

Îl auzi pe Cabel încuind ușa din spate și-l așteptă să intre în cameră, apoi îi spuse:

— Telefonul e pentru tine, Cabel. Ne mai vedem. Deschise deja ușa, iar pauza pe care o făcu Cabel, uimit, îi dădu ocazia să iasă. Îl auzi strigând-o, auzi ușa

deschizându-se, dar ea continuă să alerge pe deal. Cabel îi strigă:

— Frances, la naiba, întoarce-te! Frances!

Restul weekendului trecu asemeni unui coșmar care o lăsa cu un gust amar. De obicei nu se simțea neputincioasă, dar acum încercă să-l evite pentru a nu-și face sieși mai mult rău. Puse câteva lucruri într-o valiză, aranjă să lase pisica la Margaret Shober, apoi o sună pe vechea colegă de cameră, cu care se vedea rar și plecă la Winston-Salem.

Se făcuse aproape unsprezece când ajunse în apartamentul lui Racine și până atunci reușise să ascundă orice semn care ar fi putut-o trăda. Scosese inelele, atât verigheta cât și inelul cu jad și le băgase în poșetă, într-un săculeț de satin unde-și ținea bijuteriile. Își lăsa pe jos pardesiul, în mijlocul sufrageriei fetei și îi spuse că avea nevoie de două zile de odihnă, fără prea multe întrebări.

Le avu. Făcu turul orașului vechi, merse la un magazin de unde cumpără niște vase de ceramică, iar la o veche cofetărie cumpără prăjitura ei preferată; după-amiaza vizită o fabrică de țigări, unde mirosul de tutun dulce și puternic nu o împiedică să observe ghidul deosebit de atrăgător care o conducea prin sălile imense, lustruite unde șirurile de mașinării complicate funcționau silențios.

Zâmbi și dădu din cap, impresionată de explicații și de condițiile deosebite de lucru ale muncitorilor. După aceea nu-și mai aminti nimic din ce văzuse sau auzise și se simțea epuizată, iar după ce făcu o baie în piscina din frumosul apartament, Racine plecă să cumpere niște sandvișuri. Seara se uitară la televizor până ce Frances nu-și mai putea ține ochii deschiși.

Fără întrebări. Racine era asistentă medicală și, chiar dacă citea pe chipul palid al lui Frances și în ochii ei încercănați, nu făcu nicio remarcă.

— Uite, Fan, la trei intru în tură, așa că, hai să luăm masa și apoi să ne plimbăm prin Grădina Reynolda, bine? Magazinele nu sunt deschise, dar galeria se deschide la două și poți să rămâi acolo cât vrei în timp ce eu sunt la spital.

Își urmară planul și până plecară se făcuse douăsprezece. Racine nu-i adresă nicio întrebare, deși, când o văzu pe Frances că se uită lung la doi tineri studenți care se opriseră într-un loc ferit, ca să se sărute, oftă vizibil.

— Draga mea, de câte ori vrei să pleci, eu sunt aici. Rămân mereu buna ta Racine Nu-vede, Nu-aude, Nu-vorbește. Dar, dacă simți nevoia să vorbim, sunt disponibilă – contează pe mine – orice ar fi, să știi că nu mi se va părea o noutate. Asistentele aud atâtea confesiuni, încât o operă bufă ar părea un balon de săpun, în comparație cu ele. Într-un moment de proastă inspirație se trezi revenind acasă, duminică după-amiază, odată cu toată lumea care vizitase Lacul Normand și Parcul Blue Ridge, unde peisajul era minunat. Măcar era ocupată cu circulația, pe tot timpul orei și jumătate cât îi trebui să ajungă la Bynum.

Deși nu era genul de femeie care avea nevoie să se cunoască pe sine, acum trebuise să-și revină în zilele următoare spectacolului ilar care fusese ceremonia de căsătorie. Ceea ce descoperi nu o surprinse. Mai degrabă, se simți ușurată, de parcă doctorul i-ar fi confirmat prezența unei suspecte boli cronice, iar acum trebuia să învețe să trăiască după ce aflase vestea; nu să sufere de teama care-i epuizase resursele sufletești. Trebuia să recunoască sincer că era îndrăgostită irevocabil de Cabel; apoi, trebuia să pună

concluzia pe un raft și să se uite la ea o dată sau de două ori, în timp ce-și reconstruia viața. Din nefericire, ce ține în teorie nu merge prea bine în practică. Când Cabel veni la ea acasă a doua zi, când reveni de la slujba de la Golden P'ou, nu reuși să se abțină și-l devoră cu privirea.

De când ajunsese acasă reușise să se schimbe cu un halat de casă negru cu portocaliu și auriu, lung până la glezne, iar Cabel era îmbrăcat cu costumul lui, avea haina descheiată și cravata răsucită ca să-și poată desface nasturii de la cămașă. Se așeză pe un fotoliu comod, își întinse picioarele în față și-și trecu degetele prin păr.

— Ce zi! Există mai multe posibilități de a ajunge pe Wall Street decât a visat vreodată Las Vegas-ul și toți experții mi-au trecut prin birou azi.

Legi, morală, etică – toate zboară pe geam când unul care-nu-are crede că a găsit o cale să devină unul-care-are.

— Dar ce se întâmplă când unul care-are vrea să devină unul care-are-mai-mult?

Cabel o privi curios.

— Te rog, nu și tu! Crezi că lumea artei orientale e de nepătruns... Încearcă o dată lumea minunată a finanțelor și să mai vezi atunci dacă-ți găsești drumul prin ceață.

— Bei ceva? Îl invită Frances.

— Hmmm. Tentant, dar ce aș dori acum mai mult e un duș rece ca gheața, apoi douăsprezece ore de somn. Între timp, tu ce mai faci?

— Bine, dacă te referi la postul de la Bronze P'ou. E minunat să fii înconjurat de obiecte Shiwan, de jaduri și de fildeș. Și mirosul e exotic, iar atâtea lucruri îmi sunt necunoscute, deși am atâtea experiență în arta orientală

minoră. Îi povesti despre serviciul de ceramică albastră din Jaipur pe care tocmai îl primise azi, dar observă că i se închideau ochii și tăcu. Sunetul sobei arzând îl trezi din amorteală și se îndreptă de spate, arcuindu-și umerii, iar Frances ar fi dorit să-l maseze și să-i pună în mișcare energia care-i circula de obicei prin mușchi.

— Sper că nu ți-ai făcut planuri pentru mâine seară, spuse el, privind spațiul restrâns al sufrageriei, cu un aer interesat.

— Nu, după câte îmi amintesc. De ce?

— Bine. Un client de-al meu... un timp cumsecade, o să-ți placă, vine la Durham, la aeroportul Raleigh, mâine seară la șapte și vreau să-i aduc... pe el și pe soția lui la mine, pentru o doză bună de ospitalitate sudistă. Crezi că te vei descurca tu și Hazel? Frances întrebă speriată:

— La ce te gândești?

— Oh, la nimic deosebit. La o cină în familie, liniștită și comodă, care să mă ajute să-l conving să se mute poate aici, fiindcă se pare că s-a hotărât să construiască o uzină de câteva milioane în oraș. Are de ales între Piemont, Carolina de Nord și Virginia de Vest, iar un alt client de-al meu are o proprietate care ar putea fi exact ce caută el.

— Și atâtea pregătiri miros a... mă rog, ori una, ori alta, spuse Frances acuzator, lăsându-se pe spătarul balansoarului.

— Ce alegere nepotrivită de cuvinte, mârâi Cabel, ridicându-se mai sus pe fotoliu.

Adevărul e că vânzarea proprietății îi va da posibilitatea vânzătorului să investească într-o companie de-a lui care e în pericol să rămână fără contracte și să

scoată în șomaj vreo două sute de angajați, mai ales că, dacă se va construi uzina aici, vor putea fi angajați foarte mulți localnici încă din faza de construcție a clădirii, iar când va fi gata, numărul de locuri de muncă va fi și mai mare; niciuna din perspective nu mi se pare reprobabilă! Dacă se va obține un profit între timp, acesta va fi reinvestit în extinderea uzinei, care va mai aduce niște locuri de muncă.

— Iar tu, din întâmplare, îți vei primi comisionul, răspunse ea, întrebându-se de ce îi vorbește astfel. Cabel duse o mână la ceafă.

— Uite, Frances, nu vreau să-mi iau apărarea în fața ta. Mă ocup de multe investiții.

Nu e un cuvânt murdar, crede-mă, dar trebuie să crezi în integritatea mea, sau nu.

Dacă nu crezi... ridică din umeri, iar ea ar fi dorit să retracteze remarca acuzatoare, dar mai mult, ar fi dorit să-i vadă fața acum întoarsă.

— Scuză-mă, Cabel. Am încredere în tine. Nu aș fi putut... Voise să spună că nu ar fi putut să se îndrăgostească de el dacă nu ar fi avut încredere, dar se opri în mijlocul declarației. Nu aș fi putut să înțeleg aceste complicații financiare.

Cabel zâmbi sec și îi acceptă scuzele.

— Atunci, poți să mă consideri drept ghid. Nu multă lumea înțelege teoria de bază a investiției. Se ridică și merse la ușă, apoi privi apa râului învolburat. Copacii erau complet desfrunziți, iar câțiva mai aveau agățate pe crengi pete roșietice, dar podoaba de frunze fusese spulberată de un vânt puternic cu o zi înainte. Pentru informarea ta, remarcă el, iar Frances îl privi interesată, voi obține un comision

modest pentru vânzarea pământului, dacă se face; pentru uzină, nimic, când se va construi. Acum, despre mâine seară?

— Cât timp stau ei la tine și ce vrei să fac eu?

CAPITOLUL 8

— Pentru început, cred că vor sta trei sau patru zile. Mă gândeam să luăm cina acasă în prima seară, apoi să găsim ceva mai îndrăzneț pentru următoarea. Ed e sătul de ieșiri și vreau să-i arăt că și noi suntem la fel de sociabili, fără presiunea cu care el e obișnuit în cercurile în care se învâрте. Poate că-i inviți și tu pe ai tăi, la o petrecere, seara.

— Pe ai mei?

— Ar fi o ocazie bună, mai ales după plecarea imediată de la ceremonie. Asigură-i că micuța Fancey e bine și că nu trebuie să-și facă griji. Mai ales că în ultima vreme nu i-am mai văzut.

— Dar cât a trecut... Patru zile? Cu siguranță că se așteaptă să fim plecați în luna de miere, replică Frances, enervată de tonul lui calm.

— Hmmm. Mai e și aspectul acesta, cred. Apropo, doamnă McCloud, unde ai fost în luna de miere? Ea îl studie, încercând să-i citească starea de spirit, dar nu reuși să citească dincolo de amabilitatea de pe chipul lui.

— Am fost la Winston-Salem, îi spuse.

— Și care membru din echipa ta de irlandezi s-a bucurat de compania ta, comis-voiajorul sau papionul? Frances răspunse ironic:

— Eu te-am întrebat care din amantele tale te-a însoțit în luna de miere? Așa că nu trebuie să-ți... miss Dawson a fost câștigătoarea norocoasă, cred! Ar fi dat orice să-și păstreze calmul, dar valuri de durere îi sfâșiau inima și de-abia mai putea rămâne în aceeași încăpăre cu el.

— Despre telefonul acela, Frances, începu Cabel, dar ea îi tăie vorba.

— Las-o baltă! Am pus pe masă regulamentul înainte de a semna contractul de parteneriat și nu am de gând să mă plâng. Acum... prima mea îndatorire va fi cina de mâine... nu e ceva pretențios, ai spus, doar o seară liniștită. Dar a doua zi? Ce vrea doamna...

— Moultrie. Ed și Miriam Moultrie, o informă Cabel.

— Bine. Presupun că el va fi cu tine, dar soția lui? Eu voi fi la birou, așa că nu pot să-i țin companie.

— O să găsim noi ceva, lasă. Nu o cunosc pe tipă și nu știu ce i s-ar potrivi. Despre seara următoare, ce-ar fi să-ți inviți surorile cu soții lor, pe mama ta, desigur și unchiul cu mătușa din Durham... Apoi... să vedem... mai avem nevoie de un bărbat ca să fie numărul par... așa că invită-i pe irlandezii tăi, iar eu o invit pe Olivia ca să umple locul la masă. Ce zici?

Îi venea să-l sugrume! Era și așa complicat, dar cu ochii glaciali ai Oliviei, pentru orice mișcare ar fi făcut! Din punctul ei de vedere, se putea descurca și fără Sean și Doyle.

— Meniul, spuse ea străduindu-se să schimbe subiectul perechilor. Vrei să pregătesc friptură de vacă à la Wellington și anghinare cu unt sau...

— Mai bine prepară niște specialități cu colesterol, de-ale sudiștilor... porc la grătar, șuncă de țară, sos roșu, frigărui și biscuiți cu unt și... mă rog... știi tu mai departe.

Frances surâse.

— Mi se pare că și tu știi, remarcă ea.

— Învăț repede, recunosc el modest, ridicând din umeri. Frances se întreba cu amărăciune cât din oboseala lui provenea de la birou, dar nu spuse nimic și-l conduse la ușă.

— Sper că se va ocupa Hazel de toate, fiindcă eu sunt la birou toată ziua, spuse ea.

— O să vorbesc cu ea să stea tot timpul cât sunt cei doi la mine, spuse Cabel când ajunse la ușă. Astfel vei putea să-i dai temă de lucru dimineța, iar mai târziu o poți verifica, da? Sunt sigur că Olivia mi-o va lăsa în aceste zile. Sunt sigură că Olivia ți-ar da orice i-ai cere, comentă Frances în gând. Era mai bine să nu-și exprime încă părerile, mai ales acum.

— Noapte bună, Cabel.

— Noapte bună, doamnă McCloud, șopti el și înainte să iasă se aplecă și o sărută tandru pe gură, apoi o lăsă în prag, mirată.

A doua zi seara, înainte să plece la aeroport, Cabel sună acasă la Frances și veni la ea; o găsi în bucătărie, hrănind-o pe Triped, fiindcă tocmai sosise de la birou.

Pisica, în cele trei picioare ale sale, practic mânca peștele cu tot cu farfurie, după care se întoarse cu spatele, se frecă de piciorul lui Frances și începu să toarcă a mulțumire.

— Știi, cred că lumea ar pune întrebări ciudate dacă soția mea ar apărea după ce se bea cafeaua și mi-ar spune noapte bună, apoi ar pleca de acasă. Ce-ai zice dacă ți-ai aduce niște lucruri ca să stai la mine zilele acestea? Prinsă în capcană, se uită la el consternată. Nu se gândise la acest aspect al problemei. Pe el nu părea să-l deranjeze că menajera știe că nu stau în aceeași casă, nici în aceeași cameră și, bineînțeles, Olivia știa și ea totul.

— Nu sunt probleme, nu? întrebă el, nerăbdător să rezolve treaba și să plece. Poți să vii să-i dai de mâncare pisicii, iar după ce se termină cu musafirii ești liberă să te muți iar la tine. Frances nu știa dacă trebuie să râdă sau să plângă. Ce situație ridicolă! Menajera lui știa adevărul, deci

cum credea el că un certificat de căsătorie ar fi schimbat situația? Ce prostie din partea unor asociați într-o afacere, să se prefacă, dar asta voia el și...

— Dacă tu crezi că e important, spuse ea împăciuitor. Contează și camera? Oh, dar unde-i culci pe cei doi? Mă gândeam la camera alături de a ta. Are vederea cea mai frumoasă către râu și baia e la îndemână.

— Bine, atunci tu te muți în cea de lângă a mea și folosim baia amândoi. Arată normal, dacă ar bănuî cineva ceva. Cred că mamei tale i-ar face plăcere să te ia să discutați mai la o parte, ca între femei, așa că vom lăsa ușa dintre noi deschisă ca să-i bată mai repede inima ei romantică, bine? surâse sincer, fără insinuări, iar Frances nu avea de ce să protesteze. Dacă ar ști, se gândea ea, privindu-l cum se urcă la volan. Patsy nu ar înțelege o căsnicie care nu se învârtea în jurul unui pat dublu enorm, unde se împăcau soții după discuții și unde toate problemele erau rezolvate seara, iar veștile din ziua respectivă erau împărtășite înainte de sărutul de noapte bună. Frances auzise adesea vocile părinților ei seara, când discutau liniștiți în dormitor, după ce tatăl ei, care se ocupa de vânzarea tutunului, venea acasă din călătorii.

Până ce Cabel se întoarse cu soții Moultrie, Frances și Hazel pregătiseră împreună o cină gustoasă, iar Frances pusese vase cu flori în sufragerie. Le comandase mai devreme și le aranjase în timp ce Hazel punea masa.

În ciuda eforturilor ei de a se face plăcută menajerei ursuze, atmosfera dintre ele era insuportabilă. Statutul lui Frances era superfluu, fiindcă Hazel știa foarte bine că nu se culcase cu soțul ei de la cununie, iar dacă această femeie era capabilă de a fi loială cuiva, aceasta era Olivia Dawson.

Atitudinea ei sfidătoare față de Frances o făcea pe aceasta să pară neajutorată. Cabel nu se însurase cu ea pentru a deranja obiceiurile casei, ci pentru a le înviora, dar, după toate aparențele, era imposibil. Între timp o aștepta o noapte peste care trebuia să treacă. Își pusese lucrurile în camera vecină cu a lui Cabel, lăsase ușa dintre ei deschisă și se schimbase într-o ținută adecvată cinei liniștite, în compania unui cuplu de vârstă mijlocie. Imprimeul bleu cu violet și verde îi dădea o lumină caldă feței, iar ea privi inconștient spre inelul cu jad ca să se asigure că era în același loc.

Inelul fusese o surpriză, iar ea nu fusese de acord ca el să cheltuiască atâția bani, date fiind condițiile înțelegerii, dar el opri orice opoziție cu o privire tăioasă.

— Ce vreau să spun e că nu aveți prea mult timp pentru cină. Opt și jumătate, nouă! Nu o să fiu aici dimineață ca să spăl vasele și vă zic de pe acum că nu-mi place să intru într-o bucătărie murdară dimineața, îi spunea Hazel lui Frances, în timp ce aceasta făcea ultimul drum spre bucătărie, înainte de a-i întâmpina pe oaspeți.

— Nu va fi nevoie, Hazel, răspunse ea menajerei morocănoase. O să am eu grijă ca totul să fie curat din seara aceasta, înainte de a mă culca.

— Hmmm! Femeia îi aruncă o privire plictisită, atotștiutoare, apoi merse în sufragerie să aducă un vas pentru vin. Nu era timp să pună lucrurile la punct... nu putea să pună nimic la punct. Poate că o dată ce vizita se va termina, va căuta pe altcineva, iar Olivia să se ducă naibii! Dacă soțul ei voia ca ea să se ocupe de casă, va trebui să-i dea mâna liberă, deși ca soție nu avea nicio autoritate, măcar în privința lui Hazel și a Oliviei Dawson.

Soții Moultrie au surprins-o. Cel puțin partea ciudată era că Miriam Moultrie avea cu cel puțin douăzeci de ani mai puțin ca soțul ei. Când intrară toți trei în hol, Frances le ieși în întâmpinare, iar Hazel le luă bagajele; frumoasa blondă înaltă, se uită lung la ea, apoi dădu bună ziua în stilul rece, care i se citea și pe față, fără să schițeze măcar un zâmbet. Ed Moultrie compensa lipsa de politețe a soției sale, arătând un interes deosebit pentru casă, pentru mâncarea servită, deși nu era vorba decât de pui prăjit cu garnitură de legume. Frances aprecia atenția acestuia, mai ales că soția lui făcea comentarii ironice asupra porțiilor mici și se delecta cu mai multe pahare de vin pe care-l alesese Cabel. Hazel se pregătea să plece când Frances tocmai intra în bucătărie să servească cafeaua, iar bătrâna o anunță sec, pe un ton strident că:

— Bărbatul acela a mâncat cât un cal, iar ea de-abia dacă a murdărit farfuria.

— Da, bine Hazel, mâncarea a fost foarte bună. Doamna Moultrie a mâncat cu siguranță în avion, așa că nu-i mai e foame. Menajera ieși trântind ușa din spate, mormăind ceva despre lipsa de plăcere cu care venea la ei, iar Frances spera din toată inima să fi vorbit serios. După ce băură cafeaua, Ed Moultrie le ură noapte bună, iar Frances se aștepta ca soția lui să facă la fel. Dar Miriam se uită la Cabel cu o privire nesățioasă și spuse că avea nevoie de o plimbare înainte de a se culca. Cabel nu avea ce face, își spunea Frances, privindu-l cum o conduce pe blonda frumoasă afară, așa că ieși să o însoțească pe malul râului. Faptul că luna avea să răsară în scurt timp avu un efect deductiv, iar Frances începu să strângă masa cu o indispoziție greu de ascuns, fiindcă se simțea ofensată. Miriam în seara aceasta,

Olivia mâine seară... Era exact varietatea pe care și-o dorea Cabel, apoi afacerile mergeau strună, numai Frances nu făcea parte și ea din această varietate. Frances își dădu la o parte o șuviță de pe frunte și reuși să termine de spălat și ultima farfurie, o jumătate de oră mai târziu. Cabel și Miriam erau tot afară, iar el, cu siguranță, își exersa farmecul seducător asupra blondei binevoitoare. Se părea că afacerile stau pe locul al doilea în privința lui, fiindcă precis că știa de imposibilitatea soțului de a protesta în această situație.

Frances era fericită că reușise să curețe prăjeala din tigaie, apoi se uită pe geam, peste chiuvetă, în timp ce ștergea cu putere interiorul vasului de gătit, l-ar fi dat o lecție să plece pur și simplu și să-l lase să le explice invitaților absența ei. Ce familie, pe onoarea mea! se gândi ea. Ideea lui Cabel despre familie era aceea de a avea de-a face cu familia altcuiva! Adică, se gândea la soția clientului său! Dacă nu ar fi apucat să-i invite pe ai ei a doua zi la cină, ar fi plecat chiar acum, dar i-ar fi fost prea greu să dea o explicație plauzibilă. Totuși, era nostim să-i privească... pe Olivia, pe Miriam, pe Cabel, pe Doyle și pe bietul Sean, care trebuia să-i țină ei companie, fără îndoială!

— Pot să întreb ce tot bombăni acolo, o întrebă Cabel. Nici măcar nu-l auzise intrând, iar acum se răsuci pe loc și privi dincolo de el, spre hol.

— Ce s-a întâmplat cu musafira ta, sau ai ascuns-o sub un bolovan? întrebă ea, dar apoi regretă.

— Măi, dar suntem țăfnoși în seara asta! Deja te nemulțumesc condițiile de muncă? Ești gata să-ți renegociezi contractul? Cabel vorbea intenționat, ca să o enerveze și mai tare. Frances nu mușcă momeala.

— Nicidecum, spuse ea calm. Poate că doamna Moultrie ar dori să-i dau drumul la apă în cadă... doar dacă nu te-ai oferit tu până acum, adăugă ea, cu un simulacru de râs.

— Acum, ce a mai făcut Miriam Moultrie de te-a necăjit atât de mult? se întrebă Cabel. Vorbești de parcă ai fi geloasă, dar presupun că afirmația e prea hazardată.

Îi aruncă o privire plină de înțeleș, apoi luă o pipă de pe raft și începu să o bată în palmă.

— Nu fi caraghios! Mă duc să mă culc, spuse Frances, azvârlind prosopul umed pe poliță. Cuvintele lui Cabel își atinseseră ținta, iar acum, că se afla în această stare, ea nu dorea să-i dea satisfacție.

— Mi se pare o idee bună, răspunse el, zâmbind ștrengărește.

— Singură! Cabel stinse lumina și veni în urma ei în hol.

— Regret că a trebuit să cureți tu în bucătărie. Poate că ar fi fost mai bine să o rog pe Hazel să rămână aici noaptea.

— Nu te deranja! mai degrabă aș spăla vasele după un regiment întreg, decât să-i mai aud remarcile insinuante.

— E chiar atât de rea? O luă în brațe și o conduse în sufragerie, iar acum o așeză încet pe canapea. Focul mai ardea în cămin, iar încăperea era caldă și primitoare.

Frances se simți cuprinsă de oboseala zilei prea lungi. Fără să-i vorbească, îl privea lung, nepăsătoare. Pernele moi parcă-i trăseseră din trup oboseala, mânia, gelozia și lăsaseră doar un spațiu gol, care aștepta să fie umplut.

Cabel lovi cu pipa în polița de deasupra căminului și o lăsă acolo, apoi veni lângă ea. Nu o atinse. Frances simțea, în

afara dogorii focului care încălzise camera, mirosul coloniei lui, acea aromă bărbătească, proaspătă, amestecată cu mirosul de tutun. Se întinse visând la farmecul pe care-l emana acest bărbat, fără să facă măcar un efort.

— Acum, spuse el, uitându-se la ea. Ce s-a întâmplat? Vreau să știu tot.

— În ordine alfabetică? îl provocă ea, încercând să pară degajată.

— Începe cu Hazel.

— Bine. E îngrozitoare! Știe foarte bine că eu nu... vreau să spun că noi nu... mă rog și face remarci insinuante.

— Cred că te referi la aranjamentele neortodoxe ale căsniciei noastre. Hmm. Mă rog, dacă nu vrei să intri în rol, de dragul lui Hazel măcar, nu știu cum te pot ajuta în această privință. Frances continuă pe un ton care accentua acuzațiile aduse.

— Iar tu știi foarte bine că ceea ce știe Hazel știe și Olivia, zise ea, atunci care mai e rostul căsătoriei noastre? Pot la fel de bine să stau la mine acasă!

— Dar mai sunt și soții Moultrie.

— Nu mi se pare că o soție nesemnificativă ar împiedica-o pe femeia aceea să se arunce în brațele tale, spuse ea acuzator. Iar tu stai cu ghearele scoase! Ce ar putea să creadă bietul Ed? Cabel zâmbi.

— Draga mea soție, dacă te încălzește cu ceva, să știi că a luat plasă cu mine. Mă tem că Miriam e genul de femeie insinuantă în majoritatea cazurilor, iar eu i-am dat de înțeles, cu toată amabilitatea, că sunt cu totul în brațele proaspetei mele soții.

— Nu se poate! strigă Frances, înviorându-se. Cu un

zâmbet ce trăda modestie, el dădu din cap.

— Nu am de gând să periclitez afacerea înainte de a demara, așa că m-am gândit să pun lucrurile la punct de la început. Ce e mai frumos decât să te plimbi sub clar de lună cu o femeie și să-i vorbești de alta în termeni poetici?

— Cabel! Ai făcut tu asta?

— Pe onoarea mea. Fancy, nu te-ai fi recunoscut, dacă m-ai fi auzit adorându-te.

Frances se opri din râs.

— Mulțumesc pentru votul de încredere, zise ea. Cabel o privi circumspect, iar ea se făcu că vrea să se ridice. El o opri.

— Ce s-a întâmplat, Frances? Cărțile pe masă încep să te deranjeze? O sprijini de spătarul canapelei și cu degetul îi mângâie buzele ușor insinuant, iar ochi îi vorbeau singuri. Frances se smuci. Vraja focului arzând, tăcerea copleșitoare care se lăsase și apropierea periculoasă a acestui bărbat o tulburau peste măsură. După cum se simțea acum era în stare să-i interpreteze greșit fiecare cuvânt, fiecare privire și gest. Încercă să pară liniștită când îi spuse să lase focul aprins când va urca în dormitor.

— Frances? insistă el, neluându-i în seamă cuvintele. Am putea să-i convingem pe soții Moultrie... și pe Hazel, dacă pentru tine contează. Văzând cât de neajutorată era, continuă: De ce nu?

Degetul îi coborî de la buze pe bărbie, apoi pe gât, continuând până la valea dintre sâni. Nu are rost să refuzi să recunoști că te simți atrasă de mine, iar eu nu am nimic împotriva să... să spunem, să normalizăm situația dintre noi.

Surâdea, iar în obraz îi apăruse o gropiță, dinții albi îi

străluceau, dar ochii nu să i vedeau prea bine, nu se putea citi în ei. Frances se trase înapoi și-l privi șocată.

Dacă ar fi încercat să prevină acel lucru să se întâmple, nu ar fi reușit mai bine ca acum. Frances încercă să-și ascundă dezamăgirea amară.

— Ai grijă. S-ar putea să te complici. Din câte știu, aș putea să-ți accept propunerea, după care ai intra în bucluc. Reuși să zâmbească și mulțumea cerului că întunericul îi era paravan. Am căzut de acord... să nu pretindem nimic unul de la altul, ții minte? Cabel se retrase și-și lovi palmele de pulpe.

— De ce naiba crezi că pretind ceva? Nu poți accepta faptul că mi-ar face plăcere să mă culc cu soția mea, pentru Dumnezeu?

— Nu, de fapt, nu pot! Oh, nu zic că nu ar fi adevărat, dar hai să vorbim sincer, Cabel.

Poți să... să-ți aplici farmecele asupra femeilor în altă parte. Nu doresc să adaug scalpul meu la colecția ta, iar acum, scuză-mă, mâine am o zi grea.

Se ridică în picioare și ținu capul în sus pentru a nu i se vedea ochii în lacrimi.

Apoi îl privi. Doamne, oare merita vreun bărbat atâta suferință? Îl ura, îl ura fiindcă o făcuse să-l iubească, știind că nu făcea altceva decât să piardă timpul cu ea, dar se simțea ademenită!

— Deci acestea fiind spuse, Frances, cred că am fost destul de răbdător cu tine, zise el. Frances crezu pentru o clipă că părea... oarecum dezamăgit. Oricând ești dispusă să faci față adevărului și să repari situația asta ciudată dintre noi, eu te voi aștepta, dar va trebui să vii tu la mine. Nu mă mai pot lupta cu scutul tău de apărare, spuse el. Frances

inspiră adânc și zise:

— În primul rând nu avem nimic de reparat și între noi nu va fi niciodată nimic. În al doilea rând, regulile de bază au fost enunțate, așa că oricât de naivă m-ai crede, le-am înțeles; iar în al treilea rând, Cabel McCloud, după repriza asta cu Moultrie, cred că ar fi cazul să cerem anularea căsătoriei! Voi face pe gazda acum, dar ca să mă ocup și de casa ta, asta nu o voi face cu menajera amantei tale! Te sfătuiesc să le iei la tine pe amândouă! Or să te prelucreze ele bine, dar pe mine să nu mă mai amesteci în asta! Se răsucii să plece, dar el veni în urma ei și o opri în dreptul scărilor.

— Bine, scorie încăpățânată, ai spus tot ce ai pe suflet, iar acum mă vei asculta și pe mine! M-am însurat cu tine când aveai nevoie de un soț. Așteaptă! Ridică mâna în semn de tăcere când o văzu că deschide gura să-i dea replica. Lasă-mă să termin, apoi poți să te plângi cât vrei, nu voi mai fi aici să te aud! Ți-am dat numele meu și te-ai asigurat cu o slujbă ca să-ți menții cocioaba aceea pe care tu o numești casă, iar acum crezi că-mi pun la mezat libertatea pentru o petrecere? Doamnă, nu mă cumperi atât de ieftin!

Strălucirea din ochii lui era ceva ce Frances nu mai văzuse până atunci și se dădu înapoi un pas, neputincioasă în fața puterii lui dezlănțuite. Undeva, în adâncul inimii ei se gândise că el avea nevoie de o soție care să-i fie tampon între el și prietenele sale, dar glasul lui tăios îi alungă orice asemenea idee.

— Mai am două lucruri să-ți cer înainte de a te elibera de mine, apoi poți să te duci și la naiba, dacă vrei! Soții Moultrie pleacă poimâine. Mâine e vineri și te-aș ruga să te pregătești să mergi cu mine la Nassau, în weekend. Ea

deschise iar gura să protesteze, dar el îi înfrânse voința și continuă: Acolo ne întâlnim cu cineva important și ai face bine să joci un rol de soție care să ia și un premiu, sau dacă nu, te învăț eu ce înseamnă să fii soție! Ba mai mult – o privi printre gene și o scutură de umeri – știi foarte bine la ce mă refer, nu-i așa?

Pendula bătu ora unsprezece și jumătate, iar ei scoteau flăcări pe ochi. Frances se luă cu mâna de stomac, fiindcă durerea pe care o resimțea părea că are o sursă palpabilă. Cabel își coborî mâinile și ținu pumnii strânși până ce i se albiră încheieturile degetelor, de parcă își înfrângea o pornire de a o lovi. Fără să mai spună nimic, Frances urcă scările treaptă cu treaptă, apoi se retrase în liniștea camerei sale, ca un robot nesimțitor.

A doua zi trecu, iar scurgerea timpului părea o veșnicie. Nici măcar sculpturile fine în jad pe care le primise la magazin nu o mai puteau bucura. Stătea la fereastră și mângâia un medalion, absentă, iar mintea i se îndrepta spre casa de pe deal. Își simțea ochii seci și roșii după o noapte de nesomn, dar după ce închisese ușa cu o seară înainte, nu reușise să ațipească niciun minut. Ușa dintre ei rămăsese deschisă ca o sfidare, iar în final reuși să o „încuie” cu un scaun așezat chiar sub clanță. Avusese mulțumirea că îl aude plimbându-se prin cameră, trântind sertarele, fără să-i pese de musafiri, cu atât mai puțin de soția care dormea în camera alăturată. Cel puțin, realiză Frances, îi păsa de ea, câtuși de puțin. Cina era stabilită irevocabil la ora șapte, iar Frances nu mai avu cum să-și pună în evidență temperamentul. Dimineața se duse direct în bucătărie când o auzi pe Hazel făcând zgomot, îi spuse ce avea de făcut,

ignorându-i privirile răutăcioase. Apoi se duse să-și ia haina, intenționând să scape de Cabel. Planul îi fusese dejucat. El apărui în capul scărilor și-i spuse că Miriam mergea cu el și cu Ed.

— O să rog secretara să o primească după prânz, iar după aceea vom vedea ce se poate face, poate să se ducă la cumpărături cu ea, sau mă rog, ce faceți voi, femeile când sunteți într-un oraș străin. Păcat că tu ești ocupată.

— Da, nu-i așa? remarcă ea rece, îmbrăcându-și pardesiul. Se gândi, nici măcar nu știam că are o secretară, deși numai un prost ar fi crezut contrariul.

— Te descurci pentru diseară? întrebă el politicoș, iar ea spuse:

— Da, mulțumesc. Se uită unul la celălalt câteva momente, apoi Cabel se îndreaptă spre sufragerie. Frances ieși. Nici măcar nu o întrebasese dacă luase micul dejun... și nici nu-l luase. Nu o întrebasese nici dacă dormise bine... Desigur că i-ar fi răspuns că nu; după cearcănele pe care i le observase Frances pe sub ochi, se putea deduce că nici el nu dormise prea mult.

Of, Doamne, își spuse ea când porni mașina și coborî dealul, de ce nu pot să las toate să vină de la sine? De ce îngheț de fiecare dată când e lângă mine? După acte s-ar părea că avem o șansă, dar parcă înnebunim amândoi când suntem împreună mai mult de cinci minute!

Asta fusese de dimineață. După-amiază trecuse ceva mai bine, fiindcă vânduse un scrin din secolul al nouăsprezecelea, din lemn de Zelkovia, unui colecționar din Southern Pines, care promisese să revină cu soția, care colecționa tabachere, îi veni mai ușor să ceară după-amiază

liberă. Când îi spuse doamnei Macheris că încă nu apucase să plece cu soțul ei în luna de miere, aceasta îi dădu liber și luni, dacă voia. Pe drum spre casă i se făcu groază de petrecere, dar ideea călătoriei din weekend parcă accentua și mai tare grijile. Recunoscu în sinea ei că de-abia aștepta să fie singură cu Cabel undeva, departe de locurile cunoscute.

Poate că nu era prea târziu. Dacă ar fi avut măcar o presimțire că sentimentele lui mergeau ceva mai departe de conveniență și de pasiunea de moment poate că și-ar găsi curajul să-i spună ce simte pentru el.

CAPITOLUL 9

Numai faptul că Miriam era cea care putea să o vadă pe Frances jucându-și rolul o ajută să reziste mai bine din momentul plecării de la magazinul Bronze P'ou și până la sosirea primilor oaspeți. Era sfârșită de oboseală; atât din cauza tensiunii, cât și din pricina lipsei de somn, iar jumătatea de oră pe care o mai avu la dispoziție ca să bea un pahar de Madeira o ajută prea puțin în acest sens.

Cabel venise pentru prima dată mai repede de la birou și îi întreținu pe musafiri, dându-i timpul necesar pregătirilor. Frances dădu o importanță majoră toaletei și alese o rochie albă de jerse, simplă, iar ca podoabe își lăsă verigheta pe deget, inelul de jad și o pereche de cercei din aur. Se machie cu grijă, pentru a ascunde cearcănele de sub ochi, dar nimic nu-i putea ascunde nota de amărăciune din privire. Când se parfumă, speră ca aroma să-i dea un aer sofisticat, decât să-i scoată în evidență vulnerabilitatea pe care o simțea în acele clipe. Scutul devenise foarte fragil. Doyle veni cu Olivia, iar Patsy sosi odată cu ei, puțin înaintea celorlalți. Se uită dezamăgită la rochia lungă a Oliviei, care se vedea pe sub mantoul de catifea și apoi privi propria-i rochie.

— Draga mea, arăți groaznic, spuse Patsy cu voce tare, în timp ce-și scotea pardesiul și dădea mâna cu Cabel. Nu i se adresase lui, iar Frances râse forțat când Doyle îi aminti că era vorba de doi tineri căsătoriți, iar Olivia o privi glacial.

Frances ar fi căzut de-a binelea la capitolul rezistență, dacă inspiratul Cabel nu le-ar fi luat pe cele două doamne de braț, ca să le conducă în sufragerie. Frances îi spuse lui Doyle unde să-și lase haina.

— Mamă, dar în ce casă simandicoasă ai aterizat, Frances. Nu mă miră că nu ai avut timp pentru un comis-voiajor care se luptă din greu.

— Nu fi copilăros, Doyle. După câte îmi amintesc, tu m-ai uitat imediat ce ai pus ochii pe Olivia Dawson, așa că nu plânge cu lacrimi de crocodil. Hai să bei ceva.

Dintr-odată se simți stăpână pe situație. Totul va fi în regulă, atâta vreme cât rudele ei guralive vor fi discrete. Seara trecu pașnic. Surorile ei și soții acestora sosiră cu mătușa Helen și cu unchiul Jerrold, iar Sean și unchiul Jerrold discutau despre echipa Duke, în timp ce Jean, Kay și mătușa Helen stăteau de vorbă despre generația tânără. Kay și Jean aveau amândouă câte un copil mai mic de cinci ani și, cu toate că Frances îi adora pe amândoi, ar fi fost mai mulțumită dacă nu s-ar fi discutat despre fiecare îmbucătură pe care o luau și despre fiecare cuvânt pe care l-au rostit. Patsy stătea de vorbă cu Ed Moultrie, iar Cabel se întreținea cu Olivia. Frances îi privea insistent pe amândoi, stând în fața șemineului. El era foarte elegant, deși nu făcea niciun efort să placă, în costumul său negru, cu o cămașă și o cravată sobră. Purta niște butoni simpli, iar de la el, Frances își îndreptă privirea spre strălucitoarea brunetă care părea foarte interesată de ce i se spune. Olivia Dawson ar fi atras atenția oricărui bărbat, recunoscuse ea dezgustată.

Rochia albă cu care era aceasta îmbrăcată, îi eclipsa toaleta lui Frances, iar colierul pe care-l avea la gât era deosebit de fin. De-abia când se așezară la masă, Frances se relaxă. Vinul de Madeira pe care-l băuse cât făcuse baie, plus paharul pe care i-l pregătise Cabel când coborâse ajutoră amândouă, la fel cum o liniștise și conversația cu familia, care nu observase tensiunea care o stăpânea.

Sufrageria era luminată difuz, vocile se amestecau plăcut, iar atmosfera era aceea din secolul trecut. Masa lungă, din lemn de nuc, simplă, și scaunele nepretențioase, erau, după părerea ei, distinse. Era mândră, de dragul lui, de efectul plăcut, dat de serviciul de porțelan chinezesc, de tacâmurile de argint și de paharele de cristal, iar Frances se gândi cum ajunsese el să dețină atâtea lucruri de valoare.

Nu era vorba că nu și le-ar fi permis. Nu vorbiseră niciodată despre standardul său financiar, dar era evident că prin funcția pe care o avea câștiga îndeajuns ca să-și satisfacă gusturile, fără ostentație. Mulți alți burlaci înstăriți pe care ea îi cunoștea și-ar fi construit o piscină în casă, un teren de tenis sau o saună; oricum, măcar o baie imensă, tot și-ar fi făcut.

— Hmmm? se întoarse ea în prezent ca să-i răspundă lui Sean la întrebare, apoi recăzu în lumea ei de gânduri și simți o privire ațintită asupra ei. Se uită în cameră și văzu ochii Oliviei îndreptându-se din direcția ei în altă parte, cu un ușor zâmbet misterios pe buze. De câteva ori în timpul mesei, Frances îi surprinse din nou privirea malițioasă și ironică, iar când se ridicară de la masă pentru a bea cafeaua în salon, Frances căzu iar pe gânduri. Musafirii se împărțiră pe grupuri mici, iar Frances, care stătea lângă serviciul de cafea, îi privea pe toți și putea să se gândească la ce dorește. Era mulțumită că toată lumea vorbea cu glas scăzut, deci totul era în ordine. Milo, soțul lui Kay îi spunea lui Cabel despre rasa de setter englezesc care câștigase toate premiile la concursurile din anii '60, insistând că Mollie avea exact culoarea, mărimea și forma unui câine de rasă și spunându-i că și el avea de gând să caute un câine asemănător, când se va hotărî să adopte un cățeluș. Patsy

vorbea cu Ed despre grădinărit, deși, cu siguranță că el nu se ocupa de așa ceva la Chicago, iar Helen îi povestea lui Sean despre fiica unui prieten al lui Jerrold. Olivia trona pe un scaun cu spătar înalt, stil regina Anne și se uita la Cabel, sorbindu-l din priviri. Frances puse cana pe masă cu un gest brutal. Hotărându-se să pară civilizată, merse și se așeză pe un scaun care semăna cu cel al Oliviei.

— Domnișoară Dawson, v-am tot admirat colierul. Pare lucrat de mână și mă întrebam dacă pietrele sunt aduse din Carolina de Nord. Tatăl meu era expert în pietre prețioase și a găsit odată niște exemplare desăvârșite de turmalină, pe care am dorit mereu să le transform într-o bijuterie asemănătoare. Olivia ridică mâna de un alb perfect și atinse aranjamentul de pietre strălucitoare frumos încastrate în aur. Se aplecă și spuse pe un ton glumeț, scăzut:

— Draga mea, nu știu de unde provin. Le-am primit cadou. Se uită în direcția lui Cabel care discuta cu Ed Moultrie, cu Milo și cu soțul lui Jean, Shelby. Noi am considerat... mă rog eu cred că jadul, este piatra care zăgăzuiește apele, nu-i așa? Se uită cu înțeles la Frances și la inelul ei. Mie îmi plac acestea, deși sunt safire, nu turmalină. Cel ce mi le-a dăruit nu s-ar fi gândit să-mi ofere o piatră de valoare inferioară. Frances făcu eforturi ca să reziste în continuare. Spusese tot ce se putea spune, fiindcă Patsy o luă deoparte înainte de a pleca și-i spuse că, în sfârșit, se maturizase.

— Ești perfectă pentru casa aceasta, Fancey Ann și nu mă miră că un bărbat precum Cabel a ales ce trebuia. Nici dacă m-aș fi străduit, nu ți-aș fi putut găsi ceva mai pe măsură. Soții Moultrie urcară să se schimbe, iar Frances îl așteptă pe Cabel să intre în casă după ce o scosese pe Mollie

la plimbare, apoi se duse și ea în cameră. Se sprijini de albul rece al panelului ușii și închise ochii fiindcă durerea o inundase în valuri.

Ce mai e nou? Știai care e statutul Oliviei când te-ai măritat cu el. Un bărbat nu se însoară cu amanta lui, dar asta nu înseamnă că nu are nevoie de o soție ca paravan. Dar chiar să o aducă aici și să o expună în fața lui Patsy și a surorilor ei... Iar colierul acela! Au cumpărat oare intenționat safire și jaduri? Cabel îi oferise ei rămășițele alegerii celeilalte?

Scoase inelul de pe deget și-l azvârli în cameră. Nici măcar nu avusese pretenția să-i cumpere un inel de logodnă, dar să i se ofere unul pe care l-a refuzat o altă femeie, era deja prea mult. Frances adormise când urcă și Cabel. Era și el epuizat și, cu toate că Frances deschisese ochii când auzise ușa, se mișcase în pat când cineva o atinse pe umăr, dar până la ziuă uită totul, așa cum se uită ceața care se ridică peste râu, când răsare soarele.

Mai rămăseseră exact patruzeci și șapte de minute până la plecarea soților Moultrie spre Chicago. France și Cabel urmau să ia și ei avionul spre Miami, apoi spre Nassau. Frances mai mersese cu avionul când vizitase câteva insule din Carolina și Georgia, dar niciodată apa nu i se păruse atât de albastră ca acum când decolaseră din Miami. Când văzu nuanța de jad a apelor care înconjurau recifele, Frances puse automat mâna pe verighetă. Luase și inelul cu jad, dar nu putea să-l pună pe deget; în același timp nu o lăsase inima să nu-l ia cu ea. Nu avusese timp să discute cu el despre inel și nici nu avea vreo idee cum să abordeze problema, fiindcă la plecarea din Durham-Raleigh, încă din aeroport, el se cufundase în teancul de hârtii din servietă și nu se dezlipi de

ele decât când ajunseră în Atlanta. Atunci o întrebă ce haine își luase cu ea. Frances îi răspunse scurt, apoi amândoi își îndreptară privirile în altă parte fiindcă tensiunea dintre ei se accentuase și devenise ca o prezență vie. La fel de repede cum făcuse rezervările pentru zbor, el o conduse prin biroul vămii și al controlului pașapoartelor. Apoi luară un taxi, iar Frances avea în fața ochilor o imagine caleidoscopică în care vocile și râsetele se amestecau cu cămăși colorate și pălării de paie, în strălucirea soarelui cald. Oare nu e acesta același soare care strălucește și în ținutul Chatham din Carolina de Nord?

După reacția de la început, în care evitase privirile lui Cabel, spre amuzamentul acestuia, Frances descoperi că șoferul de taxi nu era mai sinucigaș decât marea lor majoritate, fiindcă traficul se derula atât pe partea stângă, cât și pe cea dreaptă, conform regulilor locale. Cabel era foarte amabil și acesta era un semn bun, iar Frances îi prețuia comportamentul, în ciuda oricărei logici. Când o cuprinse ușor de umăr în timp ce îi arăta un peisaj deosebit, la o distanță apreciabilă de drumul îngust și prăfuit, Frances nu făcu niciun gest de a-l refuza.

— Mă bucur că acum guști prima dată din deliciile insulelor Bahamas, spuse el când treceau pe lângă un zid de calcar înconjurat de șiruri de palmieri zvelți. De obicei prefer ceva nou, când am timp, dar mama stă aici de mai bine de o lună și e nerăbdătoare să te cunoască.

— Mama ta! tresări ea, trăgându-se de sub ocrotirea brațului așezat nonșalant pe umărul ei. De ce nu mi-ai spus? Cabel făcu o grimasă, dar ea nu reuși să o descifreze; nu era în apele lui! Faptul că acest bărbat enigmatic, adesea exasperant, cu care se măritase în asemenea grabă, se găsea

într-o stare de confuzie, o dezarma complet, așa că nu mai scoase un cuvânt până ce ajunseră la hotel.

Venise aici cu gândul de a-i spune ce părere are ea despre un bărbat care-și flutura amanta pe sub nasul soției și a familiei acesteia, dar în ultimele zile totul i se păruse atât de ireal – de fapt, ca tot ce se petrecuse până acum între ei.

— O să stăm de vorbă după ce mergem în cameră și ne răcorim cu o băutură care neapărat trebuie să conțină și rom. Eu aș fi preferat să stăm pe una dintre insule, dar mai ai puțină răbdare... Stăm numai în weekend.

— Uite, Cabel, nu sunt un călător blazat. Sincer, încă încerc să scap de imaginea hotelului *Miami International*, așa că o fărâmă de ospitalitate locală nu mă plictisește deloc. Mama ta stă la acest hotel?

— Oh, Doamne, nu! spuse el plătind taximetristului, apoi îi făcu semn hamalului să le ia bagajele, după care intrară în holul răcoros. Mama stă în Insula Paradisului.

Am venit să o vedem, dar nu trebuie să stăm aproape de ea. Când o vei cunoaște, îți vei da seama la ce mă refer. Vocea îi deveni posacă, iar Frances îl privi cu suspiciune. Dar spunând „mai târziu” vorbise serios, iar acum ea îl urmă la recepție, apoi în apartamentul elegant pe care-l aveau rezervat. Florile erau minunate. Mai ștergeau puțin din efectul impersonal al obișnuitelor lanțuri de hoteluri gigantice. Oricum, acest hotel era ceva deosebit, iar Frances se plimbă prin toate încăperile, deschizând ușile, privind pe fereastră, apoi ieșind pe balconășul intim care era numai al lor. Apartamentul avea un dormitor, cu două paturi duble, dar ea se gândi că soțul ei va dormi pe canapeaua din sufragerie.

Dacă nu o va face el, atunci ea o va alege cu siguranță!

— Am comandat ceva de băut. Dacă vrei, fă un duș și schimbă-te mai întâi. Mama va veni la cină... cu actualul ei soț, mi-e teamă. Pe acesta nu l-am cunoscut, așa că nu pot garanta nimic, dar... mă rog, du-te și fă duș. O să discutăm la un pahar de punch cu rom. Așa făcură. Frances se schimbă într-o rochiță subțire, galbenă și așteptă, încântată de abundența de flori și de vegetația din jurul hotelului. Afară, la distanță, se vedea un poster cu marea care licărea în lumina soarelui, și plaja vălurită, cu nisipul ei galben. Cabel ieși prin ușa glisantă pe balcon, iar pe păr îi străluceau picături de apă. Se îmbrăcase cu niște pantaloni albi, ușori și cu o bluză neagră din tricot; se așeză lângă ea și luă paharul.

— Mama, spuse el pe un ton șovăitor. Își țuguie buzele și ridică sprâncenele. Mă rog, în caz că nu ți-am spus, mama ne-a părăsit când eu aveam cinci ani. Nu am mai văzut-o până la începerea liceului, iar după aceea, cred că în total de vreo șase ori. Oh, țineam legătura. Când a murit tata, mama a dorit să vină, dar era în México, divorța și... mă rog – ridică din umeri – nu a mers. Acum o văd după patru ani.

— Dar cum a aflat de mine? întrebă Frances și mai uimită decât fusese vizavi de atitudinea lui față de propria mamă.

— Am sunat-o să-i spun că ne căsătorim... nu ca să o invit, înțelegi. Surâsul lui sardonice îi întoarse privirea spre cerul de culoarea corailor. Doamne, acum mi le imaginez pe mama și pe Patsy schimbând impresii despre sfânta legătură a căsătoriei. Frances se crispă la auzul aluziei la adresa familiei sale, dar el o liniști.

— Nu aș fi supus-o pe Patsy la supliciul de a o vedea pe

mama pentru nimic în lume, Frances. Nici pe tine, dacă nu aş fi avut timp să te pregătesc.

— Dar de ce acum? întrebă ea, gândindu-se că mariajul lor ajunsese la punctul mort. El ridică iar din umeri.

— Mai devreme sau mai târziu trebuia s-o cunoşti, cred. E mai bine să scapi acum.

Măcar atât îi datorez. Ea mi-a dat prima gustul asupra semnificaţiei căsătoriei, văzând-o împreună cu tata, când eram prea tânăr ca să-mi dau seama ce se întâmplă, apoi l-am văzut pe tata încercând imposibilul, pentru a-şi reveni din cauza ei. Frances simţi că i se ridică părul de pe ceafă şi auzi râsete, muzică şi claxoane. Se simţea de parcă era altcineva; nu acea Frances care urcase dealul spre casă adunând ierburi de pe câmp, porumb şi tutun, cu puţin timp în urmă.

— La ce te gândeşti? o întrebă Cabel pe neaşteptate.

Ea îi spuse, adăugând că era genul de provincială îndărătnică.

— O să te fac de ruşine. Vreau să mă uit la toate, să gust, să miros şi să mă asigur că nu e făcut din plastic. Imaginează-ţi flori de mărimea aceasta, în acest anotimp! E... e indecent! Cabel râse şi tensiunea parcă se mai risipi, iar ea îşi dădu seama pentru prima dată că relaţia dintre el şi mama lui era, într-adevăr, una tensionată.

Poate că el credea că nu mai e afectat de prezenţa ei, dar Frances îl citea pe acest bărbat cu care se măritase şi avea oarecare dubii acum. Numai Dumnezeu ştia că nu mai dorea să încerce să-i sondeze sufletul, dincolo de înfăţişarea fermecătoare, acum când se hotărâse să-l părăsească de îndată ce vor ajunge acasă. Din această cauză, deşi el îi

spusese că se săturase, lucru care o încurca și mai tare, acum stabilise o întâlnire cu mama de care se simțea înstrăinat.

— Mai avem o oră și jumătate până la cină, dacă vrei, culcă-te, îi propuse el.

— Hmmm, nu știu. Cred că e mai bine să stau aici și să admir apusul soarelui.

— Cum dorești. Eu trebuie să dau niște telefoane, așa că, scuză-mă.

În apartament se găsea un telefon, dar Cabel preferă să sune din altă parte și Frances se întreba dacă nu cumva încerca să o pregătească pe mama lui pentru întâlnire. Până la urmă se întinse pe pat și trase un pui de somn până ce se făcu ora pregătirilor pentru cină. Era destul de ciudat să facă baie și să se schimbe, când îi despărțea numai o ușă și baia, iar Frances făcu câteva comentarii asupra cazării. Cu siguranță că mama lui Cabel va dori să le vadă camera, iar el o pregătea pentru întrebările incomode. Deși nu-i plăcea, Frances se îmbracă din nou în rochia albă de jerse, fiindcă nu-și adusese ceva mai potrivit pentru o stațiune de vară. Își punea cerceii de aur când Cabel se plimba prin dormitor îmbrăcat cu lenjeria albă, sexy, iar ea se întreba dacă va reuși vreodată să se dezobișnuiască de el.

— Unde ți-e inelul, întrebă el, oprindu-se în fața ei. Ea se uită la imaginea lui reflectată în oglindă. Nu era timp pentru comentarii asupra inelului de logodnă, acum când erau așteptați de cineva peste câteva minute.

— Eu... cred că e în casetă.

— De ce nu-l porți?

Nu-i putea evita ochii insistenți și se trezi mormăind ceva despre faptul că nu se asorta cu nimic. Cabel îi spuse

ferm să-l pună în deget.

— Zău, cred că pot să-mi aleg și singură bijuteriile, fără sfaturile tale, spuse ea pe un ton răstit, chinându-se să-și încheie cerceii.

— Lasă-mă pe mine, zise el morocănos, luându-i cerceul din mână, apoi îi aplecă ușor capul într-o parte. Atingerea lui era electrizantă, mai ales în acel loc sensibil din spatele urechii, iar când reuși să-i fixeze șurubul și începu să rotească cerceul cu degetele, mângâindu-i ceafa, ea se înfioră.

— De ce nu-l porți, Frances? dori el să știe.

Nu putea decât să-i răspundă. Când îi spuse că refuză să poarte un inel pe care îl cumpărase inițial pentru altă femeie, degetele lui i se înfipseră în umăr cu o forță care urma să-i lase precis semn a doua zi.

— Doamne, nu-ți nimeresc orificiul, ce faci? zise el enervat.

— Cabel, mă doare!

— Ar trebui să te strâng de gât, o amenință el, dar eliberă strânsoarea. Ce naiba, de unde ți-a venit ideea că am cumpărat inelul pentru altcineva?

— Mă rog, să zicem că am auzit chiar din gura persoanei! încercă să facă o glumă, ca să mascheze suferința și amărăciunea, dar Cabel o răsuci cu fața spre el și o privi ca și când ar fi vrut să-i smulgă adevărul de pe buze. Frances își luă inima în dinți și-i spuse: Prietena ta... Olivia spunea că amândoi v-ați gândit că jadul e mai potrivit, apoi ea a ales safirele. Cred că te-ai gândit că era păcat să fi dat banii degeaba pe jad, după ce ea a ales colierul. Zău, Cabel, mi-ar fi ajuns doar verigheta. De fapt, aș fi fost mai mulțumită fără

nimic, dacă vrei să știi adevărul! Încheie ea furioasă, dar vocea îi trăda amărăciunea. El își trecu mâinile prin păr și se întoarse cu spatele, expirând parcă aerul menținut în plămâni prea mult timp.

— Of, Doamne, ce moment ți-ai ales. Ce montaj perfect, nu-i așa? scrâșni el din dinți, cu o privire greu de interpretat. Uite, Frances, dacă pentru tine contează, eu...

— Dar nu contează! îl întrerupse ea, simțind un nod în gât. Nu contează deloc, așa că de ce faci un caz federal din asta? Dacă tu crezi că arăt ca o rudă săracă fără multe bijuterii, atunci oferă-mi o floare. O să mi-o pun la ureche! Să vedem – merse ca furtuna în celălalt capăt al camerei și se întoarse cu spatele ca să nu i se vadă lacrimile din ochi – care e urechea pentru o femeie măritată? Dar nici asta nu se potrivește, nu? El explodează.

— Frances, taci! Vino aici ca să...

— Oh, în sfârșit, nu mai ai argumente, nu? îl tachină ea. Îți amintești ce spuneai despre...

— Țin minte ce am spus, bine, mormăi el, numai că nu am spus îndeajuns!

Cred că a venit timpul să punem lucrurile la punct, Frances McCloud! Veni spre ea, dar Frances se trase înapoi, temându-se de ceva mult mai periculos. Nu am timp să mă cert cu tine, dar pentru asta am timp îți promise el și o prinse de încheietura mâinii, apoi o luă brusc în brațe. Nu mai era blând, ci mânios peste măsură. Îi aplecă brusc capul pe spate și o forță să deschidă gura. Deschide gura.

Frances. De data aceasta nu ai să mă mai refuzi, dacă-ți dai seama ce e bine pentru tine!

— Oh, acum am trecut la amenințări? M-ai mai

amenințat odată când mi-ai propus să vin cu tine în călătoria asta, iar dacă-ți închipui că-ți merge cu mine așa cum îți merge cu... una din femeile tale, ar fi bine să te mai gândești! El o strivea în îmbrățișarea lui dezlănțuită, iar forța lui masculină deveni o certitudine pentru Frances; era întărită, deși opunea rezistență, iar slăbiciunea ei ar fi putut fi spulberată ca o frunză în calea furtunii. Ca prin minune, vocea lui se inocula în simțurile ei ca ciocolata peste o prăjitură. Frances își dădea seama că strânsoarea devenise pătimașă.

— Nu vreau să te ameninț, ca pe o femeie de-a mea, Francey. Vreau să te tratez ca pe soția mea, șopti el, în timp ce o mângâia. Își coborî buzele spre gura ei, încet, iar ochii scânteietori îi interziceau să-l refuze. Gurile lor se întâlneau, așa cum soarele mângâie petalele unei flori care se deschide vulnerabilă, fără rezistență. Frances cedă senzațiilor propriului trup, iar atingerea lui devenise irezistibilă; formele ei unduioase se mulau pe carnea lui puternică, excitată.

Cabel își plimbă degetele prin părul ei, apoi îi mângâie urechile, sânii și șoldurile, iar palmele i se opriră sub rotunjimea feselor. Telefonul sună și rupse tensiunea emoțională care-i ținuse suspendați în timp și spațiu, iar ea se ghemui la pieptul lui cu un geamăt de-abia perceptibil.

— Oh, Doamne, șopti el dând-o într-o parte cu mâinile tremurând. Era atât de vulnerabil în fața ei, iar acum își dădea seama că se forța căutând să-și păstreze controlul. Când traversă camera și urlă în receptor, Frances se sprijini de comodă, capul îi căzu în față și încercă să-și potolească inima. Nu mai plânge pentru luna de pe cer, se ruga ea de inima ei. Ce-ți oferă el nu e îndeajuns și e mai bine să rămâi

așa, fără să cunoști suferința și ce înseamnă să tânjești după el o viață întreagă. Doar un sărut și Cabel se joacă deja cu simțurile tale; numai Dumnezeu știe ce ar însemna să te faci să-l iubești în adevăratul sens al noțiunii!

Katherine McCloud se prezentă ca o adevărată surpriză. Frances se întrebă dacă reținuse toate numele ei, iar mâna pe care i-o întinsese întâlnește pe cea a bătrânei cu o manichiură perfectă, pe care și-o retrase cu un gest rapid.

S-au întâlnit în holul hotelului și au mers la un restaurant din apropiere, iar Frances avu destul timp să o studieze, în timp ce aceasta discuta ceva cu fiul ei. Avea în jur de cincizeci și cinci de ani, deși părea că fusese foarte tânără când îl născuse pe el. Nu-și arăta vârsta, iar concluzia lui Frances era că suferise o intervenție chirurgicală plastică, lucru care-i dădea feței un aspect de mască; de asemenea se vedea că femeia urma tratamentele cosmetice cele mai scumpe din câte există. Haina de vizon, iar culoarea acesteia se potrivea foarte bine cu aceea a părului ei, deși vremea era călduroasă. Hainele pe care le purta erau, după părerea neavizată a lui Frances, făcute la cei mai buni croitori și îi mascau foarte bine silueta subțire, lipsită de forme feminine. Mai târziu află că, din nefericire.

Katherine se luptase ani de zile cu alcoolismul, din pricina căruia slăbise foarte mult, dar rămăsese strălucitoare. Frances rămase uluită de femeia pe care o întâlnise pentru prima dată.

Tony Beal avea în jur de patruzeci și ceva de ani, bea și mânca bine, și se părea că se ocupa și cu multe altele. Spuse că petrecuse ultimele opt nopți într-un cazinou și fața îi trăda oboseala, apoi îi făcu cu ochiul lui Frances spunând că se bucura că-și cunoștea noua familie. Dezgustul lui Cabel

pentru acest bărbat era cu greu deghizat, iar în următoarele ore crescuseră pe măsură ce Tony devenea din ce în ce mai familiar cu nora sa. Era greu de judecat reacția lui Katherine la flirtul soțului ei, fiindcă ochii de culoarea jadului, identici cu cei ai lui Cabel păreau veseli și amuzați de lumea înconjurătoare.

Ajunseră la sfârșitul mesei copioase și condimentate. Frances gusta bananele pe care i le recomandase Cabel, în timp ce soții Beal mai luaseră câte un pahar de băutură, apoi erau gata de plecare. Mai mult decât gata, fiindcă o cunoscuse pe Katherine, iar acesta fusese scopul principal al călătoriei. Întâlnirea îi lăsase un gust amar, amestecat cu regretul pentru Cabel și mama lui. Katherine Beal era una dintre persoanele foarte nefericite pe care le cunoscuse vreodată, iar el...

ei, oricât de mare i-ar fi fost suferința pentru că mama lui îl părăsise, sentimentul se cuibărise într-un colțișor al sufletului și în locul lui se așternuse o voință de fier și un grad de bună-cuviință care nu puteau dezvălui cât de mult îl afectează comportamentul unei femei față de el.

În ritmul chitarelor electrice și al tobelor ieșiră în aerul răcoros al nopții. Tony se oferă ca a doua zi să-i arate piața cu obiecte din pai, arcada cu magazine și cazinourile, în timp ce Cabel putea să stea de vorbă cu Katherine în liniște, dar Frances refuză imediat, fără să-i ceară părerea lui Cabel. Își spuseră noapte bună, iar Cabel o invită la o plimbare pe plajă înainte de culcare. Fermecată de frumusețea insulei, Frances ezită.

— Poate că ar fi mai bine să o lăsăm pe mâine, propuse ea. El o luă de mână și o conduse spre un taximetrist negru care se sprijinea de aripa mașinii.

— Poate că tu poți să dormi după o asemenea masă, dar eu voi avea un coșmar după salata aceea de moluște. Chestia aia avea culoarea prafului de pușcă.

Frances surâse.

— Era bine condimentată și mi-a plăcut. Ai mâncat vreodată salată de scoici de râu la Hatteras? Are aproape la fel de mult piper... Acolo nu se pune lapte, ci se amestecă sosul de scoici cu ceapă, cartofi și felii de șuncă prăjită... și cu scoicile, desigur. Discutară despre mâncare, dar Frances nu se gândea la ce mâncaseră; i se părea că nici el nu era prea interesat de bucătăriile diferitelor restaurante. Cabel își înlănțuise degetele cu ale ei, iar după ce plăti șoferului și își luă rămas bun de la el, acesta le ură noapte bună pe un ton insular, melodios. Frances bănuî o notă de amuzament în glasul lui. Nu vorbiră de Katherine. Rămaseră tăcuți până ce ajunseră pe malul apei, desculți, iar căldura nisipului le mângâia picioarele ca o invitație insinuantă de a se întinde pe plaja primitoare.

— Privește-mă, Frances, șopti Cabel pe fundalul clipocitului valurilor.

Ea îl ascultă și ridică ușor capul, iar lumina lunii i se așternu pe față. Dacă ochii lui ar fi putut citi, ar fi recunoscut ce se petrecea în inima ei, fiindcă nu se mai putea preface în aceste momente; noaptea, insula, parfumul îmbătător al florilor exotice – toate se combinau cu atracția lui pentru ea. Frances îl privi și și-ar fi dorit să o sărute. Văzu că el nu se mișcă, de parcă era în căutarea unui răspuns din partea ei; Frances i-ar fi răspuns da din toată inima, dacă ar fi fost întrebată, dar intenționat rupse tăcerea:

— Poate... poate că ar fi mai bine să ne întoarcem la

hotel, șopti ea nesigură.

— Cred că ai dreptate, spuse el răgușit, dar ochii îi dansau pe părul ei, pe buze, pe trupul ei. Da, hai să mergem înainte de a... Spre dezamăgirea ei, Cabel se ridică și porniră în direcția de unde veniseră, iar ea privi înapoi, cu regret, la spectacolul lunii care se oglindea în apa liniștită, apoi urcară într-un taxi.

La recepție aveau un mesaj și două telefoane pentru domnul McCloud, iar Frances se întreba dacă nu cumva Katherine voia să mai vorbească în seara aceasta cu el. Să nu fie așa, se ruga ea în gând.

Să nu plece acum, când independenta Frances s-a predat, în sfârșit, farmecului insulei. Era inevitabil; știa că, oricât de greu i s-ar fi părut de acceptat, în această noapte avea să devină doamna McCloud, cu ființa și cu numele.

Fără să se gândească la cenușa de mâine, Frances lăsă flacăra să se înalțe. Cabel închise ușa camerei. O atinse pe obraz... ușor, dar îndeajuns ca să ațâțe dorul înăbușit atâta vreme. Sărutul lui era ca o subminare a simțurilor ei amețite, apoi se accentua, de parcă ar fi dorit să-și lase amprenta asupra ei pe vecie. El își înălță privirea și surâse. Ochii lui erau nespuse de întunecați, iar când o conduse în dormitor și începu să-i descheie nasturii de la spate, trăgând fermoarul ca să-i elibereze brațele de rochie, Frances se lăsă ușor pe spate și simți bărbăția lui excitată. Într-o secvență senzuală, lentă, ireală, ajunseră pe pat, rochia îi căzu, alunecându-i pe șolduri, apoi cămașa lui Cabel zbură prin cameră. O lipi de corpul său cu o privire pătimasă care-i pârjoli simțurile, deși flacăra ei ardea la fel de tare.

— Stinge lumina, dragule, șopti ea, captivă sub puterea

lui.

— Vreau să te privesc când facem dragoste. Vreau să-ți văd ochii ca de jad topindu-se când te ating... aici și aici... Cuvintele îi fură urmate de săruturi scurte, tandre pe carnea ei care se înfiora sub buzele de foc. Mângâie-mă, draga mea, spuse el gemând, apoi îi luă mâinile și le lipi de piept.

Degetele ei se încurcară prin părul aspru de pe pieptul lui, apoi coborâră încet, în jos, spre buric. Cabel era la apogeul plăcerii. Instinctul îi conducea mâinile lui Frances – purul instinct, născut din iubirea pentru bărbatul pe care, fără voia ei, îl dorea.

— Doamne, cum ai învățat să tulburi un bărbat într-atât? spuse el încet, apoi ridică ușor capul. Mă ucide atingerea ta, gemu el. Frances nu putea să mai raționeze, mai ales să vorbească, dar pe măsură ce cuvintele lui i se întipăreau în memorie, rămase nemișcată. Era tulburată, iar rațiunea se lupta cu pasiunea animalică. Șopti imperceptibil:

— Dar, Cabel, nu am învățat niciodată... eu... eu... știu doar. Ca și când vocea ei i-ar fi spulberat și ultima fărâmbă de control, el se așeză deasupra ei, implorându-i trupul molatec să-l asculte pe al lui, apoi ea îl privi șocată, se auzi un țipăt scurt, ca al unei păsări rănite – și toate fură înghițite de pasiunea ireversibilă. Mâinile lui o țineau acum altfel, spațiul dintre ei se spulberase, iar acum urmă o cădere care-i lăsă pe amândoi pe jumătate conștienți, unul în brațele celuilalt.

Câteva ore mai târziu telefonul îi trezi. Frances se răsuci pe o parte și simți o durere în corp, iar el tresări.

— Mmmm, iubito? murmură el, mângâind-o, dar se auzi din nou soneria stridentă și el se ridică bombănind și răspunse:

Frances îl devora cu privirea și-l văzu cum își îndreaptă umerii, apoi închise ochii reținând senzațiile de mai devreme. Vocea lui îi dădu de înțeles că era contrariat de telefon.

— De unde ai știut... Nu! Nu pot să vin acum... Bine, atunci... da, peste o jumătate de oră. Așteptă. Toate erau atât de noi pentru ea, încât nu putea ridica bariera ca să-l întrebe ce se întâmplase, deși ar fi dorit să-i spună el însuși, nu să se închidă în sine... mai ales după noaptea care trecuse.

— Trebuie să ies, spuse el crispat, apoi dădu la o parte cearșaful și se ridică din pat. Era gol, iar imaginea trupului puternic și frumos o făcu să simtă un fior în centrul pântecului.

— Singur? Întrebă ea.

— Da. În timp ce el făcea duș, Frances se ghemui parcă spre a se apăra, încercând să rețină fragmentul magiei nopții cu el, dar era în zadar. El îi oprise orice tentativă de apropiere, la fel cum făcuse și în casa de pe deal. Așa se întâmpla acum, pe această insulă magică. Se prefăcu că doarme când el ieși din baie și i se păru că se bucură că merge singur, decepționând-o. Cabel ieși închizând încet ușa. Frances simți că se cufundă în abisuri, poate fiindcă rămăsese într-o poziție incomodă prea mult timp. Cât timp era în baie, spălându-se, se gândi la Katherine, care poate că-l sunase ca să se ducă la ea. Cineva trebuia să-l vadă... imediat. Putea fi Tony? Se consumase oare căsătoria numărul patru – sau cinci – chiar sub nasurile lor?

Nu avea niciun rost să ghicească. Cabel era cunoscut în Bahamas și putea fi oricine. Mai devreme dăduse câteva telefoane și mai sunaseră două persoane cât timp ei fuseseră

plecați. Poate că era vorba de afaceri.

Da, asta era! Erau afaceri, iar el nu amesteca afacerile cu intimitatea lor de-abia născută. Nici nu-și putuse imagina cât de tandru a putut să fie aseară, când constatase că ea nu era chiar atât de experimentată pe cât îl lăsase să creadă.

Acum nu mai era timp de întoarcere pentru niciunul din ei. Retrospectiv își aminti expresia de uimire, simți încă o dată îmbrățișările tandre care precedaseră valurile imediate de extaz. Se îmbracă într-o rochie verde, fără mâneci și se gândea să comande ceva de mâncare, când auzi o bătaie în ușă. Deschise și în prag o văzu pe Katherine Beal într-o rochie de mătase strălucitoare, gri-fer, care provenea cu siguranță de la Paris.

— Unde e Cabel? întrebă mama lui privind prin apartament.

Uimită, Frances făcu un pas înapoi ca să-i permită Katherinei să intre.

— Păi... mă gândeam că e cu tine, zise ea.

— Nu, de aseară, dar e mai bine. Bătrâna părea că se hotărâse să spună ceva. Se uită la ea și continuă: Frances, trebuie să stai de vorbă cu tine... singură. Putem să mergem undeva unde să nu fim deranjate?

CAPITOLUL 10

În cele câteva ore pe care le petrecu în avion, după ce îi deschisese ușa femeii mâhnite, Frances avu timp să rememoreze totul. Katherine intrase în cameră ca un animal rănit, iar Frances o întrebă dacă nu bea o cafea. Katherine se întoarse și întrebă scurt:

— Frances, îl iubești pe fiul meu? Întrebarea nu accepta niciun subterfugiu. Exista o lume de sentimente în spatele celor câteva cuvinte pe care reușise să le rostească.

— Da. Pentru toate păcatele mele, îl iubesc. Atunci se rupseră zăgazurile. Katherine reuși să-i spună cu lux de amănunte câte suferise în zilele nefericitei ei căsnicii, când avea de-abia optsprezece ani.

— Mac, tatăl lui Cabel... era cu douăzeci de ani mai mare decât mine și avea o bună poziție socială. De-abia se mutase într-o casă din Park Ridge, unde își adusese lucruri de acasă... Ai mei nu aveau nimic, înțelegi? El avea birouri în Loop, prietenii și cunoștințele care-l cunoșteau cu mult înaintea mea. Se opri ca să-și aprindă o țigară, iar Frances tăcu, fiindcă realizează nevoia sa de a se destăinui cuiva.

Eram prea tânără și neștiutoare în ceea ce mă privea, strigă ea îndurerată peste măsură. Îl iubeam pe acel bărbat mai mult decât orice pe pământ, mai mult decât pe copilul meu, dar nu mi-am dat seama decât când a fost prea târziu.

După a scurtă tăcere, Frances interveni:

— Și ce s-a întâmplat? Clipind des, de parcă s-ar fi întors dintr-o călătorie în timp, Katherine îi spuse pe nerăsuflăte povestea unui soț mult prea ocupat și a unei soții plictisite, legată de casă și de un copil mult prea devreme, care se temea că va pierde cele mai grozave lucruri pe care i

le putea oferi viața.

— Doamne, ce-mi păsa mie că porțelanul chinezesc era de cea mai bună calitate și că familia lui luptase în revoluție? Un actor frumos îmi apare, foarte vorbăreț și optimist, iar eu profit de unica șansă și fug fără să privesc înapoi – pregătită pentru o viață strălucitoare în Beverly Hills!

Numai că viața nu se dovedi deloc strălucitoare, iar biata Katherine mersese din deziluzie în deziluzie, terminând cu actualul soț care se însurase cu ea pentru banii pe care tatăl lui Cabel i-i lăsase din timpul căsătoriei. Aceștia fuseseră investiți, iar acum trăia din dobânzi, însă aceasta nu-i adusese fericirea.

— Frances, tot ce îți cer este să-l iubești pe fiul meu din toată inima. Să nu-i faci ce i-am făcut eu tatălui său, fiindcă nu cred că aş suporta. Avea ochii atât de triști, că ai lui Cabel, iar cuvintele ei merseseră în sufletul lui Frances. Nici chiar acum nu-i putea uita, la fel cum nu-i uitase ultimele cuvinte care zdruncinară orice șansă a căsătoriei ei.

— Cabel vine repede? întrebasese Katherine, stingând încă o țigară în scrumieră.

— Nu știu. A primit un telefon și a trebuit să plece. Cred că afaceri.

— Of, cred că e femeia aceea, Dawson, spuse Katherine fără să-și dea seama. M-a sunat aseară, după ce am ajuns acasă și zicea că i-a dat secretara lui Cabel numărul de telefon, i-am spus unde-l găsește. El e ca tatăl său; afaceri douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână.

Până ce Frances ajunsese la Atlanta, lucrurile deveniră mai cenușii, la fel cum era și sufletul ei acum. Nu putea decât să se gândească, fiindcă bătrânul de lângă ea a dormit tot

drumul, sforăind din când în când, trezindu-se să-și dezmoștească picioarele, apoi adormind la loc. La aeroportul Raleigh-Durham trebui să facă față unei dileme; veniseră cu mașina lui, iar cheile rămăseseră la el. O sună pe Helen Aurther, care veni să o ia cu mașina, iar după o clipă de tăcere, în care se priviră lung, începură să discute despre o studentă care absolvise și urma să se mute în cameră cu Milo.

— Ești sigură că nu vrei să vin cu tine? o întrebă Helen, deschizând porțița casei de pe malul râului. L-aș putea suna pe Jerrold ca să-i spun unde sunt.

— Mulțumesc, mătușă Helen, dar nu e nevoie. A trecut prea mult timp de când nu am apucat să mă odihnesc bine. Vreau să-mi încălzesc puțină supă, să-mi fac un ibric cu cafea și să dorm până marți după-amiază.

— Și Cabel?

— O să vină și el mâine seară. Ne-am dus la mama lui, știi, iar el s-a hotărât să mai rămână o zi. Se gândise dinainte ce să spună drept scuză, ca să evite orice întrebări neplăcute, până ce se vor limpezi apele și legătura lor va deveni public ruptă. După două zile casa avea un aer părăsit, dar mai fuseseră și cele două dinainte, când stătuse la Cabel. Se dezbracă de haină, porni termostatul și se hotărî că în această seară avea nevoie de un foc în cămin. Aprinse un chibrit și-i dădu drumul peste buștenii care fuseseră aranjați pe grătar acum o lună.

Era îmbrăcată cu rochia verde cu care plecase de dimineață... Oare azi-dimineață? Doamne, parcă trecuse o viață! Ciudat, dar mintea omenească refuză uneori distanțele mari. În Nassau, Bynum i se păruse ceva ireal; iar acum, la

Bynum, Nassau era doar un basm din imaginația ei.

Cum putea un asemenea basm să-i îndurereze inima într-atât? Durerea și refuzul de a șterge anumite amintiri din memorie rezultau doar dintr-un basm din imaginația ei? Refuză să răspundă, puse cafeaua la făcut și supa la încălzit, apoi mai adăugă un lemn pe foc, după care dădu drumul la apă în cadă. Afară ploaia răpăia pe acoperișul de tablă, ca și când avea să țină la nesfârșit.

Înainte de a merge la culcare, stătu ghemuită în fotoliul ei preferat, cu cămașa de noapte cu guler înalt, din flanel roz, cu mâneci lungi și privea cana de cafea din mână. Supa devenise necomestibilă, fiindcă se făcuse deasupra o pojghiță groasă.

O lăsa pentru pisică. Să nu uit să o iau mâine... sau poimâine. Strănută și spera să nu fi răcit. Nările percepeau mirosul de cafea, supă și lemn de pin, care umpleau aerul din încăpere. Aceasta era casa ei, totuși. Aici era lumea ei adevărată, ploaia de toamnă care cădea peste brazii și cedrii bătrâni, îndoindu-le crengile.

Afară, dealurile arămii erau spălate de apa curată care se va scurge în râu, cu frunzele galbene și ruginii, care vor cădea de pe ramuri până mâine când va răsări soarele. Dacă va mai răsări.

Of, Doamne, devin macabră! Se ridică și-și fierse o cană cu lapte, aruncând dezgustată cafeaua. Nu mai avea nevoie de încă o noapte de nesomn; iar îi reveni acel gând: în seara asta nu o va ține nimeni trează, măcar...

Patul era un loc al singurătății ei, dacă se gândea că dormise pe el o viață, mai puțin o noapte. Până la urmă ploaia de pe acoperiș avu efect, căci Frances se predă

oboselii și emoțiilor care o copleșiseră.

Ploaia se transformase în bufniță când deschise ochii în întuneric. Câteva minute rămase nemișcată, pe jumătate adormită și se întrebă ce o trezise. Apoi își dădu seama.

— Oh, Doamne, nu! bâigui ea, coborând repede din pat, apoi merse la ușă.

Fumul din sufragerie era destul de gros încât să poată sufoca un om. Păși înapoi în dormitor și trânti ușa, nevenindu-i să creadă. Nu se putea întâmpla asta! Nu se putea! Descoperirea o puse în acțiune foarte repede, fiindcă îi căzu ceva deasupra capului. Deschise ușa și văzu vâlvătaiele care se ridicau. Nu se gândea decât să iasă afară, așa că deschise fereastra și se aplecă peste ea. Nu era prea sus. Ploaia o uda pe creștet și, într-un moment de panică oarbă, se întoarse în cameră, luă o pictură în acuarelă, poșeta, uită de bani, dar își aminti de inelul cu jad pe care îl pusese în batistă înainte de a pleca din Nassau. Când în sfârșit sări pe geam, căzu pe spate, deschise ochii și văzu cum ieșeau flăcările pe horn. Strigă de durere și o rupse la fugă pe deal către casa care era cufundată în întuneric. Avea cheia în poșetă, iar când ajunse la ușă descuie; mâinile îi tremurau, dar reuși să ajungă la telefon și să cheme pompierii.

Pompierii plecaseră deja; veniseră prea târziu ca să mai poată stinge focul; acoperișul se prăbușise. Frances era afară și privea, deși era sfătuită să intre în casă. Acum o aștepta pe Patsy să vină să o ia. Era udă până la piele, iar cămașa de noapte i se lipea de picioare; nu-și dădea nici măcar seama că era neagră de funingine și noroi, că tremura atât de supărare cât și din cauză că stătuse doar în cămașa de noapte mai bine de o oră, sub cerul liber. Acum era singură în holul casei lui Cabel, nu resimțea frigul din

camere, dar se bucura că pisica nu fusese acasă când începuse focul. Acuarela pe care o salvase rămăsese afară, în ploaie, sprijinită de nukul de lângă verandă, care se găsea la jumătatea distanței dintre cele două case... doar că acum rămăsese numai una. Șocul absorbise durerea, lăsând în urmă doar dezamăgire. Când văzu două faruri apropiindu-se de casă ridică ușor capul și așteaptă liniștită. Numai sunetul ușii de mașină trântite și pașii care se auzeau alergând pe trepte o scoaseră din starea de apatie; strigă speriată și alergă să se arunce în brațele calde a lui Patsy. Numai că în fața ei nu apărură Patsy, ci Cabel, care ocupase cadrul ușii cu lățimea trupului său. Copleșită de durere, fugi în brațele lui, strângându-l cu putere, iar el o legăna ușor strigându-i numele. Nu se întrebă de unde știa el; îi spuse singur, apoi o ridică în brațe, o duse în dormitor și o înfășură cu o pătură groasă.

— Cabel, reuși ea să șoptească, ridicând mâna murdară. Sunt plină de mizerie. Sunt murdară. Nu vreau să-ți ud patul și să-l murdăresc.

— Gata, taci, dragostea mea, spuse el încet, apoi coborî și dădu drumul la foc de la subsol. Își scoase impermeabilul, apoi se întoarse și o privi cu îngrijorare. O să dau drumul la apă în cadă și îți aduc ceva de băut. Să nu te miști de aici până nu vin eu, ai înțeles? Ea clipi.

— Nu e nevoie să faci asta, Cabel. Mama vine să mă ia. O să aibă ea grijă de mine.

Avea glasul stins, dar calm și avea o figură suferindă, iar Cabel o privi îndurerat.

— Stai aici, repetă el cu severitate, apoi dispărură în baie. Ieși din cameră și-l auzi cum coboară treptele două câte

două. Frances își lăsa mintea să zboare, nedorind să perceapă realitatea, până ce nu va avea pe cineva lângă ea, care să o țină trează.

El reveni foarte repede cu coniacul. Îi turnă o cantitate generoasă în pahar și o privi cum se forțează să-l bea, fără să protesteze, tușind doar. Îi luă paharul din mână, apoi începu să-i scoată cămașa sfâșiată.

— Doamne, ești rece ca gheața! spuse el cu o voce de nerecunoscut. Apoi o luă așa dezbrăcată cum era și o duse în cadă.

— Au! E fierbinte, se vaită ea, ridicându-se puțin pe genunchi, de parcă lumea exterioară îi tulburase liniștea trupului.

— Foarte bine! Doar apa fierbinte o să te facă albă ca neaua. Arăți ca un coșar! Săpuni buretele și începu să o frece pe piele, iar la un moment dat ea parcă se trezi din visare și-i smulse buretele din mână.

— Ieși de aici! Nu trebuie să stai cu mine când mă spăl! protestă ea, cufundându-se sub apa care căpătase deja nuanțe cenușii. După ce se spală bine și se frecă până ce pielea i se înroși de tot auzi voci în camera alăturată și se gândi că sosise Patsy. Ieși din cadă, se șterse la nas jenată, când văzu urma de culoarea pământie care rămăsese pe marginea căzii, apoi se șterse cu unul din prosoapele enorme ale lui Cabel și-și puse un prosop pe cap. Văzând că nu avea cu ce se îmbrăca, ieși din aburii din baie în camera răcoroasă și o privi pe mama ei care o primi cu un strigăt.

— Mamă, e în regulă, veni ea spre femeia care începuse deja să plângă. Cabel se sprijinea de polița de deasupra căminului și o privi cum încearcă să-și liniștească mama.

— Uite, casa era asigurată și oricum, nu aveam prea multă mobilă. Pisica era la Margaret, deci nu am pierdut nimic care să fie de neînlocuit. Se forță să zâmbească, iar Patsy făcu un pas înapoi ștergându-se la ochi cu batista. Mai ales că bucătăria era imposibilă. Nici măcar nu-mi făcusem un dulap ca lumea. Astfel voi putea face totul de la început cum mi-am dorit eu. Mai ales – încheie ea – că terenul e încă al meu.

— Bine, Fancey, dar nu știu cum poți privi lucrurile cu atâta calm. Dacă aș fi fost eu în locul tău, aș fi rămas cu un gust foarte amar!

— Nu vă faceți griji pentru Fancey, doamnă Harris, interveni Cabel, avansând cu un scop bine stabilit. Luă haina lui Patsy, i-o țină să se îmbrace, iar ea nu avu încotro și acceptă.

— Oh, dar începu ea, uitându-se curioasă la el.

— Te conduc eu, Patsy, îi spuse el scurt. Cred că Frances trebuie să se culce devreme... Doamne, dar e aproape ziuă, nu? O luă pe bătrână de braț și ieșiră împreună, iar Frances rămase uitându-se la ușa închisă intenționat în urma lor.

Parcă i-ar fi spus: *„Tu rămâi aici. Cu tine nu am terminat încă”*.

Rămase fiindcă nu avea ce face; nu putea să se agațe de gâtul mamei sale și să-i spună că merge cu ea. Zilele ei ca fiică a lui Patsy se cam terminaseră. Desigur că putea alege unde să locuiască, dar acum trebuia să aibă răbdare. Se gândi la gogoșa protectoare cu care se învăluisese până atunci, până ce auzi vocea soțului ei care revenea în cameră. Nu se apropie de ea imediat, ci se duse către șifonierul mare

din lemn de nuc – care trebuie să fi fost al lor de generații – și ridică o pijama bleumarin, care părea nouă.

— Pune-o pe tine, îi ordonă el. Ea se întoarce cu spatele și lăasă prosopul să-i alunece la picioare, apoi îmbracă veșmântul moale. Măcar acum, după ce o băgase în cadă și o spălase bine, nu mai trebuia să se jeneze de el. Oricum, se încheie și la ultimul nasture, înainte să se întoarcă spre el, apoi așteaptă liniștită, să vadă ce i se va mai întâmpla. Orice ar fi fost, supărare pentru că plecase de lângă el, sau explicații pentru destrămarea căsniciei lor, sau regrete pentru pierderea casei, era pregătită pentru toate. Timpul și depărtarea o învățaseră că se putea întoarce cu spatele la adevărurile prea dureroase ca să fie acceptate. Timpul nu putea readuce nimic înapoi, dar vindeca rănille.

— Ei? zise el, tulburând-o și mai tare. Mingea era în terenul lui, cel puțin el se juca acum cu ea, după ce-i fusese aruncată prin plecarea ei, chiar dacă o ridicase sau nu.

— Ei? întrebă ea, ca un ecou. Se așezase pe marginea patului, cu umerii drepți și mâinile strânse pe genunchi. Afară soarele palid începuse să lumineze urmele nopții de urgie, dar Frances nu privea pe fereastră. Își menținea ochii asupra bărbatului înalt, cu obraji obosiți de nesomn, care se sprijinea acum de cămin și o sfredelea cu privirea pătrunzătoare.

— Bine, o să încep eu, dar nu ai voie să vorbești până ce nu-ți dau eu voie, o avertiză el implacabil. Frances ridică bărbia, cu acel gest de mândrie care stingea orice scânteie de împotrivire.

— Stai puțin, McCloud, eu...

— Liniște! Frances se supuse și strânse pumnii până ce

simți că o ustură palmele.

Apoi, coborî din nou bărbia și închise ochii. Cabel începu să vorbească, dar se opri imediat. Ea deschise ochii și-l privi uluită, observându-i trăsăturile tensionate, apoi o lumină îi limpezi fața și-l văzu cum făcu efortul și se apropie de ea; o luă în brațe.

— Of, Iisuse, Frances, nu știi ce-mi faci! gemu el cu buzele în părul ei. O strângea atât de tare încât Frances se simțea zdrobită de pieptul lui vânjos, iar sânii îi erau cu totul acoperiți de pântecul lui.

— Cabel, protestă ea, încercând să se desprindă dintre brațele pe care le dorea mai mult ca pe orice în acele momente când avea nevoie de sprijin; suferea după ceva ce știa că nu putea avea. El o privi, iar ea se întrebă dacă pierderea pe care o suferise îl necăjise mai mult pe el decât pe ea. Ridică mâna și-l mângâie de sus, de la nas, până la marginea gurii, cu degetul tremurător.

— Cabel? șopti ea. Nu-i nimic. După o vreme voi putea să ridic altă casă, sau... să-ți vând ție terenul, dacă vrei să-l defrișezi, iar eu pot să mă mut în altă parte. Se uita la el cu o licărire de speranță în ochi, dar nu se putea gândi la separarea care avea să urmeze. În ultima vreme învățase să nu amestece sentimentele cu partea cerebrală, deși se chinuise foarte mult. Distanța dintre ei se mări, iar aerul răcoros al dimineții îi separă cu totul. Cabel își sprijini mâinile pe pulpe și privi covorul de sub picioare.

Frances își dresе glasul ca după un nod care îi stătuse mult timp în gât.

— Nu asta vrei, Cabel?

— Ce vreau! Se uită la ea cu un sarcasm care-i aminti

de prima zi când se măritase cu acest bărbat. Atunci să-ți spun ce vreau, Frances? Să-ți râd în față? Poți să o faci tu acum. Cuvintele lui tăiară în carne vie, iar senzația pe care o resimți Frances era aceea de lamă ascuțită înfiptă în inimă. Vreau... te vreau pe tine.

Frances. Nu ca să-mi conduci gospodăria, sau să faci pe gazda unor oameni de afaceri necunoscuți, ci să fii o parte din viața mea, o parte din mine... partea care mi-a lipsit toată viața, numai că am fost prea mândru ca să recunosc. Se uita la ea de parcă ar fi așteptat să o vadă râzând, dar nu-i venea nici să râdă, nici să plece!

Scutul de apărare era din nou coborât, dar ceva în interiorul sufletului o avertiza să nu cadă într-o altă capcană.

— Frances? Nu pricepi gluma? E amuzantă, draga mea... e de râs. Am început să realizez asta când ai plecat, dar cât timp am venit acasă am savurat ironia situației. El se chinuia pe sine, iar ea era disperată. Îi puse o mână pe braț, iar el și-l retrase, de parcă fusese electrocutat.

— Cabel, spuse ea întinzând mâna după el, apoi îl strânse de brațul care se odihnea pe genunchi. Nu înțeleg ce vrei să spui exact, dar dacă ți-e mai ușor, vreau să știi că eu... că eu... Acum venise partea cea mai grea... că eu te iubesc.

De parcă l-ar fi lovit, Cabel îi dădu un răspuns dur. O privi cu ochi de gheață.

— Asta spui tu că e linia pe care o tragi? Oricât de mult ți-aș admira simțul umorului, fată dragă, nu pot...

— Cabel, la naiba, te iubesc! strigă ea, zgâlțâindu-i pumnul cu ambele mâini. Dacă ești atât de încăpățânat, eu o să... Nu reuși să spună mai mult și nici nu știa ce ar fi putut să facă în continuare, dacă el nu ar fi culcat-o pe pat,

punând-o în imposibilitatea de a mai rosti ceva. O sărută ca și când acesta ar fi fost un limbaj care depășea hotarele binecunoscute ale cuvintelor. Frances îi simți limba care o căuta pe a ei cu o febrilitate greu de suportat, mâinile lui și gura lui, tot trupul lui îi vorbeau răspicat despre dorința dureroasă care-i întunecase rațiunea.

În câteva clipe cămașa lui neagră, care încă reținea mirosul insulei și pe acela al trupului lui, dispăru în aer, pijamaui ei se descheie ca prin minune, iar acum el făcea dragoste cu ea cu o inimaginabilă tandrețe. După ce trupul ei rămase total dezgolit, o introduse într-o altă lume, aceea a simțurilor desăvârșite, dovedindu-și calitățile de ghid perfecționat; Frances îl ținea strâns și spera din tot sufletul să o readucă în siguranță pe pământ. Coborârea dură mult, dar până la urmă rămaseră unul în brațele celuilalt, pe deplin mulțumiți.

— Fancey? spuse el șoptit, pe un ton nesigur, gâfâind sacadat. Mai spune-mi o dată.

— Te iubesc, Cabel. Nu glumea deloc, nu se prefăcea, deși nu era pe deplin sigură cum avusese loc miracolul.

— Pe veci?

— Și mai departe, dragul meu. Pe veci e o formulă prea comună pentru dragostea pe care ți-o port eu. Sentimentul meu e nesfârșit, ca timpul. El o mângâia cu buzele pe părul încă umed și îi șoptea:

— Cred că niciodată nu ești atât de vulnerabil ca atunci când ai impresia că le știi pe toate. Eu știam totul despre femeii când te-am cunoscut. Știam exact ce vreau de la ele și cum să capăt, nimic mai mult... știam să fiu un adevărat ticălos, cred.

Frances tăcea, știind că sentimentele lui aveau rădăcini mult mai adânci.

— Când ai venit aici... într-o manieră greu de uitat, recunosc, mi-am spus că pentru mine reprezinți o altă provocare. În acea vreme, sincer, nu știam ce vreau de la tine. Îmi plăcea să mă cert cu tine. Așa cum se agită piperul în borcan, zâmbi el, atingându-i pleoapa cu vârful limbii. Apoi m-am plictisit de celelalte. Nu doar pentru că erai ca o drăcoaică, dar mi-am regăsit... prada, care suferea cumplit de iubire. Când atmosfera era potrivită, când timpul era adecvat, îți vedeam licărirea din ochii tăi verzi și-ți ascultam remarcile usturătoare, de parcă ai fi fost un judecător al conștiinței mele amorțite. Pot să-ți mărturisesc, te-ai cam jucat cu viața mea amoroasă!

— Oh, Cabel, nu se poate, surâse ea, imaginația umplându-i-se cu detalii amuzante.

Dar tu ai continuat să... vreau să spun, Olivia a continuat să...

— Taci, iubito. Nu vreau ca afurisita aceea de femeie să ne mai necăjească într-un fel. Așa că, vreau să-ți spun că Olivia... ăăă... farmecele ei au început să pălească la scurt timp după ce te-am cunoscut, dar nu puteam să ies din viața mea socială și să mă urc pe deal alături de tine, în timp ce tu te zbenguiai cu irlandezii tăi. De fapt, dacă vrei tot adevărul, voiam să te fac geloasă – recunosc el – în speranța că-ți voi fisura scutul de beton armat pe care-l purtai...

— Oh, l-ai fisurat, fii sigur! Ți-aș fi putut oferi de fiecare dată o bucată destul de mare din el, spuse ea jucându-se cu părul lui de pe piept. I-ai oferit Oliviei inelul de jad înainte de a...

— Ascultă și bagă o dată la cap! Niciodată nu am oferit vreunei femei mai mult decât o cină la un restaurant de lux și câteva ore de extaz. Am cumpărat inelul fiindcă tu mi-ai spus că-ți plac obiectele orientale și fiindcă se potrivea cu culoarea ochilor tăi, înainte de a izbucni în râs... oh, da, ochii tăi își schimbă culoarea, iar eu cunosc fiecare nuanță a lor. Vrei să știi pe care o prefer?

Zâmbi și o privi provocator.

— Mi-e teamă să întreb, se aventurează ea, descoperind noi surprize pe măsură ce-și coborî mâna mai jos pe trupul lui.

— Când se întunecă, pupila se mărește și rămâne doar un cerculeț verzui... așa cum se fac acum, spuse el râzând, apoi își lăsă trupul greu peste ea. Vrei să fac să dispară și ultima nuanță verzuie? Frances încercă să-l împingă, dar mâna îi cedă.

— Atunci nu tu i-ai dat Oliviei colierul cu safire?

— Să-i dau... Doamne, Dumnezeule, chiar am eu mutră de prost? Olivia vinde bijuterii. Lucrează la unul dintre cele mai bune magazine de bijuterii și, dacă te interesează, dragul meu arici, nu am cumpărat inelul tău de la Olivia. Acum, vrei să taci și să mă lași pe mine să mă ocup de viețile noastre?

SFÂRȘIT